

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

if you Stayed

"Brilliant and beautiful."

—LUCY SCORE,

#1 *New York Times*

bestselling author of

Things We Never Got Over

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

BRITTAINY CHERRY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

if you Stayed

"Brilliant and beautiful."

—LUCY SCORE,

#1 *New York Times*

bestselling author of

Things We Never Got Over

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

BRITTAINY CHERRY

Brittainy Cherry tarafından da

Elementler Serisi

*Soluduğu Hava Yüksek
ve Alçak Arasındaki Ateş
Sessiz Sular
Yerçekimimiz*

Çeviri Kitaplar Telegram

<https://t.me/cevirigiller>

if
you
Stayed

I IN H

 kaynak kitaplar
casablanca

Telif Hakkı© 2025 Brittainy Cherry tarafından
Kapak ve iç tasarım © 2025 by Sourcebooks Kapak
tasarımı Stephanie Gafron/Sourcebooks
Kapak görselleri © merrymoonmary/Getty Images, kdshutterman/Shutterstock İç
sanat Diana Dworak
İç tasarım: Tara Jagers/Sourcebooks

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yolla -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari isimleridir. Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir baskısı olan Sourcebooks Casablanca tarafından yayımlanmıştır
P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410
(630) 961-3900
sourcebooks.com

Yayın Verileri Kataloqlaması Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

Acı çeken ruhlar için.

Keder, gidecek yeri olmayan bir aşıktır.

-Jamie Anderson, *All My Loose Ends: Nourish Your
Kökler* (blog)

İçindekiler

[Yazarın Notu](#)

[Önsöz: Kierra](#)

[1: Kierra](#)

[2: Kierra](#)

[3: Cebrail](#)

[4: Kierra](#)

[5: Cebrail](#)

[6: Kierra](#)

[7: Kierra](#)

[8: Cebrail](#)

[9: Cebrail](#)

[10: Kierra](#)

[11: Cebrail](#)

[12: Kierra](#)

[13: Kierra](#)

[14: Kierra](#)

[15: Kierra](#)

[16: Kierra](#)

[17: Cebrail](#)

[18: Cebrail](#)

[19: Kierra](#)

[20: Kierra](#)

[21: Kierra](#)

[22: Cebrail](#)

[23: Kierra](#)

[24: Cebrail](#)

[25: Kierra](#)

[26: Cebrail](#)

[27: Kierra](#)

[28: Cebrail](#)

[29: Kierra](#)

[30: Kierra](#)

[31: Cebrail](#)

[32: Kierra](#)

[33: Kierra](#)

[34: Cebrail](#)

[35: Cebrail](#)

[36: Kierra](#)

[Sonsöz: Kierra](#)

[*Teşekkür Yazar*](#)

[*Hakkında*](#)

Yazarın Notu

Bu roman, çok karanlık zamanlardan geçen ve yaşadıkları zorlukların ardından ışığı bulmak için mücadele eden kadınlara duyduğum şefkatten doğdu. Bu romandaki kadın kahramanla aynı zorlukları yaşayan herkese yardımcı olmak için zor konuları ele alan gerçekçi bir hikaye yazmak istedim, böylece karanlık tünelin sonunda ışık olabileceğini bilebilirler.

Bu nedenlerle, bu hikayenin bazı bölümlerinin, eş istismarı (sözlü ve fiziksel), zina, cinsel saldırı girişimi, çocuk kaybı ve beden ayrımcılığı içeren konu nedeniyle bazı okuyucular için hassas olabileceğini belirtmek isterim.

Siz veya sevdiğiniz biri aile içi istismar mağduru olduysa, lütfen 1.800.799.SAFE (7233) numaralı telefonu arayın veya START yazıp 88788'e gönderin. Ya da yardım için www.thehotline.org adresini ziyaret edin.

Sevgiyle ve şefkatin her zerresinden daha azıyla değil,

BCherry

Önsöz

Kierra

On Dokuz Yaşında

Kan alnımdan aşağı süzüldü ve hafifçe aralanmış dudaklarımın üzerine düştü. Gabriell'in annesi Amma'ya bakarken ağzımdaki kanı yaladım ve kahverengi gözlerinde herhangi bir bağışlama işareti aradım. Herhangi bir anlayış belirtisi için. Beni suçlamadığına dair herhangi bir kanıt aradım. Beni ailesinin hayatını mahveden bir canavar olarak değil de hâlâ ben olarak görebildiğine dair. Benim hatam olmadığını bilsem bile.

Hepsi benim hatamdı.

Amma'nın yüz ifadesinde anlayış aramaya devam ettim, ancak hiçbir umut belirtisi yoktu.

Gözlerinde gerçeği gördüm. Beni suçlamaya başladığı an. Bana duyduğu her türlü sevgiyi bıraktığı anda. Önümde hareketsiz dururken sıırıslıklam olmuş kıyafetlerimden ürperdim.

Ona doğru adım atarken bir sonraki sözlerinden ya da hareketlerinden korkarak bedenim titredi. Nasıl nefes alacağımı, havayı ciğerlerime nasıl sokup çıkaracağımı unutmuş gibi hissediyordum. Her şey ağır, sert ve kafa karıştırıcı geliyordu ve...

Ne yaptım ben?

"Amma..." Elini önüme doğru kaldırdığında durdum. Başını sallayarak bana hissettiği her şeyi tek bir ses çıkarmadan anlattı.

Uzak durmamı istedi. Kendisi acı çekerken benim de kendi acımda boğulmamı istiyordu.

"Onlar... onlar iyi mi?" Ona sordum. "Elijah ve Gabriel iyi mi?"

"Ameliyattalar. Onlar..." Gözlerini kapadı ve acı dolu bir çığlık attı. *Aman Tanrım.*

İyi değillerdi.

Hasta olacaktım.

Kalbimin sızısı şiddetlenirken hastane ışıkları tepemde titriyordu. Gözyaşlarım damlayan kanla karışarak görüşümü bulanıklaştırdı. Başımı sallayıp ona doğru koşarken ve iş üniformasını çekiştirirken içimden iniltili bir hıçkırık koptu. Yalvardım, yakardım, affetmesi için dua ettim, bir gelişme olması için, Elijah ve Gabriel'in bir şekilde iyi olduğuna dair herhangi bir kanıt için. "Özür dilerim, özür dilerim. Lütfen, Amma." Kontrolsüzce hıçkırdım. Parmaklarımı gömleğinin kumaşına sıkıca doladım, sanki canımı kurtarmak için tutunuyormuşum gibi çekiştirdim.

"Bırak, Kierra," diye fısıldadı. Başını sallarken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Bırak gitsin."

"Hayır," diye inledim, daha sıkı tutunarak. Çünkü bir kez bıraktığımda durumun gerçekliğini kavrayacağımı biliyordum. Bıraktığımda sonsuza dek bırakmış olacağımı biliyordum.

"Gitmeme izin verme Amma," diye yalvardım. Kendimi ona gömmek ve hak etmediğim bir rahatlık aramak istedim. Her şeyin yolunda olduğu düne geri dönmek istedim. Her şeyin neşe dolu olduğu zamana. Her nefesin bu kadar acı verici olmadığı zamanlara.

Beni hala hiç sahip olmadığı kızı gibi sevdiği zaman.

O cevap veremedi kocası Frank köşeden çıkageldi. Başparmağını burnuna bastırdı ve burnunu çekti. "Az önce doktorla konuştum... ve Eli... O... O..." Sözlerini bitiremeden Frank hıçkırıklara boğuldu.

Amma dizleri bükülmeye başladığında kulaklarımı delen bir çığlık attı.
Elijah.

Elijah Frank'in oğluydu. Gabriel üvey oğluydu.

Amma ve Frank birkaç yıl önce eski eşlerini kaybetmiş kişilerin katıldığı bir grup terapisinde tanışmışlardı. Bu kayıpların acısıyla birbirlerinde teselli bulmuşlar ve birbirlerine aşık olmuşlardı. Bu aşktan Gabriel'in üvey kardeşi Elijah doğdu.

Gabriel... O
nasıldı?

Onunla ilgili son durum neydi? Gabriel'le ilgili bir gelişmeye ihtiyacım vardı.

Aman Tanrım, Elijah başaramadı.

Amma acı içinde inleyerek yere düşerken göğsümün yandığını hissettim. Birlikte paramparça olurlarken Frank hemen yanlarına koştu ve onu kollarıyla sardı.

Durumun yarattığı panikle nefesim boğazımda düğümlendi. İkisini de rahatlatmak için Amma ve Frank'e doğru bir adım attım ama Amma elini bana doğru salladı. "Hayır!" diye bağırdı. "Bizden uzak dur, Kierra! Bunu sen yaptın! Onu sen öldürdün. *Bunu sen yaptın!*"

Geriye doğru tökezledim. Gözlerine baktığımda her şeyi gördüm. İçinden akan tüm kalp kırıklığını gördüm. Gözyaşları daha da hızlı akmaya devam ederken Frank elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Siktir!" diye bağırdı, öfkesi üzüntüsüne karışmıştı. Ben olmasaydım var olmayacak bir öfke.

Elijah ölmüştü. Gitmişti. Bir zamanlar yaşıyordu, şimdi yok. Ve benim yüzümden gitmişti. Hepsi benim yüzümden.

Frank avuçlarını gözlerinin üzerine koyarken son bir kez daha küfür mırıldandı. Bu kez sözcük, kalplerin asla iyileşemeyeceğinden emin olduğum bir tür acıyla doluydu - o kadar derin bir acıyla ki, sanki sonsuza dek bu kalp ağrısının içinde hapsolacakmış gibi görünüyordu. Sessizdi. Bir çeşit fısıltı. Bir son. Son bir veda. "*Lanet olsun.*"

"Git," diye emretti Amma. "Şimdi."

Başka ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemediğim için oradan uzaklaştım. Hastaneden çıktım, kar fırtınasının içine geri döndüm ve otoparkın ortasında durdum. Ben orada dururken bir araba yanaştı. Farlar üzerimde parlıyor, bana hala hayatta olduğumu ama zar zor yaşadığımı hatırlatıyordu. Ben gitmeliydim, Elijah değil. Bu adil değildi. Doğru değildi.

Oh, Elijah...Üzgünüm. Çok, çok üzgünüm.

Annem ve babam yolcu ve sürücü koltuklarından fırladılar ve doğrudan bana baktılar.

"Kierra!" Annem babamla birlikte bana doğru koşarken bağırdı.

"İyi misin?" Babam endişeli bir ses tonuyla sordu.

Farlar parlamaya devam ediyor, yağan karı yansıtıyordu.

Ailem cevap vermemi beklemedi. Kolları beni sardığı anda dizlerimin bağı çözüldü ve kontrol edemediğim hıçkırıklar içimde dalgalanırken beton zemine çöktüm. Ben aynı kelimeleri tekrar tekrar söylerken bana sıkıca sarıldılar. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye inledim, her soğuk nefes alışımda boğuluyordum.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye yineledim, annem ve babam ruhumun kırılan parçalarını toplamak ve teselli etmek için ellerinden geleni yaparken.

Her nefes daha da zorlaştı ve her ağlama daha da şiddetlendi.

Sikeyim.

1

Kierra

Günümüz

Claire Dune kötü bir gün geçiriyordu. Ya da bir dizi kötü gün. Kendi hayatının kötü olduğuna inanıyordu. Son birkaç aydır haftada üç kez rahat koltuklarımda karşıma oturup bana ne kadar kötü bir hayat yaşadığını anlatıyordu.

Ağzından çıkan her heceyi dikkatle dinlerken not defterim elimden düşmedi. Sadece kelime seçimlerini değil, aynı zamanda onları ifade ederken nasıl hareket ettiğini de inceledim. Son birkaç aydır hikâyesinin giderek daha da yoğunlaştığını fark etmiştim. Ayrıca onunla tamamen aynı fikirde olmadığımı, tıpkı annesi gibi davrandığımı söylediğini de fark etmiştim.

"*Beni anlamıyorsun,*" diye yakındı sandalyesinde geriye doğru yığılırken. "Kimse beni anlamıyor."

"Seni anlıyorum Claire. Seni görüyorum ve her seferinde daha fazla şey öğreniyorum. Senin için hala yeni olduğumu biliyorum, ama sanırım birkaç atılım yaptık. Son birkaç haftadır gösterdiğin ilerlemeden dolayı seninle gerçekten gurur duyuyorum. Ne yazık ki bugün için zamanımız kalmadı."

Saate baktı, yüzünü buruşturdu ve sonra bana döndü. "Ama sana daha fazlasını söylemem gerek."

"Evet ve bir sonraki randevumuzda daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum." Ayağa kalktım. "Ama önümüzdeki birkaç gün boyunca her gün bir liste yapmayı unutma. Ne zaman olumsuz bir düşünceye kapılsanız, bunun tam tersi bir düşüncenin ne olabileceğini düşünün ve bir süre bunun içinde oturmaya çalışın. Tam tersini hissetmek için-"

"Dehşet mi?"

Gülümsedim. "Duygu her ne ise. Sonra oradan yola çıkın ve o duyguya yaklaşmak için hangi adımları atabileceğinize bakın."

"Peki. Ama işe yaramazsa faturamı ödemem," diye uyardı.

"Evet, ama bu işler böyle yürümüyor. Şimdilik hafta sonunuzun tadını çıkarın. Haftaya görüşürüz."

Ayağa kalktı ve ayaklarını sürükledi. "Eğer o kadar dayanabilirsem," diye mırıldandı. "O kadar uzun süre dayanmak zorundasın. Söylentilere göre Kehlani'nin gelecek hafta yeni bir şarkıyla."

Hafifçe canlandı. "Öyle mi?"

"Evet. Az önce internette bir yazı gördüm. Ayrıca, Zendaya'nın yeni filmi de eli kulağında. Henüz onun filmlerinden birini kaçırmadın ve şimdi başlarsan yazık olur."

Kalın kahverengi kaşları çatıldı ve alt dudağını dışarı doğru itti. Ensesini kaşıdı. "İkisini de desteklemeden önce ayrılırsam pek de kız gibi davranmış olmam."

"Bu çok doğru. Biz de kız kıza takılıyoruz," dedim onu hafifçe dürttüğümde. "Gitmeden önce Kehlani ve Zendaya dışında üç şey."

"Ugh. Sayamazlar mı?"

"Hayır. Bu hafta sizi gülümseten üç şey." Her seansın sonunda hastalarımın kendilerini gülümseten üç şey söylemelerini istiyorum. Büyük ya da küçük şeyler olabilir. Sadece etraflarında sadece karanlığın olmadığını görmelerine yardımcı olmak için. Hayatta hala aranacak iyi bir şeyler olduğunu.

Homurdandı ve parmaklarını kaşlarına bastırdı. "İyi," dedi. "Bahçem tamamen kazılmış durumda. Komşum bana yardım etti ve ekmem için biraz tohum topladı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Peter mı?"

"Evet, Peter." Yanakları hafifçe kızardı. "Bu sadece hoş bir jest. Bundan bir şey çıkarma."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Hiçbir şey anlamadım." Ama ben tamamen anlamaya çalışıyordum. Claire bana son iki yıldır komşusu Peter'a aşık olduğunu söylemişti ama onunla konuşacak cesareti hiç bulamamıştı. Bu onun fark ettiğinden çok daha büyük bir adımdı. Bunu gelecek hafta tekrar ele alırsak.

"Oh! Ve işte zam aldım. Saatte sadece bir dolar daha fazla, ama bu iyiydi," diye ekledi dudaklarını küçük bir kıvrımla.

"Claire! Bu olağanüstü ve büyük bir başarı. Zam isterken gergin olduğunu biliyorum ama işe yaradı."

"Evet. Sanırım insanların bazen kendi adlarına konuşmaları gerekiyor... Oh! Üçüncü şeyimi biliyorum." Anısı aklına geldiğinde neredeyse tamamen gülümsüyordu. "Yeğenim ilk kelimesini söyledi ve bu 'Claire' idi."

Küçük kızdan bahsedilince midemde bir kıpırtı oldu. "Aman Tanrım. Bu ilk üçe girmeye değer bir şey. Seni çok seviyor olmalı."

"Öyle," diye onayladı Claire. "O iyi bir çocuk."

"Seni kim *seviyor*," diye ekledim. "Seni seven o kadar çok insan var ki Claire. Ve her birinin dünyası seninle daha güzel."

Biraz utandı ve omuz silkti. "İşinde o kadar da boktan değilsin."

Güldüm. "Sanırım bu yüzden sürekli geri geliyorsun."

"Evet, sanırım öyle. Ama bedava şekerin işe yarıyor," diye yarı şaka yaparak masamdan bir parça aldı. Bunu yaparken durdu ve kızım Ava'nın fotoğrafını inceledi. Gülümsemesi soldu. "Bu senin kızın mı?"

"Öyle."

"O senin iyi şeylerinden biri mi?"

Başımı salladım. "O en iyi şey."

"Sana pek benzemiyor," diye gözlemledi başını eğerken. "Babasına benziyor mu?"

Cevap evet olsa da cevap vermedim. Kızım bana benzeyeceğinden daha çok babasına benziyordu. Claire'in bu gerçekten bahsetmesi beni düşündüğünden daha fazla üzdü.

Özel hayatımın derinliklerine dalmak istemediğim için gülümsedim. Ava, Henry ile olan evliliğimden olan kızımdı. Onu beş yaşından beri tanıyordum. On dört yaşına yeni girmişti ve başıma gelen en güzel şeydi. Yine de Claire'le fazla konuşmak istemedim. İşleri profesyonel tutmak önemliydi. Müşterilerim hakkımda ne kadar çok şey bilirse, o kadar kötü olabilirdi.

Claire kaşlarını çattı. Bu onun için alışılmadık bir durum değildi ve böyle olmasından nefret ediyordum. Ne zaman ortaya çıksa olağanüstü bir gülümsemesi vardı. "Hep çocuk istemiştim."

"Bu hâlâ bir seçenek."

"Bilmiyorum. Sadece bazen kendim için göremiyorum." Yer değiştirdi ve fotoğrafa doğru başını salladı. "Babası da senin gibi mi?" diye sordu, sesi hafifçe çatlayarak.

Bir kaşımı kaldırdım. "Benim gibi mi?"

"Biliyorsun..." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sol omzunu silkti. "Güzel."

Bir sırtış daha attım ama bu seferki öncekiler kadar harika hissettirmiyordu. "Kızını seviyor." Kaşları daha da çatıldı ama cevap veremedi, "Haftaya görüşürüz," dedim.

"Evet, doğru. Tamam. Haftaya görüşürüz, Kierra."

Ofisimden içeri girdiği andaki kadar, hatta daha da üzgün bir şekilde ayrıldı ki bunu görmek benim için çok zordu. Yine de bir terapi seansından sonra atılımların herkes için farklı göründüğünü anladım. Bazen insanlar gözyaşları içinde ve geldiklerinden daha kötü hissederek ayrılırlardı. Yine de bu iyileşmenin bir parçasıydı. Bazen işler iyileşmeden önce daha kötüye gidiyor gibi görünüyordu.

Annem her zaman sorunları çözmenin bir evin dağınıklığını gidermek gibi olduğunu söylerdi. Tüm dolapları oturma odasına boşaltır, sizi aşağı çeken çöpleri düzenlemeden ve temizlemeden önce büyük bir karmaşa yaratırdınız. Bu, sürecin önemli bir parçasıydı.

"Seni sürükleyen şeyleri bırak, bebeğim. O zaman daha özgürce yürüyebilirsin" derdi annem bana öğüt verirken.

Sık sık tekrarladığım sağlam bir tavsiyeydi.

Tıpkı Claire'in yaptığı gibi, kendime geçen hafta boyunca beni ayakta tutan üç iyi şeyi hatırlatacaktım:

1. Ava ve ben doğum günü pastasından arta kalanların büyük bir kısmını yiyecektik.
2. Öğle yemeği sırasında, en sevdiğim Meksika restoranında ücretsiz ekstra guacamole aldım.
3. Birkaç ay önce büyük bir arsa satın aldıktan sonra resmi olarak yeni evimize taşınmıştık ve sonsuza kadar yaşayacağımız daha büyük evimizin resmi inşaatı orada başlamak üzereydi. Şu anda evimiz bitene kadar arazideki eski bir evde yaşıyorduk.

Eve gitmek için eşyalarımı toplarken kapım çalındı. Kafamı kaldırdığımda özel muayenehanemizdeki diğer terapistlerden biri olan Joseph'in orada durduğunu gördüm. Joseph, Şifalı Sular Terapi Merkezi'ni açan kişiydi.

Şifalı Sular, müşterilerimizin iyileşmesine yardımcı olmak için tüm farklı terapi türlerini kullandı. Joseph'in uzmanlık alanı müzik ve su terapisiydi ve bu terapi birçok kişiye oldukça yardımcı oluyordu. İşinde bir dahiydi ve yıllar geçtikçe en yakın arkadaşlarımdan biri haline geldi. Joseph pozitifliğin tanımiydı, her zaman her duruma ışık tutabilirdi. Ayrıca son derece eğitimliydi ve tanıdığım en zeki insanlardan biriydi. Birkaç hafta önce ofiste altmışıncı yaş gününü kutlamıştık, ancak bu adamın macera arayışına bakılırsa yirmili yaşlarının başında olduğu düşünülebilirdi. Daha geçen ay eğlenmek için bir hafta boyunca lanet bir dağa tırmanmıştı. Joseph'in eğlence anlayışının benimkinden farklı olduğunu bu şekilde anlamıştım. Benim için bir haftalık eğlence, pijamalarla dışarıdan yemek eşliğinde *Below Deck* izlemektir.

"Akşam yemeği partin için hazırlıklarını bitirmeye mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Geliyorum. Keşke sen de gelseydin. Henry'nin arkadaşları ve meslektaşları çok sıkıcı," diye yarı şaka yaptım. Kocamın verdiği partiler sadece yumuşak akşam yemekleri değildi. Onlar tam anlamıyla kutlamalardı. Birkaç yıl önce kendi düğünümüzden daha gösterişli akşam yemeği partileri verdiğimizimize emindim. Havai fişekler falan. Yeni aramızdaki ilk toplantı olduğu için bu Henry için daha da heyecan vericiydi. Ne yazık ki, partiler her zaman Henry'nin arkadaşları ve meslektaşlarını içeriyordu, benimkileri değil. Gruplarımız yağ ve su gibiydi: iyi karışamıyorduk. Benim arkadaşlarım misafirperver ve kapsayıcıyken, Henry'nin arkadaşları öyle değildi. En iyi arkadaşım Rosie, Henry'nin akşam yemeği partilerini zengin züppelerin kimin daha büyük yatı olduğunu konuştukları bir sidik yarışı olarak adlandırırdı.

O kadar da değildi.

Bana kalsa, akşam yemeği partileri Çin yemeği eşliğinde pijamalarla *Güverte Altı* izleme partisini de içerirdi. Tabii ki. *Vanderpump Rules'u* da eklerdik ve gece yarısından sonra da uyanık olurduk.

Joseph partilerden ne kadar korktuğumu bildiği için sırtıttı. "Elimden gelse orada olurum. Şehre döndüğümde bir sonraki akşam yemeği partisine katılacağım."

Gülümsedim. "Bu hafta sonu nereye gidiyorsun?"

"Austin," dedi. "Yeni bebeği olan eski bir arkadaşım ile görüşüyorum. Ama inan bana, Henry Hughes'un partilerinden birinde olmayı tercih ederdim. Söylentilere göre en iyi şampanya sizdeymiş."

"Sadece kocam için en iyisi," diye takıldım.

Joseph vedalaşmadan önce beni kolumdan dürterek, "İşte bu yüzden sen varsın," diye cevap verdi.

O gittikten sonra, o akşam yapmam gereken sosyalleşmeye zihinsel olarak hazırlanmak için birkaç dakika ayırdım. Bazı insanlar büyük grupları saatlerce eğlendirirken morallerini yüksek tutma konusunda yetenekliydim. Öte yandan ben? Ben her zaman bireylerle bire bir çalışmakta daha iyiydim. Kariyerime başlama nedenlerimden biri de buydu. Bireylere yakınlaşmayı ve nasıl çalıştıklarını öğrenmeyi seviyordum. Henry'nin düzenlediği büyük partilerde çok fazla içki içiliyordu ve daha derin bir düzeyde bağlantı kurmakta zorlandığım pek çok künt kişilik vardı.

İnsanlarla derinlemesine konuşmayı severdim, ancak o partiler bunu neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Etrafta bu kadar karmaşa varken bir insanı gerçekten tanımayı zor buluyordum. Yine de en iyi yaptığım şeyi yapardım: Mutluymuşum ve iyi vakit geçiriyormuşum gibi davranırdım.

Aksi takdirde, gece sona erdiğinde Henry ile tartışmak zorunda kalırdım. Tartışmaktan kastım, kusurlu bir eş olduğumu her yönüyle ortaya .

Dövüş savaşlarımı seçerken çok dikkatliydim.

Akşam yemeği partileri kaybetmeye hazır olduğum bir savaştı.

2

Kierra

Bazı insanlar akşam yemeği partilerini hayal eder. Zarif iek aranjmanları ile mükemmel bir alan. Altın gümüş takımlar ve tabak takımları. Arka planda alan klasik müzik. Şarap ve şampanyanın gülünç bir hızla döküldüğü, şık giyimli konuklar. Varlıklı kişilerle verilen akşam yemeği partilerinde büyük bir zarafet vardı, ancak her zaman eksik gibi görünen tek şey tüm bunların kalbiydi.

Kocam Henry mükemmeliyetçi biriydi. Aynı zamanda dünyanın değilse bile Maine'in en parlak beyinlerinden biriydi. Ama kocam süper bir dahi olmadığı zamanlarda, benim en büyük kalp kırıklığım olmakla meşguldü.

Henry Hughes ile hayatımın en zor döneminde tanıştım.

Hayatta birçok pişmanlığım oldu. Henry'yi kocam olarak seçmek en kötü üç kararımdan biri olabilir. Henry'yi artık sevmiyordum. Çoğu gün ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı bile tartışıyordum. Başından beri onun tehlike işaretlerini görmüştüm ama sessizce görmezden gelmeyi seçmiştim. O zamanlar bir parçam muhtemelen hak ettiğim sevginin bu olduğunu düşünüyordu. Bir parçam da beni isteyen biri olduğu için şanslı olduğuma inanıyordu - yara izleri ve her şey.

Kendinize aşık değilken aşık olmanın sorunu buydu: o zaman canavarlar bile çekici görünüyordu. Bazıları der ki

İnsan hayatının en kötü anlarında, ona en sıcak yazlarını ya da en soğuk kışlarını yaşatacak biriyle karşılaşabilir. Henry benim soğuk cephemdi, umutsuzluk mevsimimde tüyler ürpertici bir cezaydı.

Aşık değildik; sevgisiz bir evliliğe hapsedilmiştik. En azından ben öyleydim. Uzun süre, onun geçmişimdeki hatalarımın karması olduğunu düşünmüştüm.

Bazen kendiminki kadar sert bir evlilikte kalmaya neden zahmet ettiğimi merak ediyordum ama sonra onun yüzünü görüyordum-Ava Hughes. Henry'nin dünyama getirdiği en büyük hediye. Henry'yi terk edersem onu bir daha görmeme izin vermeyeceğinden korkuyordum ve bu her zaman kalmam için yeterli oluyordu.

Kızımız Ava, ne zaman bir parti olsa okumak için yatak odasına saklanma konusunda profesyoneldi. Onunla birlikte saklanabilmeyi o kadar çok isterdim ki. Elimde bir kitapla tabii ki. Ejderhaların olduğu kurgusal diyarları, Henry ve arkadaşlarının olduğu gerçekliğe her zaman tercih ederdim.

"Misafirlerini ağırlamak için hazırlanman gerekmiyor mu?" Elimde iki dilim üç günlük doğum günü pastasıyla yatak odasına girdiğimde Ava sordu. Doğum gününü yeni kutlamıştık ve on dört yaşında bir kızım gerçeği beni şaşkına çevirmişti.

"Herkes gelmeden önce biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Kek ister misin?" Yatağının kenarına oturarak teklif ettim.

"Her zaman," diye yanıtladı, dilimini aldı ve hemen içine daldı. "Biliyor musun, babama akşam yemeği partilerinden hoşlanmadığını her zaman söyleyebilirsin," dedi kesin bir ifadeyle. Sanki Henry'nin planlarına karşı çıkmak bir seçenekmiş gibi. Eğer istediği olmazsa, uğraşması tam bir kabus olurdu. Onunla savaşlarımı seçerek yapmak zorundaydım, bu da akşam yemeği partileri ve tahammül edemediğim insanlara sahte gülümsemelerle sonuçlanıyordu.

"Akşam yemeği partileri eğlencelidir," diye yalan söyledim.

"Yalancı," diye cevap verdi.

Ava beni açık bir kitap gibi okuma konusunda profesyoneldi. Bazı günler beni kocamdan daha iyi tanıdığına yemin ederdim.

"Çok önemli bir yemek sanırım," diye açıkladım.

"Babamın bütün partileri önemlidir," diye yorumladı Ava, Funfetti pastasından bir çatal dolusu ağzına atarken. "Çünkü o önemli biri."

Yanılmamıştı. Henry zeki olmasının yanı sıra sektöründe son derece önemli biriydi. Diğer insanlar gibi düşünmüyordu, bu da ilk tanıştığımızda çok ferahlatıcıydı. İşi Sweet, ev teknolojisini yepyeni bir yere taşıyan bir yüksek teknoloji şirketi idi. Her şeyi kapsıyordu, ama her şeyi. En son teknoloji, insanları evlerinde öğrenmek için yapay zeka kullanıyordu, böylece bir kişinin bir fincan kahve istediğini tam olarak biliyordu - bu düşünce akıllarından bile geçmeden önce. Ayrıca insanların ruh hallerini anında aydınlatmak için ışık kullanan bir sistem üzerinde çalışıyorlardı.

Başardığı şey etkileyici olsa da, teknolojisinin insanlara verdiği kontrolün bu kadar az olması beni biraz korkutuyordu. Yapay zeka bir insanın ruh halini aydınlatmak için kullanılabilirse, muhtemelen bir insanın kişiliğini karartmak için de kullanılabilirdi. Bu fikir hoşuma gitmedi ama Henry bana basitçe ne yaptığını anlayacak kadar bilgili olmadığımı söyledi.

Henry sadece Ava ve benimle teknolojisi hakkında konuşmuyordu. Çoğu zaman, çalışmaları da onunla birlikte eve gelirdi. Ve tabii ki evim her şeyin test edildiği bir laboratuvarı. Beni benden daha iyi tanıyan, tamamen çalışan akıllı bir evde yaşıyordum.

Yine de bazen kahve sistemini merak ediyordum. Bana çok "hangisi önce geldi, tavuk mu yumurta mı" gibi geldi. Yapay zeka kahve istediğimi biliyor muydu, yoksa ben kahveyi demlendikten sonra mı kokladım ve sonra mı canım çekti?

Her iki durumda da Sweet, sloganının hakkını verdi. *Bırakın küçük işleri biz halledelim, böylece hayatınızı Sweet yapabilelim.*

Onun adını manşetlerde görmeden bir hafta geçiremezsiniz. İnovasyon söz konusu olduğunda bir sonraki Steve Jobs gibiydi. Hatta işe başladığında siyah balıkçı yaka ve blue jean döneminden bile geçti.

Dediğim gibi, Henry Hughes zeki bir iş adamıydı. İş toplantıları için dünyayı dolaşmadığı zamanlarda da iyi bir babaydı. Peki ya arkadaşlıkları? En üst seviyedeydi. Bu adam o kadar çok kişi tarafından seviliyordu ki, onun dünyaya yansıyan versiyonunu biraz kıskanıyordum. Onunla yolu kesişen her varlığı kıskanıyordum. Kocam herhangi biriyle konuştuğunda, sanki dünyasının merkezi onlarmış gibi . Sadece onların etrafında dönerdi. Ve ben başkalarının önünde bulunduğumda, o ışıktan titreşimler alıyordum. Başkalarının önünde ben onun her şeyiydim. Hayatının aşkıyım, güneşiydim, galaksisiydim. Ama o kapılar kapandığında, onun gölgesi olurdum.

Her zaman böyle değildi. Bir noktada, beni gerçekten sevdiğini düşünmüştüm. Bana değer verdiğini. Yine de o günler çok azmış gibi görünüyordu. Yine de onunla mutluyum gibi cesur bir yüz ifadesi takındım çünkü Ava ile ilişkiyi olabildiğince güçlü tutmayı daha çok önemsiyordum. Ava benim biyolojik kızım değildi. Onunla ve Henry'yle Ava beş yaşındayken tanıştım. O hayatımın en parlak ışığıydı ve hayatımda aldığım en büyük hediye idi. Henry'yle aramız ilk kötüleştiğinde bana boşanabileceğimizi ama Ava'yı bir daha asla göremeyeceğimi söylemişti.

Sadece bu tehdit bile kalmam için yeterliydi. Ava'sız bir hayat bana göre hiç hayat sayılmazdı. Bu sevgisiz bir evlilikte kalmak anlamına gelse bile. Ava'nın yanında Henry'nin gölgesinde yaşamaktan hiç şikayet etmedim çünkü babasını ne kadar çok sevdiğini biliyordum.

Dürüst olmak , sık sık Henry hakkında Ava ile aynı şeyleri hissetmeyi diledim.

Belki onu ve akşam yemeği partilerini daha çok severdim.

"Kitap nasıl?" Sohbeti değiştirerek sordum. "Hangi sayfadasın?"

"İki yüz doksan beş. Aman Tanrım, anne! Fania'nın ne yaptığına inanamayacaksınız."

"Spoiler yok!" Koluna vurarak söyledim. "Peki sen beni nasıl geçtin? Belki de akşam yemeği partisini atlamalı ve arayı kapatmaya çalışmalıyım..."

Güldü. "İçine kapanık halin belli oluyor anne." "Bu kadar belli mi?"

"Öyle," dedi. "Daha pijamalarını bile değiştirmedin. Ve insanlar geliyor-" Kapı zili

çaldı.

Saatime baktım.

"Oh kahretsin!" Yataktan sıçrayarak kalktım. "Gidip elbisemi giymeliyim."

"Baban tüm kıyafetlerini senin için seçtiği için şanslısın," dedi Ava. "Yoksa hazırlanman yıllarını alırdı."

Onu alnından öptüm. "Yemekten sonra görüşürüz. Lena'ya sana bir tabak göndermesini söyleyeceğim."

Lena son birkaç aydır hafta içi her gün kullandığımız şefti. Mutfakta harikaydı ve yüksek teknoloji ürünü bir program tarafından yönetilmeyen tek şeydi. Yine de bazen Lena biraz *fazla* mükemmel görünüyordu. Omurgasına bir pil takılı olsaydı hiç şaşırmazdım. Yine de akşam yemeği partileri sırasında Lena'ya minnettardım. zaman Henry'nin züppe arkadaşları yerine onunla konuşmak için mutfağa gizlice giriyordum.

Lena sadece harika bir şef değildi, aynı zamanda en yakın arkadaşlarımdan biri haline gelmişti. Neşeli kişiliği onu güneş ışınları gibi hissettiriyordu.

soğuk bir akşamda. En sevdiğim eğlence, akşam yemeği misafirlerinin her zaman ne kadar gülünç olduğu hakkında ona dedikodu yapmaktı.

"Makarnama fazladan spagetti sosu eklemesini söyleyebilir misin?" Ava sordu. "Söylerim ama eminim zaten farkındadır."

Ava Hughes her zaman ekstra sos ve soslu bir kızdı.

Kalbimin kadını.

***

"Nerelerdeydin?" Merdivenlerden büyük yemek odasına doğru Henry fısıldadı. Kolunu belime doladı ve yanağıma nazik bir öpücük kondurmak için beni kendine çekti. Burbon ve tarçın gibi kokuyordu. Pahalı gri takım elbisesinden kolonya kokusu yayılıyordu. Benim için seçtiği elma kırmızısı elbise onunla mükemmel bir uyum sağlamıştı. Yine de orijinal parçalarımın birini giymeyi çok isterdim. Gençliğimin çoğunu moda sektöründe geçirmiştım ama kendim ve kocam için bir şeyler yapmayalı uzun zaman olmuştu. Henry kendi kıyafetlerimi giymenin çok abartılı olduğunu söyledi. Ardından da tanınmış lüks tasarımcıları tercih ettiğini söyledi.

Ne büyüleyici.

Bir tasarım çizmek bir yana, en son ne zaman dikiş makinesi kullandığımı bile hatırlamıyordum. O yanıma biraz özlemişim.

"Elbisemi değiştirmem gerekiyordu." Ona gülümsedim, parmaklarının yan tarafıma biraz fazla girdiğini hissettim. Geç geldiğim için sinirlenmişti ama seyircilerin önünde şikâyet etmezdi. "Nasıl görünüyorum?" Ondan uzaklaşarak sordum.

"Geç kaldım," diye cevap verdi ukala bir gülümsemeyle. Sonra eliyle odayı işaret etti. "Devam edin ve kaynaşın. Freddrick'in karısı Wendy seni soruyordu."

Odaya göz gezdirdim ve cesur bir yüz ifadesi takındım. Elinde şampanya flütleriyle dolu bir tepsi tutan robotik bir makine Henry ve bana doğru ilerledi ve tam önümüzde durdu. Robot, "Bayan Hughes, size şampanya ikram edebilir miyim?" diye sordu.

"Teşekkür ederim Jacob," diye cevap verdim. En dolu şampanya kadehini seçtim. Eğer geceyi atlatacaksam, her fırsatta bir kadeh şampanya bulmam gerekiyordu. Elimi, düzeltmek için çok uzun zaman harcadığım, arkası kaygan atkuyruğumun üzerinde gezdirdim. Saçlarım normalde sıkıca sarılır ve omuzlarımda toplanırdı, ancak sütyen çizgime doğru dalgalanıyordu. Annem her zaman saçlarımın Siyah mirasımızla sıırılsıklam olduğunu ve her sıkı sarmalın benden önce gelen atalarımın sevgisini taşıdığını söylerdi.

Çocukken saçlarıma katlanamazdım, ancak büyüdükçe saçlarımı daha çok sevmeyi öğrendim. Beni ve kişiliğimi tanımlıyordu. Aynaya baktığımda annemi ve büyükannemi bana bakarken görürdüm. Saçlarımı sadece akşam yemeği davetlerinde düzleştiriyordum çünkü Henry düz olmasını istiyordu. Bu şekilde daha sofistike göründüğünü düşünüyordu. Bir keresinde bu konuda onunla tartışmışım ama kavgayı kazanmama asla izin vermemişti. Her nasılsa, onun zekice kelime oyunlarından sonra özür dileyen hep ben oluyordum.

Henry elimi tuttu ve bir öpücük için beni geri çekti. "Son derece güzel görünüyorsun, Kierra."

Sözlerinden hiç beklemediğim bir samimiyet damlıyordu. Başımı eğdim, sesindeki nezaket karşısında biraz şaşkınlık ve kafa karışıklığı yaşadım. Bir anlığına, gençliğimizde onun için toplanan kelebekler tüm hızıyla geri geldi. Gözleri öylesine şefkat doluydu ki, tüm sistemime yaydıkları his yüzünden neredeyse gözlerim yaşaracaktı.

Dudaklarım hafifçe aralandı ve benimle konuşup konuşmadığını merak ederek bir an duraksadım. "Teşekkür ederim Henry," diye cevap verdim, kafam tamamen karışmıştı.

özel iltifat. Muhtemelen bir hayalete tanık olmuş gibi görünüyordum. Kocamın beni gerçekten sevdiği zamanların hayaletine.

Ta ki arkamdaki biri boğazını temizleyip "Karısına değer veren bir adama tanık olmak her zaman güzeldir" diyene kadar.

Çarpan kalbim mi? Hızını yavaşlattı. O tatlı anın özel hiçbir yanı yoktu. Rol yapmaktan başka bir şey olmayan bir şeyden büyük duygular beslediğim için yazıklar olsun bana.

Henry bakışlarını arkamdaki kişiye çevirerek, "Oh, başarmışsın," diye haykırdı. Sonra bana yaklaştı ve elini tekrar belime koydu. Sanki robotlarından biriymişim gibi bedenimi döndürmeye başladı ve önümü işaret etti. "Bu benim harika karım Kierra ve Kierra, bu da Gabriel Sinclair, sana daha önce bahsettiğim olağanüstü adam."

Gabriel *Sinclair* mi dedi?

Bakışlarım önümdeki adamla buluşmak için yükseldiğinde kalbim arızalandı. Gözlerinin içine bakarken zihnim bir lapa birikintisine dönüştü. Bir zamanlar *çok* iyi tanıdığım gözlere.

Kahverengi gözler, güzel koyu kahverengi bir ten ve olağanüstü bir gülümsemeyle eşleştirilmiş dolgun, kalın sakal.

Bir zamanlar benim de çok iyi bildiğim bir gülümseme. Hiçbir yolu yoktu.

Hiç düşünmeden elimdeki cam parmaklarımın arasından kaydı ve yere çarparak anında paramparça oldu.

Odadaki herkes yüzünü bana döndü. Bir zamanlar sağlam olan bir şeyin bu kadar çabuk dağılması ne tuhaftı. Bütün gözler benim üzerimdeyken, benim gözlerim hâlâ onun . Gabriel Sinclair. Gabriel Sinclair. *Benim Gabriel Sinclair'im.*

Birkaç saniye boyunca nasıl nefes alacağımı hatırlayamadım. Derin kahverengi gözleri üzerimde kaldıkça göğsüm daha da gerildi. Aklıma gelebilecek her türlü düşünce içimde dönmeye başladı. Sadece birkaç saniye göz teması kurduk, ama bu

beni gördüğünü bilecek kadar uzundu. Ama aynı zamanda beni *görmedi*. Beni hiç hatırlamıyordu. Herkes gibi o da bana baktı - sanki Henry Hughes'un karısından başka bir şey değilmişim gibi.

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım, sanki dünyanın en beceriksiz insanıymışım gibi bana bakan şık takım elbiseli, havalı insanlarla dolu odaya. Dikkatimi aceleyle Gabriel'den uzaklaştırdım, eğildim ve kırık parçaları toplamaya çalıştım. Birkaç saniye içinde bir elin elime dolandığını hissettim.

Henry kolumu tutarak, "Sorun değil, bırak," dedi.

"Hayır, özür dilerim. Kargaşa çıkarmak istememiştim," dedim titreyen ruhumu taklit eden titrek bir sesle. Gabriel'in bu odada ne işi vardı? Karşımda durmuş ne yapıyordu? Neler oluyordu böyle?

Henry dişlerini sıkarak, "Kierra," diye homurdandı. "Beni utandırırıyorsun. Jacobı görevlendirdim. Merak etme. Üst kata çıkıp üstünü değiştirmelisin." Elbette bunu gülümseyerek söylemişti. Henry başkalarının yanında hep gülümserdi. Yine de o akşam herkes kendi evine gittikten sonra sakarlıklarımı duyacağımı biliyordum.

Islak elbiseme baktım ve sonra tekrar Gabriel'e döndüm. Bakışlarında sanki benim için utanmış gibi bir acıma ifadesi vardı.

Tam o sırada kızıl saçlı güzel bir kadın geldi ve Gabriel'e son derece yakın durdu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Hasta olacaktım. Kimdi o?

Aşık mıydılar? Onu

seviyor muydu?

Alyans takıp takmadıklarını neden bu kadar çabuk kontrol ettim?

Takmıyorlardı.

Ama neden, ah neden, kendi parmağında ağır bir yüzük dururken baktım ki?

Ne oluyordu?

Jacob yuvarlanıp ortalığı süpürmeye bağımlarken Henry, "Kierra," diye ısrar etti. "Git üstünü değiştir," diye tekrarladı.

Gabriel'e ve onun yanına yapışmış gibi görünen kadına doğru bir gülümseme gönderdim. "Özür dilerim. Ne kadar utanç verici. Yemin ederim her zaman bu kadar sakar değilimdir," diye açıkladım.

Gabriel sırtıttı. Çok rahatlatıcı bir gülümsemeydi. Ensesini ovuşturdu ve omuz silkti. "Muhtemelen dünyanın en sakar insanıyım. Eğer kafam omuzlarıma bağlı olmasaydı, muhtemelen onu da kaybederdim."

Kadın güldü. Bana sorarsanız biraz *fazla* sertti. Başını geriye attı ve avucuyla Gabriel'in göğsüne vururken göğsünü dışarı çıkardı. Henry de güldü ama kıkırdamalarının tonu daha çok benim harekete geçmem için bir uyarıydı.

Elimden geldiğince sinirlerimden kurtuldum. Bu da pek bir şey ifade etmiyordu. "Üzerimi değiştirdikten sonra döneceğim ve daha iyi bir ikinci izlenim bırakacağım," diye yemin ettim ve aceleyle merdivenlerden yatak odama çıktım.

Odama ulaştıktan sonra kapıyı arkamdan kapattım ve elimi karnıma götürdüm. İçimdeki girdap bir an tereddüt etmeme neden oldu. Derin derin yutkundum ama daha bitiremeden banyoya koştum ve kısa bir süre önce sistemime soktuğum doğum günü pastasını kustum.

O anda kendimi güçsüz ve sersemlemiş hissettim.

Geriye doğru siyah-beyaz döşeli zemine düştüm ve elimi ağzıma sildim.

Sanki geçmişim ve bugünüm birleşiyor gibiydi.

Gabriel Ayodele Sinclair.

Yaşadığım ve nefes aldığım gibi.

Birkaç dakika içinde, o adam ve benimle ilgili her bir anım geri geldi. Paylaştığımız her kahkaha ve gözyaşı bana bir ton tuğla gibi çarptı. Pek çok açıdan çok farklı görünüyordu ama yine de aynıydı.

Biz gençken babasına çok benziyordu. Gabriel'in annesi Nijeryalı güzel bir kadın, babası ise son derece yakışıklı bir Fransızdı. Gabriel adını babasından almıştı ve göbek adı olan Ayodele, "neşe eve geldi" anlamına gelen bir Yoruba adıydı.

Joy eve döndü.

Gabriel anne ve babasının mükemmel bir karışımı gibi görünüyordu. Bir zamanlar ince olan gövdesi yerini oldukça etkileyici bir yapıya bırakmıştı. Sanki son yirmi yılını eğlence olsun diye otomobil kaldırarak geçirmiş gibi görünüyordu. Saçları da daha uzundu. Gece yarısı saçlarının yanları traş edilmişti ama üst kısımları daha uzundu ve birkaç buklesi görünüyordu. Kalın çerçeveli siyah gözlükler takıyordu ve göz alıcı bir takım elbise giymiş olmasına rağmen, hafifçe açıkta kalan göğsünden yukarı doğru tırmanan boyun dövmelelerini fark etmeden edemedim. Onu son gördüğümünden beri mürekkep aşkından vazgeçmediği belliydi.

Bir arkadaşımın evinin ürkütücü bodrumunda ilk dövmesini yaptırırken onu izlediğimde sadece on altı yaşındaydık. Çocukların gençliklerinde yaptıkları aptalca şeyler. Benim için yaptırdığı dövmelelerin hala onda olup olmadığını ya da arkasındaki anlamı bilip bilmediğini merak ediyordum.

Birinde haç, diğerinde kartal sembolü olan altın kolyeler takıyordu. Biz küçükken taktığı kolyelerin aynısı. Bunlar babasının ve Bay Sinclair sonra takmaya başlamıştı.

Gabriel tepeden tırnağa siyah giyinmişti ama gözlerinde çok fazla ışık vardı. Eskiden umutsuzca aşık olduğum bir ışık. Beni defalarca kurtaran bir ışık. Yine de o gözler bana bakarken bir an bile hatırlamamıştı. Sanki onun için Henry Hughes'un karısından başka bir şey değildim.

Bu beni neden bu kadar utandırdı?

Elbisemin fermuarını açtım ve hâlâ sersemlemiş hissederek içinden çıktım. Dişlerimi hızlıca fırçaladıktan sonra, üzerime giyecek başka bir şey bulmak için dolabıma yöneldim. Lacivert bir elbise aldım ve krem rengi bir çift topuklu ayakkabı giydim.

Makyajımı biraz tazeledikten sonra aynada kendime baktım. "Sadece normal davran Kierra," dedim kendime hafifçe başımı sallayarak. "Garip olma."

Ne olursa olsun durumun benim için rahatsız edici olacağını bilmeme rağmen bu sözleri söyledim, çünkü aşağıya indiğimde kocamın ve sevdiğim ilk erkeğin karşısına çıkacaktım.

Adımı bile hatırlamayan ilk aşk.

Gabriel

Sekiz Yaşında

Vurmaya devam etti.

Bana bakarken tırnaklarını ahşap panellere geçirdi.

Dokun, dokun, dokun, bak.

Çok sinir bozucuydu.

"Şunu keser misin artık?" Bana bir ucube gibi aval aval bakmaktan vazgeçmeyen aptal kıza bağırdım. Sanki ona katlanamadığımın farkında değilmiş gibi, kocaman, kahverengi böcek gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Bana yakın olmasının tek nedeni, bir yıl önce aptal yeni komşuların anneme Kierra'nın arkadaş edinmekte zorlandığını söylemesiydi. Annem, tabii ki, o kızla arkadaş olmak için mükemmel kişinin ben olduğumu düşündü, bu yüzden beni Kierra'yla arkadaş olmaya zorladı.

Ebeveynlerin biz çocukların ne istediğini umursamadan her zaman kendi istediklerini yapmalarından nefret ederdim. Yapmak istediğim son şey, kafasında diş tellerine bağlı bir tür tel kaskı olan tuhaf çocukla takılmaktı.

Sınıfımızdaki birkaç çocuk ona Brace Face derdi. Ben ona öyle demedim. Bunun *çok* kaba olduğunu düşündüm. Ama bana aşıkmiş gibi bakmayı bırakmasını gerçekten çok isterdim. Bir yanım ona okuldan sonra onunla takılmak zorunda kaldığımı söylemek istiyordu ama babam bu konuda hıyarlık yapmamamı söyledi.

Hıyar olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyordum. Annem ona bağırdı ve bunu söylediği için kafasının arkasına vurdu. Sonra bana bunu asla söylemememi ve babamın beni kötü etkilediğini söyledi. Ben onun kötü bir etkisi olduğunu düşünmüyordum. Onun gelmiş geçmiş en havalı adam olduğunu düşünüyordum. Büyüdüğümde tıpkı onun gibi olmak istiyordum. Eğer yapabilirsem, bir gün onun mimarlık işini de devralmak ve her zaman onun kullandığı türden kelimeler kullanmak istiyordum. Bu yüzden ertesi günü okulda her fırsatta herkese pislik diyerek geçirdim.

"Ciddiyim," diye homurdandım Kierra'ya. "Kes şunu!"

"Neyi durdurayım?" diye mırıldandı, ağaç evimde yüzüstü yatıp ayaklarını havada ileri geri tekmelerken saçlarını parmağıyla kıvırdı.

"*Bu,*" diye ısrar ettim, ona doğru işaret ederek. "Bana aşıkmişsin gibi bakmayı kes."

"*Sana aşık değilim!*" diye , bu fikirden rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bundan rahatsız olmuş gibi görünmesine gerek yoktu.

"Bu konuda pislik yapmana gerek yok," diye mırıldandım.

Kendini oturur pozisyona itti. "Ben bir değilim!" "Kesinlikle öyle davranıyorsun."

"Hayır, istemiyorum!" Gözlerini kıstı ve kollarını kavuşturarak ofladı. "Sik ne demek?"

"*Sen,*" dedim, çünkü bunu ona nasıl açıklayacağımı tam olarak bilmiyordum, çünkü ben de ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Tek bildiğim, önümüzdeki sonsuz saatler ve dakikalar boyunca onunla ağaç evimde mahsur kalmak istemediğimdi.

"Sen daha büyük bir siksin!"

Ayağa fırladım ve ona doğru yürüdüm. "Hayır, !" "Evet, öylesin! Sen gelmiş geçmiş en sikik siksin!" "Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorsun!"

"Umurumda değil. Sadece doğru olduğunu biliyorum. Bu yüzden kurbağa gibi giyiniyorsun." Nefesim kesildi. "Kurbağa gibi giyinmiyorum!"

Ayağa kalkarken başını salladı, benden birkaç santim uzakta duruyordu. "Uh-huh. Dışarıdaki en çirkin kurbağa gibi giyiniyorsun. Biraz sağduyun olsaydı seni giydirmeme izin verirdin, çünkü ben gelmiş geçmiş en iyi moda insanıyım, ama sen sadece çirkin görünmeyi seviyor olmalısın!"

"En azından penguen gibi yürümüyorum!"

"Penguen gibi yürümüyorum!"

"Evet, öyle! Geçen gün seni havuzdan çıkarken gördüm ve lanet bir penguen gibi paytak paytak yürüyordun!"

"Şaka yapıyorsun çünkü penguenleri severim!"

"Güzel, Penguen!"

"Bana 'Penguen' deme! Onları seviyor olmam bana öyle hitap edebileceğin anlamına gelmez."

"Sana ne istersem onu derim! Şimdi ağaç evimden çık, *Penguen!*" Ben emrettim.

"İstediğim zaman giderim, Kurbağa!"

"Kapa çeneni, neden ? Ağaç evime gelmeni bile istemedim."

"Evet, yaptın."

"Hayır," diye tısladım, "yapmadım."

Boynunu uzattı ve yüzüme doğru bir parmak salladı. "O zaman beni neden davet ettin?"

"Çünkü ailem beni zorladı, seni mankafa! Annen anneme senin bir ezik olduğunu ve hiç arkadaşın olmadığını söyledi, bu yüzden annem beni seninle takılmaya zorladı!"

Nefes nefese kaldı. "Ben ezik değilim!"

"Öylesin. Bu yüzden hiç arkadaşın yok!"

"Arkadaş istemiyorum," dedi. "Yalnız olmayı seviyorum. İnsanlar can sıkıcı, senin gibi!"

"Evet, peki, yalnızlığa geri dönmeye ne dersin!"

"Döneceğim!"

"Güzel!"

"Harika!" "Daha

da !"

"Daha büyük, daha büyük!"

"Her neyse, ezik. Sadece git," dedim gözlerimi devirerek. Benim alanımda olmasından, ağaç evimin havasını solumasından bıkmıştım. Onun gibi bir kızın benimle aynı havayı soluyabilmesinden nefret ediyordum. Kierra Hughes'la ilgili her şeyden nefret ediyordum ve bir an önce hayatımdan çıkmasını istiyordum. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi vurgulamak için, "İşte bu yüzden garip bir yüzün var," diye bağırdım.

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm ve kendimi kötü

hissettim. Diğer çocuklardan daha iyi değildim.

Tam bir pisliktim.

Ben özür dilemeye fırsat bulamadan Kierra göğsünü şişirdi, yumruk yaptı ve karnıma doğru iterek beni yere düşürdü.

"Ah!" Ahşap zemine çarpan dirseğimi ovuşturarak ağzımdan kaçırdım. "Bu acıttı."

"Alacağın bu, seni aptal çocuk! Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum."

Cevap veremeden annemin ağaç evin dışından bağırdığını duydum. "Gabriel! Gabriel, aşağı iner misin? Kierra, sen de aşağı gel."

Kavga ettiğimiz için muhtemelen ikimize de bağıracağını bildiğimden midem düğümlendi. Kendimi yukarı ittim. "Ne yaptığını gördün mü? Başımızı belaya soktun."

Kierra ağaç evin merdiveninden inerken, "Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi. Kendimi savunmaya hazır bir şekilde onu takip ettim.

"Onun hatasıydı anne! O-" Merdivenin son basamağına çıktıktan sonra anneme döndüm ve gözlerini gördüğümde konuşmayı kestim. Başını ileri geri sallarken kontrolsüzce hıçkırıyordu. "Neyin var?" diye sordum. diye sordum. Annemi daha önce hiç ağlarken görmemiştim, sadece o kadar çok gülmüştü ki gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Ama bu o tür bir ağlama değildi. Bu beni korkutan türden bir ağlamaydı.

Saçlarını kulaklarının arkasına taradı ve aceleyle geldi. "Hastaneye gitmeliyiz Gabriel, tamam mı? Hemen gitmeliyiz. Kierra, aileni aramaya çalıştım ama cevap vermediler, bu yüzden bizimle gelmelisin."

"Neden hastaneye gidiyoruz?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Bu..." Annemin sesi çatallaştı. Burnunu çekti ve daha çok ağlamaya başladı. "Baban, Gabriel. Bir kaza olmuş. Gitmek zorundayız. *Hemen.*"

***

Kierra

Gabriel ve ben annesiyle birlikte hastanenin bekleme odasında oturuyorduk. Birbirimize hiçbir şey söylememiştik ve biz beklerken annesi bir ileri bir geri volta atıyordu. Sürekli duvardaki saate bakıyor, sonra da

Gabriell'in babası hakkında bilgi istedi ve yeterli cevap alamadığını iddia etti.

Sonra tekrar yürürdü.

Birkaç kişi daha bizimle aynı alanda bekliyordu. Daha önce hiç hastane bekleme odasında bulunmamıştım. Kendimi biraz hasta ve korkmuş hissettim.

Gabriel'i sevmiyor olabilirdim ama babasını çok severdim. Diş tellerim yüzünden bana şeker veremediği için Bay Sinclair ne zaman ziyaretime gelse bana gizlice para verirdi. "Diş tellerin çıktığında Sour Patch Kids ve Skittles almak için biriktir. Sonra gel benimle paylaş. Bunlar benim en sevdiğim iki şeker" dedi.

Onun sayesinde şeker almak için 50 dolarım vardı zaten.

Okul otobüsünden her indiğimde bana günümün nasıl geçtiğini, tasarımlarımı ve softbolun benim için nasıl gittiğini sorardı. Bunlar benim en sevdiğim iki şeydi, moda ve softbol. Gabriel de beyzbol oynardı ama onun aksine ben beyzbolda iyiydim.

Bay Sinclair her zaman benim de iyi olduğumu bilmemi sağlardı. Hatta ne zaman boş vakti olsa ailemle birlikte maçlarıma gelirdi.

Onun iyi olmasını istedim.

Onun iyi olmasına *ihtiyacım vardı*. Kendim için değilse bile, yanımda oturan kurbağa için.

Gabriel üzgün görünüyordu. Daha önce kimseyi görmediğim kadar üzgündü. Kucağında parmaklarıyla oynarken başı öne eğikti. Bacakları aşağı yukarı zıplıyordu ve hastaneye geldiğimizden beri tek kelime etmemişti. Ben de bir şey söylemedim. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Annem orada olsaydı ne derdi diye merak ettim. İnsanların üzgün olduklarında kendilerini iyi hissetmelerini sağlamakta çok başarılıydı ve Gabriel'den nefret etsem de onun üzülmesini istemiyordum.

Doktor nihayet Bayan Sinclair'le konuşmak için dışarı çıktığında Gabriel ve ben başımızı kaldırdık. Bulunduğumuz yerden onları duyamıyorduk ama bunun iyi bir şey olmadığını biliyordum. Doktorun gözleri üzgün görünüyordu ve başını salladı.

"Özür dilerim," dediğini duydum, Bayan Sinclair dizlerinin üzerine çöküp feryat fğan ağlamaya başlamadan önce. Gabriel hemen onun yanına koştu ve kollarını ona doladı. Annesi parçalanırken ona sıkıca sarıldı. O da ağlamaya başladı ve onunla birlikte yıkıldı, ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Onu tutmaya gittim çünkü üzücü kısım boyunca *onu* tutacak kimsesi yoktu. Herkesin üzücü anlarında onu tutacak birileri olmalı.

Onun ağlamasını dinlerken ben de ağlamaya başladım.

***

Kalp kriziydi.

Bay Sinclair'in kalbi aniden durdu. Doktorlar onu geri getirmek için ellerinden geleni yaptılar ama işe yaramadı. Annem bunun şimdiye kadar olan en üzücü şeylerden biri olduğunu söyledi. Babam pek bir şey söylemedi. O ve Bay Sinclair iyi arkadaşlardı ve babam onun öldüğünü öğrendiğinde çalışma odasına gitti ve saatlerce dışarı çıkmadı.

Bir hafta sonra Bay Sinclair'in cenaze töreni vardı. Kilisede annem ve babamın arasında, Gabriel ve annesinin iki sıra arkasında oturuyordum. İkisi ön sırada oturuyordu. Annem ön sıranın vefat eden kişiye en yakın kişiler için olduğunu söylemişti, bu da bana en zor sıra olduğu anlamına geliyordu. Hiçbir zaman ön sırada oturmak zorunda kalmamayı umuyordum... Gabriel'in de bunu bir daha yapmak zorunda kalmamasını umuyordum.

Sırada otururken Sinclair'lere doğru bakmaktan kendimi alamıyordum. Gabriel geçen hafta boyunca okula gitmemişti. Onu suçlamıyordum. Babamı kaybetmiş olsaydım okula dönmek istemezdim. Hiçbir şey yapmak istemezdim.

"İyi misin, " Babam bana doğru eğilip fısıldarken sordu. Başımı salladım.

Elimi avucunun içine aldı ve hafifçe sıktı. Annem de diğer elimi tuttu ve aynı şeyi yaptı.

Gabriel'in koyu renk saçlarından sadece kafasının arkasını görebiliyordum. O da herkes gibi tamamen siyah bir takım elbise giymişti ve onunla iletişim kurmaya çalışan yetişkinleri selamlamak için başını kaldırmadı. Bir noktada amcası vedalaşmak için açık tabutun yanına gitmesi için onu ikna etmeye çalıştı ama o bunu reddetti.

Ben de oraya çıkmaya çok korkuyordum.

Papaz bir konuşma yaptı ve bazı insanlar Bay Sinclair ile ilgili hikâyelerini paylaştı. Müzik vardı ve törenden sonra tabutu bir arabaya taşıdılar. Gabriel ve annesi tabutun arkasında yürümek zorunda kaldılar ve bunun onlara yaptırılan bir tür kötülük olduğunu düşündüm. Her an ikisinin de kalbi kırılıp düşeceklerini düşündüm.

Bir ara Gabriel bana doğru baktı ve gözleri o kadar kızarmış ve yaşlarla dolmuştu ki ben de ağlamaya başladım. Nedenini bilmiyordum ama geçen hafta boyunca Gabriel'i ne zaman ağlarken görsem ben de ağlamaya başlıyordum. Sanki onun gözyaşları içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, göğsüm o kadar acıyordu ki ben de ağlamak zorunda kalıyordum. Ondan önce, gözyaşlarımın bir başkasınıkiyle eşleşebileceğini bilmiyordum.

Defin işleminin sonunda herkes tabutun üzerine bir gül attı ve tabut toprağa indirildi.

"*Hayır, hayır, hayır,*" diye feryat etti Bayan Sinclair. Dizlerinin üzerine çöktü ve kocasına doğru uzandı ve Bay Sinclair'in ona doğru uzanmak için orada olmaması kalbimi kırdı.

Ölümü anlamıyordum. Nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? Yine de Gabriel öne çıktı ve onun elini tuttu.

"Sorun yok anne. Sorun yok," dedi ona, buna kendisinin de inandığından emin olmasam da. Her şeyin yolunda olduğuna nasıl inanabilirdi ki? Artık bir babası yoktu. Ama yine de annesinin iyi olduğundan emin olmak için elinden geleni yaptı.

Belki de o zaman ondan biraz daha az nefret etmeye başladım.

Belki de o zaman, annesinin iyi olduğundan emin olmaktan sorumluydu, onun iyi olduğundan kimin emin olduğunu merak etmeye başladım.

Bunu düşünürken Bayan Sinclair'e karşı bir şey kastetmemiştim, ancak olması gerekenden çok daha hızlı büyümeye zorlanan oğlunu bir kenara bırakın, kendisini bile zor bir şekilde bir arada tutabildiği görülüyordu. İçimde Bayan Sinclair'in bundan sonra asla eskisi gibi olamayacağı gibi bir his vardı. Belki de ölüm, hâlâ hayatta kalmaya mahkûm olan insanlara bunu yapıyordu; onları sonsuza dek değiştiriyordu. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum.

***

Gabriel

"Gabriel Sinclair! Buraya geri dön. Ve bu kapıları çarpmayı bırakacaksın, genç adam. Beni anlıyor musun?" Annem beni arka bahçeye kadar takip ederken bağırdı. Ona tek kelime daha etmedim. Her şeyden bıkmıştım. Bana ödevimi yapmamı söylemesinden bıkmıştım. Babamın her zaman yaptığı şeyleri benimle yapmaya çalışmasından bıkmıştım. Onunla yakalamaca oynamak isteyip istemediğimi sormasından bıkmıştım. Her şeyden bıkmıştım! En çok da babamın ölmüş olmasından bıkmıştım.

Bunu nasıl yapabildi?

Nasıl ölebilir?

Bu yüzden ondan nefret ettim! Ondan o kadar nefret ediyordum ki patlamak istiyordum.

Soluma baktım ve Kierra'nın arka bahçesinde lastik salıncağında oturduğunu gördüm ve nedense bu beni de kızdırdı. Son zamanlarda bana bakışından nefret ediyordum. Sanki benim için üzülyormuş gibi. Bana kurbağa demekle meşgul olduğu zamanları tercih ederdim. Benim için üzülmelerini istemiyordum. Benim için *bir şey* hissetmesini istemiyordum çünkü ondan *nefret ediyordum*. İki ebeveyni olmasından nefret ediyordum. Bu *adil* değildi. Artık hiçbir şey adil değildi.

Ayaklarımı yere vurarak ağaç evime gitmeden önce ona pis bir bakış attım. Babamın benim için yaptığı ağaç eve. Merdivene tırmandım ve yol boyunca annemi görmezden geldim. Ağaç eve ulaştığımda sanki ağlayacakmışım gibi hissettim. Ya da bağırıyordum. Ya da bağırıp ağlayacaktım. Çok fazla şey hissediyordum ve bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyordum, bu da beni daha da kızdırıyordu.

Birinin merdivene tırmandığını duyduğumda, annemin içeri dönüp ödevimi bitirmemi söylemeye geldiğinden emindim. Ama onun yerine Kierra ve o aptal suratı hışımınla odama girdi.

"Ona kötü davranamazsın!" Kierra ağaç eve girerken bana bağırdı. "Annenle böyle konuşamazsın!"

"Bu seni ," dedim göğsüm inip kalkarken.

"Onu gerçekten üzüyorsun, Gabriel. Artık buna bir son vermelisin." "Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?" Ona sinirlenerek homurdandım.

O aptal surat nedense her seferinde midemi tuhaf hissettiriyordu.

bana baktı. Çok sinirlendiğim için beyzbol topunu ağaç evin karşısında yere tekmeledim. Beyzbol topunun ağaç evde bile olmaması gerekiyordu. Babamın arka bahçedeki eldiveninde olması gerekiyordu, böylece birlikte yakalamaca oynayabilecektik.

Kierra kısa boylu olmasına rağmen dik duruyordu. "Ben benim! Ve aptal bir çocuk gibi davrandığında bunu sana ben söyleyebilirim."

"Her neyse, Kierra. Git," diye homurdandım, gözlerimin dolmaya başladığını hissediyordum. Bunun artık olmamasını diliyordum. Ama ne zaman öfke hissetsem

Son zamanlarda ben de ağlamak istiyordum. Ve her zaman kızgın hissederdim, bu da her zaman ağladığım anlamına gelirdi.

Kierra fark etmiş olmalı çünkü sessizleşti. Çenesini kapatabilecek bir ağzı olduğunu bile bilmiyordum. Çoğu zaman boş boş konuşurdu.

Şimdi sessizdi.

Çılgınca sessiz.

Sonra, yapmasını beklemediğim bir şey yaptı. Bana sarıldı.

Sonra hiç beklemediğim bir şey . Ona tekrar sarıldım.

Nedenini anlamıyordum ama Kierra'nın sarılmalarında beni güvende hissettiren bir şey vardı. Kolları beni sarana kadar kendimi güvende hissetmediğimi bilmiyordum, tıpkı babamın öldüğü gün hastanede olduğumuz zamanki gibi. Çoğu zaman, bırakın bana sarılmayı, kimsenin benimle konuşmasını bile istemezdim. Ama Kierra bana sarıldığında yeniden nefes alabileceğimi hissettim. Sanki onun sarılmaları kalbimin atmaya devam etmesini sağlıyordu.

Uzun süre bana sarıldı ve ben gitmeye çalışmadım. Beş dakika daha kollarımla ona sarılarak orada kalmak istedim. On dakika daha. Altmış dakika daha.

O bana sarıldığı sürece ben ona sarılmak istiyordum.

"Gabriel?" diye fısıldadı biz kucaklaşmaya devam ederken. "Ne?"

"Yakalama oynamak ister misin?"

Geri çekildim ve elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Yakalamada iyi misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"*Peki.*" Homurdandım ve babamın beyzbol topunu elime alırken gözlerimi devirdim. "Sana göstereceğim, ama berbat olursan sana söylerim."

"Eğer bana berbat olduğumu söylersen, ben de sana büyük bir burnun olduğunu söylerim Kurbağa."

Gülümsedim. Belki de haftalardır ilk kez çünkü bir an için her şey yeniden normal hissettirdi. "Anlaştık. Hadi, sik."

Kierra

Günümüz

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Akşam yemeği partisine geri döndüğümde Henry fısıldadı. Yüzünü buruşturmadan önce beni bir kez aşağı bir kez yukarı süzdü. Kıyafet değişikliğimden hoşlanmadığı belliydi ama bunu iş arkadaşlarının ve dostlarının olduğu kalabalık bir odada söyleyemezdi.

"Özür dilerim. Giymek için farklı bir şey bulmam gerekiyordu." Gözlerim odada Gabriel'i ararken hafifçe titreyen ellerimi elbisemin üzerinde düzelttim. Bakışlarım Henry'ninkilere döndüğünde, küçük sahte bir gülümsemenin ağzımdan kaçmasına izin verdim. "Nasıl görünüyorum?"

"Sanki denemiyorsun bile," diye fısıldadı kolumu kendi koluna bağlamadan önce. "Bunu bir kez daha deneyelim. Ve bu sefer böyle bir olay çıkarmamamı tercih ederim."

"Evet canım," alaycı bir tavırla. "Senin mükemmel küçük robotun olacağım."

Henry sözüme karşılık olarak kolumu hafifçe çimdikledi, ben de sessizce mırıldandım ama başka bir şey söylemedim. Bizi Gabriel ve kızıl saçlı sevgilisinin bulunduğu yere götürdü. İkisinin önünde durduğumuzda midem anında bir kez daha bulanmaya başladı.

Henry gülümsedi ve Gabriel'e doğru başını sallayarak, "Bu tanışma faslını tekrar deneyelim," dedi. Kocamın etrafta başkaları varken tüm ruh halini bu kadar çabuk değiştirebilmesi rahatsız ediciydi. Sanki mükemmel maskesi, onunla yalnız kaldığımız zamanlar dışında her zaman yerindeydi.

Henry, "Tatlım, bu GS Mimarlık'tan Gabriel Sinclair ve yardımcısı Ramona," dedi.

Ortak mı?

Kız arkadaşı değil mi?

Bu haber karşısında midemin hafifçe düğümlenmesi büyük bir uyarı işareti olmalıydı.

Henry, "Bu da benim güzel, zeki ve başarılı eşim Kierra," diye devam etti.

"Böyle bir tanıştırmaya alışabilirim," diye yarı şaka yaptım. Henry bana hep başkalarının önünde davrandığı gibi davransaydı, bu adama sıırılsıklam aşık olurum. Ondan nefret etmeme neden olan şey özel konuşmalarıydı. Kocamla ilgili en zor şey, hayatımızın mahremiyetinde bana nasıl davrandığıyla karşılaştırıldığında başkalarının önünde bana nasıl baktığıydı. Toplum içinde cennet gibi davranan ama gölgelerde cehennem gibi acı veren başka bir adamla daha önce hiç tanışmamıştım. O yakışıklı bir şeytanın tanımıydı.

Elimi önce Ramona'ya doğru uzattım. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum." Gabriel elini bana doğru uzatırken, "O zevk bize ait," dedi. Ben de avucunu benimkiyle birleştirdi, midemde bir ısı havuzu toplandı ve ben Gözlerimden yaş gelmemesi için çok uğraşım. Muhtemelen elini çok uzun süre tutmuştum. Muhtemelen kendi ellerimin terlemesinden dolayı onun elini nemli bırakmışım. Muhtemelen gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde far ışığında kalmış bir geyik gibi görünmüştüm. Yine de başka tarafa bakamadım.

Elimi bıraktı.

Anında onun sıcaklığını özledim.

Terli avuç içimi elbisemin kenarına sürttüm ve bir gülümseme daha zorladım. "Peki siz üçünüz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Sana söyledim," dedi Henry. "baş mimarı o."

Çenem gevşedi. "Gabriel'in o olduğunu mu söylüyorsun?" Şaşkınlıkla sordum. Gabriel'e döndüm. "Henry senin dünyadaki en iyi üç mimardan biri olduğunu söylüyor."

Gabriel, sol gamzesinin Michelangelo tarafından oyulmuş gibi derinleşmesine neden olan türden bir kahkaha attı. "Diğer ikisinin kim olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Ben kıskanç bir adamım ve birinci olmak için bunu bir yarışa dönüştürürüm."

Henry, "Karım bu yorumuyla kötü bir niyet taşımıyordu," diye ısrar etti. "Bazen düşünmeden konuşur."

Siktir , Henry.

Gülümsedim. "Evet. Kötü bir şey demek istemedim. Çok etkileyici."

Gabriel'in eli hafif sakalına değdi. "Alınmadım. O kadar hassas değilim. Ve teşekkür ederim. Bu benim için çok anlamlı. Henüz tanışmadığımıza şaşırdım. Henry senden çok bahsetti."

Tanışmamış olmamıza şaşırmadım. Henry beni birçok şeyin dışında bıraktı. Bir hafta öncesine kadar yeni arazinin inşaat planının hazır olduğunu bile bilmiyordum. Bir inşaat ekibi araziye ağaçlardan, kayalardan ve molozlardan temizlemek için geldi. Ava'yı yoldan uzak durmaya zorlamak zorunda kaldım çünkü inşaat ve mimari onun çok ilgisini çekiyordu. Binalar onu romanlardan bile daha fazla büyülüyordu - ki bu çok şey ifade ediyordu.

Tanrım, Gabriel olağanüstü görünüyordu. Çok . Gençken onu sakallı hayal edemezdim ama sakal ona çok yakışmıştı. Çok yetişkin görünüyordu. Sakallı yakışıklı bir yetişkin. Eminim birileri ona aşık olmuştur. Böyle bir yüze ve yapıya nasıl aşık olmazlardı ki? Uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Ve kesinlikle artık bir kurbağa gibi giyinmiyordu.

Armani Şimdi ortaya çıktı.

"Bir mimar," diye mırıldandım, hayretle. "Sen hep mimar olmak istemiştin." Üçü de bana Şaşkın Şaşkın baktı. Başımı salladım. "Özür dilerim. Bunu bir soru olarak sormuŐtum. Hep mimar mı olmak istiyordun?"

Cevabı biliyordum çünkü onu tanıyordum. Cevap evetti.

Tıpkı babası gibi.

"Evet, uzun bir süre. Babam bir mimardı. Ben vefat etti ve ne yazık ki onunla ilgili pek bir Şey hatırlamıyorum. Gençken bir kaza geçirdim ve hafıza kaybı yaşadım."

"Ah?" Nefes alıp verdim, her ayrıntıyı bilmiyormuŐum gibi davrandım, ki biliyordum çünkü olayın olduğu gece oradaydım.

"Evet." Gülümsedi ama biraz daha hüznüldü. "Ama annemin bana anlattığu hikâyelerden anladığım kadarıyla, babamı çok örnek almıŐım. Ona benzemek bana doğru geliyordu. Onun planlarını uzun süre inceledim. Ofisimde çerçelelenmiŐ olarak duruyorlar. O bir dahiydi. Umarım onu gururlandırıyorumdur. Onun hakkında pek bir Şey hatırlamasam da, içimde hala onu gururlandırmak isteyen bir Şeyler var."

"Seni çok seviyordu," diye kaçırdım.

Üçünden yine tuhaf bakıŐlar geldi.

Neyse ki Lena mutfaktan çıktı ve "Böldüğüm için özür dilerim ama yemek hazır, isterseniz yemek salonundaki yerlerinize oturabilirsiniz" dedi.

Kızarmış tavuk, kremalı makarna ve patates püresi kurtardı.

Henry, Gabriel ve Ramona'ya yemek odasına doğru gitmelerini işaret etti, beni de arkalarından yönlendirdi. Eğildi ve fısıldadı, "Senin neyin var?"

Küçük bir gülümsemeyle başımı salladım. "Özür dilerim. Yorgunum."

"Uyan artık. Beni utandırıyorsun."

***

Henry, Ava ve ben elli dönümden fazla bir arazide yaşıyorduk. Araziyi satın aldığımızda üzerinde sadece küçük bir ev vardı. O evde yaşamak iyiydi, özellikle de kocamı takip eden insanlarla yaşadığımız onca sorundan sonra. O korkutucu anlardan sonra, nerede yaşadığımızı sadece birkaç kişinin bilmesini tercih ederdim. Dışarı çıktığım ve kapüşonlu bir kadının çöp kutularına daldığını gördüğüm geceyi asla unutamam. Ben onu göremeden kaçtı ve kameralarımız yüzünü iyi bir açıyla çekemedi ama bu gizlenen insanları bulduğumuz ilk sefer değildi. Henry gibi bir vizyoner ile evli olmanın dezavantajı, onun hem düşmanları hem de fanatik hayranları olmasıydı.

Güvenliğimizin sağlam olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu. Bazen Henry ile böylesine olağanüstü akşam yemeği partilerine ev sahipliği yapmanın yalnızlığımızı nasıl tehlikeye attığı konusunda tartışıyordum. Partilerinin gidişatına bakılırsa, insanların yeni yerimizi bulmalarının uzun sürmeyeceğinden emindim.

Bana çok dramatik davrandığımı ve arazideki güvenlik kameralarının en iyinin de iyisi olduğunu, çünkü onları kendisinin yarattığını söyledi. Güvenliğimizi arttırmak için daha fazla alana ihtiyacımız olduğuna inanıyordu, daha az sarhoş partisine değil.

Şu anki evimizde bile akşam yemeği için yirmi kişilik toplantılara ev sahipliği yapabiliyorduk, bu yüzden "daha küçük ev "in bakanın gözünde olduğunu sanıyordum.

Henry'nin yeni ev vizyonuna göre, partilerimizde rahatlıkla yüzlerce kişiyi ağırlayabilirdik. Bu kadar büyük bir evde yaşamamanın partiler yapılmadığında soğuk ve yalnız hissetmeye yol açacağından endişeleniyordum ama Henry bu konudaki düşüncelerimi pek umursamıyordu. Onu daha büyüğün her zaman daha iyi anlamına gelmediğine ikna etmeye çalıştım ama bana bu konuda fazla söz hakkım olmadığını çünkü onun bir vizyonu olduğunu söyledi.

Vizyonu, insanlığın bildiği en büyük yüksek teknolojili akıllı evi inşa etmektir. Bu yapı için doğru mimarı bulmak için çalışıyordu ve Gabrieli bulmuştu.

Gabriel'im.

Bir zamanlar benim Gabriel'imdi.

Yemek boyunca Gabriel'e çok uzun süre bakmamak için kendimi zorladım, sadece göz temasından tamamen kaçınmıyormuşum gibi görünecek kadar ona baktım. Hayatımın en rahatsız edici akşam yemeği partisiydi ve bir keresinde güveçte korkunç hikâyeler anlatmayı seven bir grup cerrahla yemek yemiştik.

Yemekten sonra kalabalık birkaç saat daha müzik eşliğinde sohbet edecekti. Henry yemek sonrası eğlence için bir caz müzisyeni tutmuştu ve havai fişek gösterisi olacağından neredeyse emindim. Henry Hughes partilerinde her zaman havai fişek gösterisi olurdu.

Havai fişeklerden nefret ederdim. Her zaman tüylerimi diken diken ederlerdi.

Ev kahkahalarla çınılıyordu, yine de kendimi çok savrulmuş ve üzgün hissediyordum. Acı verecek kadar üzgün.

Çok fazla yüzeysel konuşmadan sonra, dışarıda bir yürüyüşe çıkmak için kendime izin verdim. Tıkanmış düşüncelerimi temizlemek için umutsuzca temiz havaya ihtiyacım vardı. Gabriel Sinclair'i geçmişimde bırakan çok büyük bir parçam vardı. Annesi onu bir daha görmemi yasakladıktan sonra onu zihnimin derinliklerine gömmüştüm.

Ve şimdi buradaydı.

Dışarıda durup etrafımı saran ağaçların kokularını içime çekerken bahar sonu havası tenime değişiyordu. Güneş birkaç saat önce batmıştı ve tek ışık evden geliyordu. Uzaktan gelen kahkahalar arttıkça daha fazla burbon dolduruluyordu. Henry muhtemelen çoktan kafayı bulmuştu ve piyano çalmaya başlamak üzereydi. Eminim

O da konuşmalarından birini yapmıştı - genellikle çok uzun süren bir konuşma.

Tek başıma keşfettiğimde arazinin durgunluğunu seviyordum. Şehirde bu kadar uzun süre yaşadktan sonra tüm bu sakinliği sevdim. Etrafta kimse yokken dünyanın sessizliğinde çok huzurlu bir şey vardı. Güneş henüz esnemeye başlamışken ve kuşlar sessizce sabah şarkılarını söylerken uyanmayı ve kahvemin tadını çıkarmayı seviyordum.

Henry o kadar geniş bir arazide yaşadığımızı, bağırsak bile kimsenin bizi duymayacağını söyleyerek şaka yaptı. Bunun doğru olduğuna inanıyordum.

"Şu anda mutfakta duruyorsun," diye gürleyen bir ses beni hareketsizliğimden uyandırdı. Arkamı döndüğümde Gabriel'in orada durduğunu gördüm. Hafifçe gülümsedi ve eliyle yeri işaret etti. "Sola doğru birkaç adım atarsan, orası uşağın kileri olacak."

Şaşkın kalp atışlarım hafifçe yavaşlamaya başladı. Soluma doğru adım attım. "Burası mı?"

Yanıma geldi, ellerini omuzlarıma koydu ve beni iki adım daha sola kaydırıldı. "İşte."

Gülümsedim. "Çok güzel bir uşak kileri."

"Gerçekten çok hoş." Takım elbisesinin ceketini çıkarıp omuzlarıma yerleştirdi. Esinti bahar gecesine göre serindi ve hafifçe titrediğimi fark etmiş olmalıydı.

Sonra düğmeli gömleğinin kollarını sıvadı. Bu şaşırtıcı değildi. Gabriel her zaman sıcak kanlı koşardı. Bir kar fırtınasının ortasında dışarı çıkıp karın sıcak geldiğinden şikâyet edebileceğine yemin edebilirdim.

Uzakları işaret etmeden önce bir parmağını burnuna götürdü. "Tam şurada, çift kişilik dolapları olan ana yatak odası olacak."

"Benim dolabımı onunkinden *biraz* daha büyük yaparsan seni ele vermem," diye şaka yaptım.

Bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Zaten daha büyük." "Senden hoşlandığımı biliyordum."

Gülümsedi, o gamzesi geri geldi ve vücudumun her yeri karıncalandı. Tanrım, onun gülümsemesini özlemiştim. O akşam bana geri dönene kadar onları ne kadar özlediğimi bilmiyordum. Gabriel'in gülümsemeleri aynı anda hem sıcak hem de tembeldi. Sanki gülümseme onun kolayca yarattığı bir şeymiş gibi. Gülümsemeleri istikrarlı, beklenen bir aşk gibiydi; o kadar emin ve zahmetsiz.

Yine de onun yakınlığı bende bir duygu karmaşası yarattı. Yakınlığımız sadece ona daha fazla eğilmek istememe neden oldu. Onun varlığından yayılan sıcaklığı hissetmek istedim. Çok mutlu görünüyordu. Kendinden de emin. Bu beni memnun etti, çünkü onu son gördüğümde bunun tam tersi olmuştu. Gabriel kendi mutluluğu içinde büyümüştü. Bunu daha fazla hak eden bir ruh düşünemezdim.

Bu sevinci kiminle paylaştı? Şu anda geçmiş aşkımın hayaletini kim aldı?

"Peki ya burası?" Ondan uzaklaşarak ve içimde oluşmaya hakkı olmayan kelebekleri silkeleyerek sordum. Ayaklarımı sağlam zemine bastım.

Ellerini ceplerine soktu ve bir kaşını kaldırdı. "Orası aile odası."

"Peki ya burası?" Sağa doğru ilerleyerek sordum. "Meditasyon alanı."

"Meditasyon yapıyor musun?"

"Her sabah yogadan önce."

Bir kaşımı kaldırdım. "Yoga mı yapıyorsun?"

"Bedenime ve ruhuma iyi geliyor. O olmasaydı muhtemelen bir tahta kadar sert olurum."

Güldüm. "Henry'yi yogaya alıştırmaya çalıştım. Bunun kadınlara özgü bir şey olduğunu söyledi."

"Henry meditasyon odasının sen ve yogan için olduğunu söylemişti." "Evet, tek isteğim buydu. Planlamanın geri kalanını o üstlendi. ama sadece kendime ait bir odam olması konusunda kararlıyım."

"Aferin sana, Kierra. Bunu hak ediyorsun."

Nedenini bilmiyordum ama ismimin onun dilinden döküldüğünü duymak ağlama isteği uyandırdı bende. Ben de tekrar hareket ettim.

"Oh, oh, ve burası?" Boş arazide büyük adımlarla ilerleyerek sordum.

"Yani..." Kaşları çatıldı ve mülkle ilgili ana planlarını hatırlamaya çalışıyormuş gibi başını öne eğdi.

"Bilmiyorsan sorun değil. Hatırlamanın neredeyse imkansız olduğunu biliyorum-"

Konuşmayı kestim çünkü elini kaldırdı. "Hayır, bunu biliyorum," dedi. Burnunu buruşturdu. "Tek sorun, sanırım aynı anda iki yerde birden duruyor olman. Sol ayağınız aile odasında, sağ ayağınız ise yemek salonunda."

"Her zaman aynı anda iki yerde olmak istemişimdir."

"Bu tam da *A Walk to Remember*'a yakışır bir hareket," diye şaka yaptı. Bir kaşımı kaldırdım. "Filmi biliyor musun?"

Tabii ki biliyordu. Gençken ona defalarca izletmiştim. Nefret ederdi ama hep benimle izlerdi. Yine de hatırlıyor muydu? Beni hatırlıyor muydu? Bu yüzden mi konuyu açmıştı? Kim olduğumu bildiğinin ve sessizce bana anlatmaya çalıştığının bir işareti olarak mı? Bu yüzden mi beni bulmak için dışarı çıktı? Bana söylemek için-

"Son eski sevgilim buna aşıktı," dedi.

İçimdeki hafif umut bir anda söndü.

Neden yine ağlayacak gibi hissettim?

Ona cevaplayamayacağını bildiğim milyonlarca soru yöneltmek istiyordum. Bir zamanlar beni tanıyan bir adamın gözlerine bakarken aklımda trilyonlarca düşünce bombardımanı vardı. Kardeşini kaybetmenin üstesinden nasıl gelmişti? Annesi ona Elijah'a ne olduğunu anlattığında nasıl hissetmişti? Ona her şeyi sormak istiyordum ama hangi çizgileri aşmam gerektiğini bilmiyordum. Annesini son gördüğümde, Amma oğluyla hiçbir şey yapmamamı istediğini açıkça belirtmişti. Yıllar önce uzak duracağıma dair bana söz verdimişti. Tutmak zorunda kaldığım en zor sözdü ama sebep olduğum zarardan sonra en azından bunu yapabilirdim. Gabriel'i hak etmediğimi hissediyordum, ne sevgisini ne de arkadaşlığını.

Yine de karşımda duruyordu ve bana şimdiye kadar yaşadığımız her anıyı hatırlatıyordu. Anıların kilidi açıldıkça duygularım çığ gibi büyüyordu ve o tek bir tanesini bile hatırlamıyor gibiydi. O bana bir yabancından başka bir şey değilmişim gibi bakarken, zihnimde onunla ve kim olduğuyla ilgili milyonlarca soru uçuşuyordu.

Şu anda birine aşık mısınız? En son kim kalbinizi kırdı? Dişlerinizi hala diğer elinizle mi fırçalıyorsunuz? Annen fırını açtı mı? Hala renkli rüya gördüğünü düşünüyor musun? Bugünlerde en sevdiğin yemek mekanı neresi? Hiç evcil hayvanınız var mı? Hala eğlenmek için beyzbol oynuyor musun? Son yirmi yıldaki en iyi anınız nedir? Başarısızlıkla nasıl başa çıkıyorsun? En son ne zaman ağladın? Geçmişinizden bir şey hatırlıyor musunuz? Herhangi bir anı geri geldi mi? Elijah'ın vefatını öğrenmek ne kadar acı verdi? Kalbiniz iyi mi? İyileşti mi? Bilinçaltında bir yerlerde beni hatırlıyor musun? Küçük, minicik detaylarımızı bile? Düşüncelerinin içinde benden kalan parçalar var mı? Şimdi bana baktığında, kalbin tereddütsüz birkaç atım atlıyor mu?

Gabriel elleri hâlâ ceplerinde bana doğru bir adım attı. Adımları doğrudu ve yaklaşıırken gözleri niyetle doluydu. "Sana tuhaf bir sorum var."

Sertçe yutkundum. "Tamam. ."

"Biz..." Sesi titredi. Başını hafifçe salladı. "Biz-" "Gabriel," diye seslenildi evin yönünden. Döndüğümde

Ramona elinde ceketlerle bize doğru yürüyordu. Gabriel bir adım attı. benden uzakta. Ramona'ya dönüp ona gülümserken bu düşünceden sıyrıldı. Hafifçe nefes nefese kalarak yaklaştı. "Paltolarımızı aldım. Çıkabiliriz." Mavi gözleri bana kaydı ve etrafına bakındı. "Gabriel sana planlarından bahsetti mi?"

"Evet, . Harika olacak."

"Güven bana, hiçbir fikrin yok. O bir usta," diye ısrar ederek kolunu dürttü.

Oh.

Ona aşıktı.

Gabriel'in bunu bilip bilmediğini merak ettim.

Ramona onun yanında kaldı. "Ama gitmeliyiz, çünkü yarın ofiste büyük bir günün var."

"Hafta sonu çalışıyor musun?" Biraz şaşırarak sordum.

"Yoğun bir sezon," diye cevap verdi.

Ramona, "Her mevsim yoğun bir mevsimdir," diye karşı çıktı. "Gabriel biraz işkoliktir. Onu tatil yapmaya ikna etmeye çalışıyorum ama zihni bir türlü ." Elini bana doğru uzattı. "Seninle tanışmak harikaydı, Kierra. Henry Hughes'un akşam yemeği partilerinden birine gelmemize izin verdiğin için teşekkür ederim. İddia edildiği kadar efsanelermiş."

Elini sıktım. "Eğlenmene sevindim."

"Bu yılın en yetersiz ifadesi. Olağanüstü bir şeydi. Sorabilir miyim... Geleceğin teknolojisiyle evli olmak nasıl bir şey? Zorlukla

Henry'nin ne kadar bilge olduğunu. Ve yakışıklı da. Kocan diyebileceğin böyle bir adama sahip olmak bir armağan olmalı."

Sessizce kıkırdadım. "En hafif tabirle ilginç. Henry çok yetenekli. Bu gerçekten kaçış yok."

"Ve yakışıklı," diye bir kez daha ısrar etti Ramona.

Gabriel kaşlarını çatı ve Ramona'dan ceketini aldı. "Bizi ağırladığın için tekrar teşekkürler, Kierra." Elini bana doğru uzattı, ben de sıktım. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca birbirimizi daha sık göreğımızden eminim."

"Dört gözle bekliyorum," dedim. "Umarım ikiniz de harika bir akşam geçirirsiniz."

Bana teşekkür ettiler ve uzaklaşmaya başladılar. Kollarımı ovuşturana ve ceketini üzerimde hissedene kadar Gabriel'i inceledim.

"Oh, bekle! Gabriel!" Seslendim.

Omzunun üzerinden baktı ve benim takım elbise ceketini havada salladığımı gördü. Ramona'ya bir şeyler fısıldadı, o da başıyla onayladıktan sonra arabalarının beklediği evin önüne doğru ilerledi. Gabriel bana doğru yürüdü.

"Kusura bakma, az kalsın ceketini çalıyordum," diyerek ceketini uzattım.

"Sorun değil. Ramona'nın Henry hakkındaki yorumları için de özür dilerim. Bir kadeh şarabı fazla kaçırdığım için suçluyorum."

"Endişelenme. Henry yakışıklı. Bunu her zaman duyuyorum. Ayrıca, akşam yemeği partilerimizde oldukça fazla alkol tüketilir. Bu Henry Hughes deneyiminin bir parçası. Çoğu zaman konuklar kendi arabalarıyla gelir ve taksilerle gönderilirler."

Gabriel bu sefer gülümsemedi. Sözlerimi tam olarak anladığından bile emin değildim. Sanki düşüncelere dalmış gibi duraksadı. Ağzını araladı ve sonra, "Bu çılgınca gelecek ama yemin ederim seni daha önce gördüm?" dedi. Bunu bir soru olarak sordu.

Sertçe yutkundum. "I-"

Gözlerini kıstı ve başını salladı. "Florence Bakery'den kahve alıyormusunuz?"

İçim daraldı. Başımı salladım. "Yapıyorum. Her sabah işe önce."

Parmaklarını şıklattı. "İşte burası. Seni daha önce gördüğüm yer. Ben de her sabah giderim."

Florence Bakery'de yollarımız daha önce kesişti mi? Kaç kere? Daha önce omuzlarımız çarpıştı mı? Kolu benimkini sıyırdı mı? Kaç aydır aynı odadayız, aynı havayı soluyoruz? Onu nasıl fark etmedim? Elbette, Floransa normalde tıklım tıklımdır, ama yine de... Aylardır ona bu kadar yakın ama yine de bu kadar uzak olduğuma inanamıyorum.

Beni sadece fırından tanıdığını görmek biraz canımı acıttı. Beni tam olarak hatırlamadığı açıktı. Amma'nın oğluyla benim hakkımda hiçbir şey paylaşmadığından emin olduğu açıktı. Bir yanıma buna içerledi ama daha büyük bir yanıma da anlayışla karşıladı. Zaten hayatlarından çok şey almıştım. En azından Gabriel'in annesine hayatının en karanlık döneminde verdiğim sözü tutabilirdim. Özellikle de o karanlık günlere ben sebep olmuşsam.

Ayrıca, Gabriel iyi görünüyordu. Mutlu görünüyordu. Aramızdaki bağlantıyı öğrenirse, bunun hayatına sadece karmaşa katacağından korkuyordum. Onun için bunu istemedim. Tek istediğim, her zaman tek istediğim, onun mutlu olmasıydı. Bu benimle ilgili hiçbir anısı olmayacağı anlamına gelse bile.

"Harika kahveleri var," dedim, başka ne ifade edeceğimi bilemeden.

"Ve tarçınlı kekleri."

Gülümsedim. "Her zaman tarçınlı keklerinden alırım. Bir tane alabilmek için erkenden oraya giderim, çünkü hep tükenir. Onlardan tarçınlı kek almadığım hiç *olmadı*."

Nefesi kesildi. "Asla mı?"

"Asla."

"Kekleri kaybettiğim için saatlerce ağladım," diye alay etti. "Ve şimdi neredeyse eminim ki benden önce sonuncuyu alacak olan sensin."

Kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesiyle omuz silktim. "Çok geç geldiğin için bu senin suçun. Kendini geliştir."

"Bu bir meydan okumaya benziyor."

"Tek bildiğim, muffin'im olmadan asla gitmeyeceğim. O lanet şey için dirsek atarım. Sabahlarımı çok daha aydınlık yapıyor."

"Şehirde mi çalışıyorsun?"

"Çalışıyorum. Ben bir terapistim."

"Oh." Başını salladı. "Bu mantıklı."

Kıkırdadım. "Öyle mi?"

"Öyle."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü insanları okumakta oldukça iyiyimdir. İnsanları her zaman incelerim. Ben iki şeyde profesyonelim; mimarlık ve insanları izlemek." "Öyle mi?"

"Öyle." Sırıttı. "Ve sen de terapist titreşimleri yayıyorsun."

Gözlerimi kısmıştım. "Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyorum." "İyi bir şey," dedi. "Çok iyi bir şey."

"Yaydığım terapist titreşimleri tam olarak nedir?"

"Şey..." Yanağını ovuşturdu. "İnsanlarla konuştuğunuzda, *gerçekten* konuşursunuz ve sanki son dakika gibi dinlersiniz. Onlara sanki gelmiş geçmiş en önemli konuşma yapılmış gibi bakıyorsun. Seni daha önce içeride Marc Christian'la on beş dakika boyunca taşlar hakkında konuşurken gördüm ve çok ilgini çekmiş görünüyordu."

"Çok ilginç bir sohbet oldu. Yetişkin bir adamın taş koleksiyonu hakkında konuşmaya bayılıyorum" diye şaka yaptım.

"Hiç ilginç değildi ve Marc'ın çok monoton bir sesi var. Kulak misafiri olurken uyuyakalmışım."

"Birinin horladığını duyduğumu sandım."

"Taş cilasası hakkında konuştuğu zamandı. Bunu söyledi ve ben de gittim." Horlama sesleri çıkararak beni kahkahalara boğdu.

Tanrım, son birkaç dakika içinde beni Henry'nin son üç yılda güldürdüğünden daha fazla güldürmüştü. "Ne diyebilirim ki? İnsanların ne düşündüğünü bilmek hoşuma gidiyor. Taşlar hakkında düşünüyor olsalar bile," dedim.

"Kulağa doğru geliyor, Bayan Terapist."

Ben cevap veremeden gökyüzü havai fişeklerle aydınlandı. Gözlerimiz anında yukarı kayd ve Gabriel'in yüzündeki tembel gülümseme geri döndü. O gökyüzünü incelerken, ben de onu inceledim.

"Beni okumayın Bayan Terapist," diye fısıldadı Gabriel, bakışlarımı üzerinde hissederek. "Düşüncelerim kafamda biraz dağınık ve karmakarışık."

"Bu benim en sevdiğim roman türüdür."

"Aman Tanrım, Gabriel! Baksana! Havai fişekler!" Ramona bir anda ortaya çıktı ve gökyüzünü işaret etti. Bir şekilde elinde bir kadeh şampanyayla geri dönmüştü.

Gabriel, Ramona'nın etrafında dönerken, elbisesi fırıl fırıl dönerken ve sanki gökyüzü yeni bir boyuta açılmış gibi bakarken başparmağıyla onu onayladı. Bir sürü *ooh ve ahh*.

"Onu eve götürsem iyi olacak," diye mırıldandı Gabriel. "Umarım iyi bir gece geçirirsin, Kierra."

Benden uzaklaşmaya başladı ama çok uzaklaşmadan ona seslendim. "Gabriel?"

O döndü geri içinde benim yön, ve benim mide
çırpındı olarak Nazik gözlerini yeniden keşfettim. "Evet?"

"Mutlu musun?"

"Mutlu mu?"

"Evet. Üzgünüm, çok rastgele bir soru olduğunu biliyorum ama sadece merak ettim.

Hayatından memnun musun?"

Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hayatın inişleri ve çıkışları var, ama ben mutluluğu tercih ediyorum."

Sıkıntılı kalbim bu yanıtla teselli buldu. "O tarafa doğru eğilmeye devam et, tamam mı?"

Sıcak, tembel gülümsemesi dolgun dudaklarına geri döndü. "Elimden geleni yapacağım. Harika bir hafta sonu geçirin. Belki Pazartesi günü son tarçınlı çöreği senden önce yerim."

"Hayatımı tehdit etme, Gabriel."

Hafifçe eğilirken, "İhtimaller hep senin lehine olsun," dedi ve sürpriz Açlık Oyunları göndermesiyle beni memnun etti.

Uzaklaşmaya başladı. Bir an için Florence Pastanesi'ne gitmeyi ve bütün sabah sadece Gabriel'le son tarçınlı kek için kavga etmeyi düşündüm.

Gabriel

"Tanrım, bu inanılmazdı! Henry Hughes partilerinden birinde olduğumuza inanabiliyor musun? O şeyler efsanedir! Ve biz de oradaydık!" Ramona yolcu koltuğuma yığılırken haykırdı. Elini vahşi kızıl saçlarında gezdirdi ve inanamayarak başını salladı. "Eminim *Muhteşem Gatsby*'deki partiler de böyleydi. Aman Tanrım. Ve o kadar zeki ki. Einstein'la konuşmak gibiydi."

Ramona heyecandan kendini kaybederken ben de önümdeki karanlık yolu inceliyordum. Parti etkileyiciydi, hakkını vermeliydim ama amacımız Ramona'nın o akşam olduğu kadar sosyal olmak değildi. Eğer bir şey varsa, o çok fazla çizgiyi aşmıştı.

"En fazla üç içki için anlaştığımızı sanıyordum," dedim elim deri direksiyona yapışmış halde. Şahsen ben sadece bir içki içmiştim ama bunun nedeni hâlâ iş modunda olduğumu bilmemdi. Eğer insanlar ailem ya da arkadaşlarım değilse, o zaman iş arkadaşlarım ya da müşterilerimdi ve iş arkadaşlarımin ya da müşterilerimin beni asla sarhoş görmemesi gerektiğine dair güçlü bir inancım vardı. Bu beni onlar için fazla insan yapardı ve bu asla iyi bir şey değildi.

Eğer sizde biraz gizem varsa insanlar size daha çok saygı duyardı. Sizi dengesiz görürlerse, üzerinizde güç sahibi olmanın bir yolu olarak sizi o kusurlu halinizle hatırlamak için deli gibi çalışırlardı. Bu gerçeği zor yoldan öğrenmiştim.

"Saçmalama. Herkes sarhoştı," dedi. "Ben sarhoş değildim."

"Çünkü sen bir oyunbozansın." Elini küçük çantasına attı ve iki parça sakız çıkardı. Onları ağzına attı ve bir deve gibi çiğnedi. "Peki... şimdi ne yapmalıyız?" diye sordu, saçından bir parça alıp parmağının etrafında döndürerek.

Bu gerçeği nasıl zor yoldan öğrendiğimi hatırlıyor musun? Ramona benim zor yolumdu.

Ofiste çok fazla geç saatlere kadar çalışmak, çok fazla ilişkiye yol açtı.

Sadece bir kez takılmıştık, ama dediğim gibi, çok fazla takılmıştık.

Şimdi de bana oyunbozan demenin ve partiden sonra ne yapacağımızı merak etmenin uygun olduğunu düşünüyordu.

"Hiçbir şey yapmıyoruz. Seni eve götüreceğim, sonra işte görüşürüz."

"*Ya da*," diye teklif etti, "benim evimde kalabilirsin." "Ramona," dedim sertçe.

Suratını astı. "Gabriel."

"Bunu konuşmuştuk. Aramızda olanlar-"

"Harika," diye sarhoşça şarkı söyledi. "Kıçımı yaladığında dilinle yaptığın o şeyi gerçekten takdir ettim-"

"*Ramona*."

"*Gabriel*."

"Sarhoşsun."

"Öyleyim." Bacaklarını ayırdı ve elini bacaklarının arasında gezdirdi. "Ve azgın."

Onu görmezden geldim, bu da onun oflayıp puflamasına neden oldu. "Bazen çok sıkıcı oluyorsun. İttiğin zaman seni daha çok seviyordum."

"Tabii ki içtin. İttiğim zaman kendimde değildim."

"Seni ayıkken de sevmeyi öğrenebilirim, biliyorsun."

Sabah konuşmanın nerede başlayacağını zaten biliyordum. İşe gelecek ve önceki geceden hiçbir şey hatırlamadığını söyleyecekti. Muhtemelen hatırlıyor olsa bile. Bu daha önce de birkaç kez olmuştu. Tatil partilerinden sonra. İş kutlamaları sırasında. Ramona sarhoşken bana asılıp sonra da hiç olmamış gibi davranma konusunda profesyoneldi.

Ramona kötü bir ilişki değildi. Güzeldi ve yatak odasında yetenekliydi, ama sorun bu değildi. Sorun, zamandan beri bana umut dolu gözlerle bakmasıydı. Sanki bir gün ona o bir geceden daha fazlasını verecekmişim gibi. Bu büyük bir sorundu çünkü ben kendimi kimseye vermedim.

Annemin deyimiyle tam bir playboydum. Tek bir kadınla yuva kurma isteğim yoktu. Hiç öyle bir çekimim olmadı. Kadınları . Her şekilde, boyutta ve tatta. Yine de, takılmaları söz konusu olduğunda sağlam bir kuralım vardı. Gözleri umutla baktığı an, onları serbest bırakmam gereken andı. Bu onların iyiliği içindi. Benim gibi bir adama aşık olmak iyi bir şey *değildi*. Kariyerim benim hayatımdı. Benim alanımda başka bir şeyin var olması için fazla yer yoktu.

Bu yüzden akşam sona erdikten sonra Kierra'nın aklımda bu kadar çok kalması garipti. Çoğu zaman içime kapanıktım ama nedense bütün akşam ona karşı manyetik bir çekim hissetmişim. Kendimi defalarca göz ucuyla onu ararken bulmuştum. Neden böyle oldu? ne olayım. Tek bildiğim onda bir şeyler olduğuydu.

doğru hissettim. İnsanları seven biri değildim. Hiçbir zaman bağlantılar arayan biri olmadım, ama Kierra Hughes'la ilgili bir şey bende garip bir şekilde erken kalkıp lanet bir kek alma isteği uyandırdı.

Kierra çok güzeldi. Bir insanın olabileceği kadar çarpıcı. Güzel pürüzsüz kahverengi teni, büyüleyici koyu çikolata gözleri ve kırmızıya boyanmış dolgun dudakları vardı. Altın takılar takıyordu ve elbisesi vücudunun her kıvrımını sarıyordu. Gardenya gibi de kokuyordu. Gardenya ve hanımeli.

Kahretsin, bunu neden biliyordum? Neden bu gece yollarımız kesiştikten sonra her seferinde onun kokusu burnumun direğini sızlatıyordu?

"Sence iyi bir seks hayatları var mı?" Ramona beni düşüncelerimden kopararak sordu.

"Ne?"

"Henry ve karısı."

"Bunu bana neden soruyorsun ki?"

"Sadece onun çok zeki olduğunu söylüyorum ve hayatının her alanında zeki olup olmadığını merak ediyorum."

"Belki de müşterilerimizin seks hayatları hakkında düşünmemelisin," diye mırıldandım.

"Acaba kendi icat ettiği seks oyuncaklarını onun üzerinde mi kullanıyor? Prototipleri test etmek için. Henry bana bir dizi robotik oyuncak üreteceğini söylemişti."

Tanrı aşkına...

Henry Hughes ile gerçekten seks oyuncakları hakkında konuştu mu?

Bu beni mümkün olan her şekilde yanlış yönlendirdi. Ramona ne kadar profesyonellikten uzak olabilirdi ki? Böyle uygunsuz davranmak için fazla yetişkin biriydi.

Direksiyonu kavradım. "Belki de müşterilerle seks oyuncakları hakkında konuşmayı ertelemeliyiz," dedim, önceki sözlerimi yineleyerek.

Göz ucuyla onun kendini beğenmiş sırıtışını gördüm. "Neden? Kışkandın mı?"

Başka bir söylemedim.

Kendi kendine homurdandı ve bana sırtını döndü. Tekrar onun huysuz patronu olmama sinirlendiği belliydi ama ben aldırmadım. Dürüst olmak gerekirse, apartmanının önüne geldiğimde daha mutlu olamazdım. Arabadan indi, hâlâ bana dönüp bakmıyordu.

"Biraz su iç," dedim ona.

Topuklarının üzerinde döndü ve beni tersledi. "Isır beni, Gabriel."

Yapmamayı tercih ederim. Onu ısırarak tam da bizi bu rahatsız edici değiş tokuşa götüren şeydi.

"Sabah ofiste görüşürüz," dedim. "Geç kalacağım," diye söz verdi.

Bu sözünü de tutacağından hiç şüphem yoktu.

Evinden ayrıldıktan sonra, aklımda Kierra'nın görüntüleri dönüp dururken eve döndüm. Neden hâlâ onu aklımdan çıkaramadığımı bilmiyordum. Gülümseme çizgileri ve dolgun dudakları hâlâ düşüncelerimin ön saflarında yer alıyordu.

Evime girdiğimde, beni her zaman büyük bir heyecanla karşılayan Alman çoban köpeğim Bentley tarafından karşılandım. Sonra beni bir gölge gibi takip etti. Doğruca ofisime yöneldim ve eskiz defterimi çıkardım, sonra önümdeki kâğıdı aydınlatan masa lambamın loş ışığında oturdum. Bentley ayaklarımın dibinde yatıyordu.

Zihnim imgelerle çok meşgul olduğunda, onları çizerdim. Kendimi bildim bileli bunu yapıyordum. Eskiz yapmak benim için bir çıkış noktasıydı. Evimdeki çerçeveli çizimlerin çoğu zihnimdeki anlık görüntülerden oluşuyordu.

Bu yüzden uyumak yerine Kierra Hughes'u hafızamdan çizdim. Uzun, b  imli bacakları.

Y  sek elmacık kemikleri.

Kaygan siyah at kuyruğu.

Onu g  lerken   izdim       zihnimde şöyle yaşıyormuş gibi g  r  n  yordu. Sadece r  yalarımnda var olduğunu d  ş  nd  ğ m bir t  r g  zellik yayıyordu.   ok da iyi g  r  n  yordu. Samimiydi. Sanki herkesin hoş  a vakit ge  irdiğinden emin olmak istiyordu. Henry karısının tam tersi gibi g  r  n  yordu. O kendi yeteneklerini g  stermeyi severken, Kierra başkalarını dinlemeyi tercih ediyordu.

Kierra Hughes'u eskiz defterime   izmek i  in   ok ge   saatlere kadar uyumadım. Yatağa gittiğimde saat neredeyse sabahın     y  d  . Yine de bu şaşırtıcı değildi. Ben pek uyumazdım. Hem gece kuşu hem de sabah insanıydım. Bu da zamanın yarısından   oğunda kahve ve dualarla idare ettiğim anlamına geliyordu.

Yatağımda uzanırken tek d  ş  nebildiğim Pazartesi g  n  ne kadar bekleyemeyeceğimdi. İyi ya da k  t  , Florence Bakery'de tar  ınlı kek ve Kierra Hughes'u bekliyor olacaktım.

***

Ertesi Pazartesi, fırında bekledim. Kierra hi   gelmedi. Meşgul olmak i  in elimden geleni yaptım. Ramona bana h  l   soğuk davranıyordu ama aldırmıyordum. Eğer işini hallederse, omzunun ne kadar soğuk olduğu umurumda olmazdı. En azından Ramona yarı insan, yarı baş belası olmasaydı bu doğru olurdu.

Ramona ofisime girerken, "Sana ikindi   ayı yaptım," dedi.   ayı yere koyarken masamın   zerine d  kt   ve sandalyemden sı  ramama neden oldu.   n  mdeki evrakları aceleyle topladım ve d  k  lenlerden kurtarabildiğim kadarını kurtarmaya   alıştım.

"Kahretsin, Ramona!" ay damlayan telefonumu elime alarak bağırdım.
"Ne yapıyorsun sen? Ben ay bile içmem."

"Öyle mi? Tanımıyor musunuz?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Sanırım sizin kim olduğunuzu hiç bilmediğim ortaya çıktı Bay Sinclair."

İnledim.

Vay, vay, vay, şuna bakar mısın? Kendi
eylemlerimin sonuçları. "Ramona,"
diye başladım.

"Evet, Bay Sinclair?"

"Neden bana Bay Sinclair diyorsunuz?"

"Çünkü sana 'sık' demenin uygunsuz olacağını düşündüm. Neredeyse bir hafta sonu beni dilinle becerip ertesi hafta hayalet gibi dolaşman kadar uygunsuz."

Başımı sallamadan önce ona birkaç kez göz kırptım. "Pekâlâ. Bay Sinclair o zaman." "Oh, siktir git, Gabriel." Topuklarının üzerinde dönerken ofladı ve Ofisinden tepinerek çıktım.

Masamın üzerindeki dağınıklığa baktım ve kendimi suçlamadan edemedim. Ramona'nın her zamanki "O kadar sarhoştum ki bir önceki geceden hiçbir şey hatırlamıyorum" rutinine devam etmemesine biraz şaşırmıştım ama yine de bu yolu seçseydi, Henry Hughes'un partilerinden birine katıldığı için diğer tüm çalışanlara böbürlenemezdi. Sanki o anda hangisinin daha önemli olduğuna dair yazı tura atmış ve yüzyılın partisini seçmişti. Bu da dökülen ayı ve Ramona'nın tavrını alacağım anlamına geliyordu.

Mutfağa gittikten sonra birkaç kağıt havlu aldım ve o kadının aşağılamasının sonuçlarını temizlemek için ofisime geri döndüm.

"Belki annen sana işle zevki karıştırmamanı söylediğinde onu dinlemeyi öğrenirsin," diye duydum dökülen son şeyi silerken. Baktım

Annemin yüzünde hınzır bir "sana söylemiştim" sırıtışıyla orada durduğunu gördüm. Ufak tefek olmasına rağmen bana öyle baktığında kendimi çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu.

Annem GS Mimarlık'ta benim için çalışıyordu. Son beş yıldır ofis müdürümüzdü. Ona hayatı boyunca çalıştığı için emekliliğin tadını çıkarması gerektiğini söyledim. Ayrıca ona, işimde ne kadar şanslı olduğumu görerek bir daha asla para konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağını söyledim. Yıllar içinde elde ettiğim başarı dikkate değerdi ve hayatımın en karanlık dönemlerinden bazılarında annem yanımda olmasaydı bu başarıyı elde edemeyeceğimi biliyordum.

Ben başarılıysam, o da başarılıydı. Bu kadar basit.

Yine de çok çalışkandı. Sadaka alacak biri değildi, bu yüzden hala çalışmak istediğini söylediğinde, ofisimde onun için bir pozisyon oluşturmak doğru göründü. Annem ben de dahil olmak üzere her şeyi yönetme konusunda profesyonel olduğu için ofis müdürlüğü uygun göründü.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim evraklarımı kuruması için sererken. Neyse ki planlarımın hiçbirisi Ramona'nın mahvetmesi için dışarıda değildi.

Annem başını salladı. "O kadar saf olduğumu düşünemezsin. Ramona'yla takıldığınızı biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Ramona duygularını saklamakta çok zorlanıyor. Yaşlı olabilirim ama hâlâ iki ile ikiyi bir araya getirebiliyorum." Masamın karşısındaki koltuğa oturdu. "Dün geceki etkinlik nasıldı?"

"En hafif tabirle ilginç. Henry Hughes tam da hayal edebileceğiniz gibi biri."

"Biraz gösterişçi mi?" diye sordu.

"Aynen öyle. Onun için her şey bir olay." Telefonumu çıkardım. "İnşaat yaptığımız arsanın önünde bize fotoğraf çekti. Dedi ki

ideal mülkünü ortaya çıkarmak için iyi bir yol. Sonra bana bir keresinde Alaska'da yürüyüş yaparken bir kutup ayısı gördüğünü anlattı." Anneme resimleri göstermek için telefonumu çevirdim. Onları gördüğü anda yüzündeki küçük gülümseme kayboldu.

"kim?" diye sordu. "Tanıdık geliyor ama olarak çıkaramıyorum."

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Bu onun karısı, Kierra. Florence Bakery'ye sık sık gidiyormuş. Eminim siz de onunla orada karşılaşmışsınızdır."

Arkasına yaslandı, sanki bir hayalete tanık olmuş gibi hâlâ fotoğrafa bakıyordu. Sonra kendini hafifçe salladı. "Belki de budur." Telefonu bana geri verdi ve bir kez daha gülümsedi. "Henry Hughes her zaman kutup ayılarını gördüğü konusunda yalan söyleyecek bir tip gibi görünmüştür. Kitap kulübümdeki herkesin evinde de onun aletlerinden en az bir tane var. Ondan bir tür azizmiş gibi bahsediyorlar. Senin onun evini tasarladığını ve onun partilerinden birine gideceğini söylediğimde hepsi orgazm olmuş gibi soluk soluğa kaldı."

"Arkadaşlarınızın orgazmik bir duruma düşmesi fikri, hayal etmeme gerek olmayan bir şey."

"Yaşlıyız ama hâlâ insanız, Gabriel. Hala iyi bir o-"

"Anne," diye ısrar ettim. "Lütfen yapma. Söz konusu kitap kulübünde ne tür kitaplar okuduğunu merak ediyorum."

"Her zaman mutlu sonla bitenler. Hiç uçurum yok. Sadece zevk, kenar yok."

Tanrı aşkına, annem az önce *kenar* kelimesini mi kullandı?

Bir şekilde hâlâ uyuyor ve korkunç bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış mıydım? "Tamam anne. Bu kadar yeter."

Bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Erotik kitaplardan bahsediyorum, Gabriel. Sonsuza dek mutlu sonla tabii ki. Sarılmalı müstehcenlikten hoşlanırım."

Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Bu konuşmayı bir daha asla yapmamamızı istiyorum, lütfen."

Güldü. "Daha ne kadar işin var? Benimle erken bir akşam yemeği yemek ister misin? Burada işim bitti ve dışarıda güzel bir akşam yemeği harika olur diye düşündüm." İş bittikten sonra beni hep yemeğe davet ederdi. Her zaman reddederdim.

"Aslında geç saate kadar çalışmayı planlıyorum," dedim sandalyeme geri oturmak için yürürken.

"Çalış, çalış, çalış." Ayağa kalkarken başını salladı. "Bir gün Gabriel, akşam yemeğinde bana katılacaksın. Ve bir gün, iş yerine *hayatı* gerçekten yaşamak zorunda kalacaksın."

"İşim benim hayatımdır."

"Biliyorum." Bana doğru yürürken kaşlarını çattı ve alnımdan öptü. "İşte bu yüzden endişeleniyorum. İyi geceler dilerim. Ve burada çok fazla kalma. görülecek daha çok şey var. Belki şu gençlerin bahsettiği arkadaşlık uygulamalarından birine girebilirsin. Kendine güzel bir kız bulursun."

"Anne."

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Sadece söylüyorum. Bir gün benim de bir gelininin olmasından zarar gelmez. Ofisimizde çalışmayan bir gelin."

Sırıttım. "Dersimi aldım. İş yerinde sevişme."

"Aferin oğlum." Annem kapıya yöneldi ve bir an için arkasına döndü. "Gabriel?"

"Evet?"

"Henry Hughes hakkında ne düşündüğünüzden , ama onunla tanıştığınızda karısı hakkında ne düşündünüz? Tanıdık gelmesi dışında."

"Oh, şey, onun... nazik olduğunu düşünmüştüm."

Annem kaşlarını kaldırdı. "Nazik mi? Bu mı? Tüm hissettiğin bu mu?"

"Evet," diye cevap verdim. "Nazikti."

Ve güzel, ve çekici, ve komik, ve zeki, ve akıllı, ve evet... Nazik.

6

Kierra

Bazen evlilikten bir bütün olarak mı nefret ettiğimi yoksa sadece içinde bulunduğum evlilikten mi nefret ettiğimi merak ediyordum.

Kocam beni görmedi, tam önünde durup dikkatini çekmek için yalvarırken bile. Artık pek yalvarmıyordum elbette. O kadar kopuk görünüyordu ki yalvarmak anlamsız geliyordu. Ama hafta sonu yemeklerini hep evde birlikte yedik. Lena hafta sonları yemek yapmazdı, ben de bu görevi üstlenmeyi severdim. Ava her zaman hafta sonları için en sevdiği yemekleri isterdi ve ben de her şeyi bir araya getirmek için saatlerce yemek pişirirdim.

Henry sık sık Lena'nın yemeklerini benimkilere tercih ettiğini söylerdi ama Ava benim dünyanın en iyi aşçısı olduğumu düşünürdü. Ava'nın buna gerçekten inandığından şüpheliydim ama inanıyormuş gibi davranıyordu.

O Cumartesi akşamı ağzına bir çatal dolusu köfte tıktırırken "Bu harika anne," diye yemin etti. "Şimdiye kadar yaptıklarının en iyisi."

Gülümseyerek iltifatı için teşekkür ettim - onun için her bir şey yaptığımda bana yaptığı iltifatın aynısını.

Bu kızı bu kadar tatlı yapan şeyin ne olduğunu merak ettim. Bu konuda babasına hiç benzemiyordu.

Ayrıca bana anne dediğinde kalbimin mutluluktan ne zaman duracağını da merak ediyordum. Henry ve Ava ile ilk tanıştığım da, Ava beş yaşındaydı. İkisi, eskiden çalıştığım eski bir lokantada akşam yemeğindeydiler ve gözlerimi tatlı Ava'dan alamıyordum. Onunla ilgili her şey çok sevimli ve nazik görünüyordu.

Sonra çikolatalı sütünü masanın üzerine ve Henry'nin kucağına döktü.

"Vay canına, dostum!" Henry ayağa fırladı ve pantolonunu silkeledi.

Aceleyle, pisliği temizlemeye yardım etmek için bezlerle oraya koştum. Henry dökülenler için özür dilerken ben masayı silmeye başladım.

"Evet, sowwy," dedi Ava, eksik iki ön dişini göstererek. Sonra kaşlarını çattı ve devirdiği bardağı yerden aldı.

"Endişelenmeyin. Hayatta dökülmeler olur. Önemli olan onları ne kadar hızlı temizleyebileceğimizdir," dedim Henry'ye dönmeden önce. Temiz bir bez parçasını ona doğru uzattım.

Gülümsedi ve bu çok güvenli ve samimi geldi. "Teşekkür ...um-"

"Kierra," dedim.

Pantolonunu silmeye başlarken başını salladı. "Teşekkür ederim, Kierra."

"Ben Ava!" dedi küçük kız yüksek sesle. "Ve benim babamın bir kız arkadaşı."

Henry ona sert bir bakış fırlatırken ben güldüm. "Ava!"

"Ne?" Omuz silkti. "Geri döndüğünde bunu söylememi istemiştin."

Bir elimi kalçama koydum. "Yani çikolatalı sütün dökülmesi planın bir parçası mıydı? Ve o da senin ekürini mi oynuyordu?"

Henry güldü. "Hayır, ama senin güzel olduğundan bahsetmiştim."

"Ona numaranı ver baba," dedi Ava. Ne kadar iyi bir kanat kadınıydı.

Sonraki birkaç yıl boyunca, Henry ile evlendiğimiz güne kadar bana Kierra diye hitap etti. Resepsiyonda yemek yerken Ava eğildi ve artık "evet" dediğimize göre bana anne diyip diyemeyeceğini sordu.

Onu kollarıma çekerken ağladım.

O gün resmen hayatımın en güzel günüydü.

Ve o zamandan beri, her "Anne" dediğinde, sonsuza dek onun olma vaadinin içinde biraz daha eridim.

Ava olmasaydı bu kadar uzun süre kalır mıydım diye sık sık düşündüm. Henry evlenme teklif ettiğinde ona evet der miydim diye merak ederdim. Henry'ye karşı bir çekim hisseder miydim diye merak ettim. Bana ilk kez sesini yükselttiğinde gider miydim diye merak ettim. Bana küfrettiğinde ve bileğimi sıkıca kavradığında bavulumu toplar mıydım diye merak ettim. Acaba ilk buluşmamızdan sonra kelebekler uçuşmaya başladığında onu terk eder miydim? Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü ben sadece Henry'ye aşık olmamıştım; onun kızına da aşık olmuştum. Henry'yi bırakırsam Ava'yı da bırakmak zorunda kalacağımı biliyordum. Bu benim için çok büyük bir riskti.

Ayrıca, Henry'nin acımasızlığı Ava'ya değil de bana yönelik olsaydı, onun sert sözlerini ve eleştirilerini sorun etmezdim. Kızım olacağına ben olayım daha iyi. Henry'nin kötü ruh haliyle ve kesici sözleriyle başa çıkabilirdim, eğer bu Ava'nın buna mecbur kalmaması anlamına geliyorsa.

Ayrıca Henry bana iyi davranmasa da kızını seviyordu ve Ava da babasını seviyordu. Henry'ye sanki dünyanın en harika adamıymış gibi bakıyordu. Bunun onun için değişmesini hiç istemedim.

Henry köfte dilimini keserken, "Biraz kuru olmuş," dedi. Sosu ona uzattım.

Bana teşekkür etti ve diliminin üzerine fazlasıyla döktü.

Yemekten sonra Henry ofisinde çalışmaya giderken ben de Ava ile takıldım. Yatakta uzanmış, doğum günü hediyesi olarak aldığı birkaç mimarlık kitabına bakıyorduk. Ava mimarlık dünyasına aşıktı ve

dünyanın gördüğü en büyük mimar olacağından emindi. Gabriel'le tanışmak onu çok heyecanlandırırdı. Onun geleceğine dair hayallerine ve rüyalarına kaçmayı seviyordum. Benimle paylaştığı şeyleri de çok severdim. Bir süreliğine, ergenliğe girip beni dışlamasından endişelendim ama aksine, her zamankinden daha yakındık. Daha önce kilosuz yüzünden nasıl zorbalığa uğradığını bile anlattı. Ona yardım etmeyi teklif ettim ve bir terapist ayarladım. Yine de onun için güvenli bir yer olduğumu bilmek benim için her şeyden daha önemliydi. Her zaman onun yanında olacaktım.

O yattıktan sonra uyumaya hazırlanmak için odama gittim. Henry'yi yatağında buldum, bir düzine kitap etrafa saçılmıştı. Kocamın yapacağı tek bir şey varsa, o da işine yardımcı olması için teknoloji araştırması yapmaktı. Çoğu zaman onun kitapları yatağımızda benden daha fazla yer kaplıyordu.

Yüzümü yıkadım ve pijamalarımı giydikten sonra yatağın benim tarafıma geçtim. California King'i paylaşıyorduk. Bazen o yataktayken kendimi ondan çok uzakta hissedirdim ama biz sevimli bir çift değildik. Ayaklarımız yorganın altına değse bile şok olurdum.

Komodinin lambasını kapattım ve rahat bir uyku pozisyonuna geçmeden önce yastığımı biraz kabarttım.

Henry kitabının bir sayfasını çevirirken, "Birazdan ışığı kapatacağım," dedi. "Belki bir saat sonra."

"Sorun değil." Yüzümü ona döndüm. O akşam kalbim birkaç yere dağılmıştı. Bir kısmı Ava'yla yatmaya gitmiş, bir kısmı Gabriel'i düşünmeye devam etmiş, geri kalanı da Henry'nin ve benim odamın üzerinde asılı kalmıştı. "Henry?"

"Hmm?"

"Mutlu muyuz?"

Bana doğru baktı ve romanına geri dönmeden önce bir anlığına okuma gözlüklerini indirdi. "Bunu bu gece yapmayalım, Kierra."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu aptalca soruları sor. Tabii ki mutluyuz. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz."

"Gibi mi?"

"*Para*," dedi. "Başarı ve Ava. İhtiyacım olan her şeye sahibim."

"Seni daha mutlu etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Eğildi ve başımı öpmeden önce gülümsedi. "Uyuyabilirsin ve fazla düşünmeyi bırakabilirsin."

"Tamam." Ondan uzaklaşmadan önce hafifçe yer değiştirdim. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Bir süre uyuduktan sonra Henry'nin kolumu sallamasıyla uyandım. "Hey, Kierra. Uyan artık."

Biraz homurdandım ve gözlerimi ovuşturdum. "Öyle mi?"

"Sorunuzu düşünüyordum. Beni nasıl daha mutlu edebileceğini."

Döndüm, biraz şaşırmıştım. "Beni bunu söylemek için mi uyandırdın?" "Evet. Uyandırmazsam unuturum diye düşündüm."

"Tamam." Esnedim. "Ne ?" "Farklı iç."

Doğrudum. "Ne?"

"Akşam yemeği partileri sırasında. Her zaman kırmızı rujunu sürüyorsun, sonra bardağının kenarından yudumluyorsun ve her tarafına ruj bulaşıyor. Aynı yerden içersen beni mutlu edersin. Başkalarının senin nasıl içtiğini görmesi utanç verici."

Başımı sallayarak güldüm. "Evet, tamam Henry." Yoğun bakışları beni biraz şoke etti. Daha dik oturdum. "Sen ciddisin."

"Öyleyim. Bu çok saçma. Hiçbir yetişkin kadın bir bardakta üç farklı ruj lekesi bırakmamalı."

Oh.

Vay
canına

"Daha iyisini yapmaya çalışacağım," diye mırıldandım tekrar .

"Deneme, sadece yap. Zayıf değilsin. Her yere ruj bulaştırmaktan kaçınabilirsin. Ava bile bu konuda senden daha başarılı," dedi ve lambasını kapattı. "İyi geceler."

***

Pazartesi günü geldiğinde, sabah çöreğimi atlayıp doğruca ofise gitmeye karar verdim. Gabriel ile masum görünen bir karşılaşma yaşamaya hazır değildim. Her ne kadar büyük bir parçam ona tekrar çarpmayı arzulasa da. Bunun yerine, fikirlerine en çok değer verdiğim mevcut durumumla ilgili görüşlerine ihtiyacım vardı.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, geçmişimde en iyi arkadaşım ve ilk aşkım olan biriyle yeniden ilişki kurmak benim için ne kadar kötü olurdu? Hafızasını kaybettiği için beni hiç hatırlamayan biriyle?" Ofisteki dinlenme odasında durmuş bir fincan kahve hazırlayan Joseph'e ağzımdan kaçırdım.

Bana döndü ve bir kaşını kaldırdı. "Sana da mutlu pazartesiler."

"Ah, doğru ya. Özür dilerim. Mutlu Pazartesi'ler. Yolculuğunuz nasıldı? Umarım harikaydı ve sadece meraktan soruyorum..." Kahve makinesinin bulunduğu tezgâha doğru yürüdüm, üzerine çıktım ve ayaklarımı ileri geri tekmeledim. "Neredeyse yirmi yaşına kadar hayatımın en büyük parçası olmasına rağmen geçmişimde beni tamamen hatırlamayan biriyle yeniden ilişki kurmak benim için bir ile on arasında bir ölçekte ne kadar kötü olurdu? Ve sonra kocamın akşam yemeği partisine rastgele bir şekilde

Yeni evimizi inşa eden mimarı mı? Birbirimizi tanıyormuşuz gibi hissetti ama *hatırlamadı*, bir yanım hatırlamasını istese de *her şeyi hatırlamasını* istemiyorum çünkü her şey *iyi* değildi ama *kötü* de değildi."

Yusuf kıs kıs güldü, kahvesine çok fazla tatlandırıcı ekledi ve fincanını kaldırdı. "Bu bir telenovela gibi geliyor. Yine *Jane the Virgin* mi izliyorsun?"

"Keşke bu bir gösteri olsaydı. Bir gösteri midemi düğüm düğüm etmezdi."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu gerçekten oldu mu?"

"Yüzde yüz."

"Vay canına," diye nefes . "Sanki bir süredir bu konu üzerine kafa yoruyormuşsun gibi hissediyorum."

"Elli küsur saatten biraz fazla."

"Peki angajman kararınız konusunda ne düşünüyorsunuz?"

Alt dudağımlı ısırdım. "Bilmiyorum. Bu yüzden kahve odasındaki daha yaşlı, daha bilge adama soruyorum."

Yusuf güldü. "Yaşın bilgelikle bir ilgisi yok." "Evet, ama sen her ikisiyle de dolu görünüyorsun."

Gözlerini kıstı, saatine baktı ve sonra, "İlk müşterimden önce otuz dakikam var. Ne oldu?" diye sordu.

Ona hikayeyi anlattım. Gabriel ve benimle ilgili tüm hikâyeyi ve birlikte geçmişimizi. Ona iyi günlerimizi ve en kötü gecelerimizi anlattım. Beni dinledi, bakışlarını hiç ayırmadı. Her kelimeye gösterdiği dikkat onun yanında kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Tüm müşterilerinin de böyle hissettiğinden emindim.

"Anlıyorum." Avucunu çenesine dayadı. "Şimdi sana soruyorum, bir arkadaşlık yanıtı mı yoksa bir terapist yanıtı mı arıyorsun?"

"Arkadaşlık," dedim. "Saat başına ne kadar ücret aldığını biliyorum ve bütçemi aşırıyorsun," diye yarı şaka yaptım.

"Bir arkadaş olarak ... Benim tavsiyemin bir önemi yok."

Kaşları havaya kalktı. "Ne? Neden olmasın?"

"Çünkü bu benim hayatım değil ve sizin durumunuzla ilgili bir dizi mücadele ve sevinci yaşamadım. Dolayısıyla benim görüşlerim, kalbinizin bu kararı vermek için ihtiyaç duyduğu duygusal derinlik ve anlayıştan yoksun bir yerden gelecektir. Milyonlarca insana tavsiyelerinin ne olacağını sorabilirsiniz ve onların sözlerinin bir önemi olmaz çünkü bu sizin durumunuz, onların değil."

İçimi çektim. "Bu terapist tavsiyesi. İyi bir tavsiye ama terapist tavsiyesi."

Omuz silkti. "Arkadaşlığım ve terapist tavsiyelerim zaman zaman iç içe geçiyor."

Burnumu kıvırdım ve elimi yüzüme vurmadan önce homurdandım. "Tamam, ama benim yerimde olsaydın kurgusal bir dünyada ne yapacağınla ilgili düşüncelerini benimle paylaşır mısın?"

"Öncelikle, birkaç sorum var." "Başla."

"Onunla olan arkadaşlığınızı özleyormusunuz?" "Yıllar önceydi."

"Bir arkadaşlığın özlenip özlenmeyeceğini zaman belirlemez."

Başımı salladım. "Arkadaşlığı özleyorum."

"Peki onunla bağlantı kurmasaydınız, pişman muydunuz?"

"Sanırım evet. Hayatımın geri kalanı için."

"O zaman ben senin yerinde olsaydım..." Durakladı ve kahvesini yudumladı. "Eski en iyi arkadaşıma tekrar merhaba diyeceğim."

Kelimeler ağzından çıkarken içimi bir ürperti dalgası kapladı, çünkü ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Gabriel'le bağlantı kurma ve aramızda geçen her şeyi gerçekten hatırlayıp hatırlamadığını görme şansını kullanmazsam, hayatımın geri kalanında pişman olacağımı düşündüm. Çünkü eğer

Onu görme şansı, uzun zamandır özlediğim eski halini görme şansı, bunu kabul ederdim.

"Teşekkürler Joseph," dedim tezgahın üzerinden atlayarak. "Mm-hmm, ama ben olsam ne yapardım biliyor musun?" diye sordu. "Neymiş o?"

"Ben olsam kocama durumu anlatır ve ikinizin de aynı fikirde olduğundan emin olurum."

. "Evet. Bunu söyleyeceğini tahmin ."

İyi tavsiye. Sadece Henry ile bu konuyu konuşmaya hazır olduğumdan emin değildim.

Öğle yemeği molam sırasında, her yönüyle ele aldığımdan emin olmak için en iyi arkadaşım Rosie'yi arayıp durumdan haberdar ettim. Hem Gabriel'i hem de beni liseden beri tanıdığı için onun bakış açısını öğrenmek çok yardımcı olacaktı. Ayrıca Rosie, Joseph'in gerçekçi zihni yerine bazen ihtiyaç duyduğum bir hayal dünyasında yaşıyor gibiydi.

Rosie ve ben işlerimiz arasında bir restoranda tanıştık. Joseph'in aksine, Rosie'nin tepkisi biraz daha hareketliydi.

"Aman Tanrım, benimle dalga mı geçiyorsun!" diye soluk soluğa bağırdı, standımızda onun karşısına oturduğumda. Ellerini ahşap masaya vurdu ve mavi gözleri yuvalarından fırladı. Çilek sarısı saçları kürek kemiklerinin üzerinde dans ederken tam bir şok içinde kalmıştı.

Onu son gördüğümünden beri saçını değiştirmişti. Ki bu sadece geçen Salı günüydü. Son iki aydır her hafta buluşup nişanlısı Wesley ile yaklaşan düğününü planlıyorduk - ilişkilere inanmayan, son derece bağımsız arkadaşımın aşka ve evliliğe inanmasını sağlayan tek kişi.

Rosie büyüdükçe, düz siyah saçları olan çok güzel bir Asyalı kadın olan annesine daha çok benziyordu. Rosie büyüdüğünden beri

Çocukken ailesine daha az benzemek için saçını boyamayı severdi. Bu onları çılgına çevirirdi.

"*Senin Gabriel'in* gibi mi?" diye sordu.

"Tam olarak benim değil ama evet. O."

"Aman Tanrım." Şaşkınlıkla koltuğuna geri oturdu. "Ve hala anıları yok mu?"

"Hayır."

"Yani... ikinizin aşık olduğunu hatırlamıyor mu?"

"Hayır."

"Seni *hiç* hatırlamıyor mu?" "Hiç hatırlamıyor."

"Ama... birlikte paylaştığınız her şey..." Elleri göğsüne, kalbinin üzerine düştü. "Sen onun her şeyiydin, Kierra. Sen ve Elijah."

Elijah'ın adını yüksek sesle duymak bile gözlerimin dolmasına neden oldu.

Bileğimdeki dövmeyle baktım. Kolumda penguen, kurbağa ve ayı ayak izlerinden oluşan bir iz vardı. Gabriel ve küçük Elijah'la olan geçmişimin günlük bir hatırlatıcısı. Eskiden olanın ve bir daha asla geri gelmeyecek olanın günlük hatırlatıcısı.

Gözümü kıptım ve zihnim beni oraya geri götürdü. Gözümü kıptım ve o soğuk Aralık gecesinin soğuşunu hissedebildim.

"*Merak etmeyin çocuklar,*" diye bağırdım. "*Ben .*"

"Kierra..." Rosie masanın öbür ucuna uzandı ve elini koluma koyarak beni kendime getirdi. "Bu çok fazla." Kolumu tutarken gözleri yaşarmıştı. Kazanın açtığı yaraların ne kadar derin olduğunu bilen biri varsa o da Rosie'ydi. Tüm o dönem boyunca yanımda olan tek kişi oydu. Gece boyunca feryat ederken bana sarılan oydu. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen oydu, bunun bir daha asla doğru olmayacağını bilsem bile.

"Bu çok fazla. Ve ne yapacağımı bilmiyorum. Bana ne yapacağımı söyleyin. Bana her türlü tavsiyeyi verin."

"Ben bile bilmiyorum. Kulağa çarpık bir *Black Mirror* bölümü gibi geliyor." "Joseph *Jane the Virgin* dedi."

"Bu çok Joseph'vari bir seçim."

İçimi çektim ve bir yudum almak için suyum elime aldım. Duygularımın ağırlığıyla otururken ağzım kurudu. "Çok dağınık."

"Onunla görüşmeye devam etmelisin," dedi. "Buna hiç şüphe yok. O sadece evinizi inşa etmekle kalmıyor, aynı zamanda Gabriel."

"Biliyorum." O Gabriel'di. Bir zamanlar yaşadığım aşk hikayem. "Joseph, Henry'ye Gabriel hakkında her şeyi anlatmam gerektiğini söyledi."

Rosie gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Henry ile Rosie'nin geçinemedikleri bir sır değildi. Yıllar geçtiği için artık ondan pek şikâyet etmiyordu ama ona katlanabiliyormuş gibi de davranmıyordu.

"Yusuf sana sorumluluk sahibi bir eş olmanı söyleyebilirdi. Aptal Joseph." Ofladı. "Yetişkin olmak berbat bir şey."

"Bir de bana sor."

"Peki, onu ne zaman göreceğim?" "Ne?"

"Gabriel. Evet, o senin her şeyindi ama benim de arkadaşım. Ayrıca, onun yanındayken nasıl davrandığını görmek için can atıyorum."

Güldüm. "Öyle bir şey ."

"Ne var? Hadi ama! Rahatsız edici durumlardan beslendiğimi biliyorsun. Senin hatalar trajedinde komik bir rahatlama olurdu."

"Bu güçlü bir olumsuzluk."

"Sadece başka bir akşam yemeği partisi ver. Henry'nin yemek partilerine bayılıyorum."

"Henry'nin akşam yemeği partilerinden *nefret* ediyorsun."

"Bu doğru." Başını salladı. "Benim için fazla entellektüel ve yeterince mozzarella çubuğu yok. Ama Gabriel Sinclair'in yanında çok beceriksiz ve sakar davrandığını göreceğim anlamına gelseydi yüzde yüz gelirdim."

"Gabriel'in yanında çok beceriksiz ve sakar olacağımı nereden çıkardın?"

Başını salladı ve elimi okşadı. "Oh, tatlı, tatlı Kierra. Çünkü seni çok iyi tanıyorum. Eminim onu gördüğünde bir şeyler dökmüşsündür."

Gözlerimi devirdim. "Konuyu değiştirelim."

Sert bir parmakla beni işaret etti. "Kesinlikle bir şey dökmüşsün."

"Her yerime, evet."

"Biliyordum." Tabağıma uzandı ve patates kızartmalarımdan birkaçını çaldı. "Yine de heyecan verici, değil mi?"

"O da ne?"

"Sen ve Gabriel bunca zaman sonra yeniden bir araya geldiniz. Bilgin olsun diye söylüyorum, Joseph'in tavsiyesine uymak zorunda değilsin. Ben terapistimi neredeyse hiç dinlemem. Bu daha çok isteğe bağlı bir şey, gerçekten."

Güldüm. "Korkarım müşterilerimin çoğu da aynı şekilde hissediyor."

***

Ofise döndüğümde, lobiye girdiğimde sandalyede otururken görmeyi beklemediğim bir kişiyle karşılaşınca şaşırdım. Tanıdık yabancıya bakarken başım yana doğru eğildi. Bu söz insanlığın bildiği en büyük tezat gibi geldi. Tanıdık bir yabancı. Bir zamanlar tanıdığınız ama artık hüznünlü bir anıdan başka bir şeye dönüşmemiş biri.

"Amma," diye fısıldadım, Gabriel'in annesinin oturduğunu görüncü afalladım. Adını söylediğim anda sandalyeden kalktı. O

çantasını göğsüne yaklaştırdı ve bana doğru bakarken iç çekti. "Merhaba, Kierra."

Kalp atışlarım başladığında gözlerimi kısıtım. "Ne yapıyorsun _."

"Hafta sonu oğlumla karşılaşmışsın," dedi, sesi en son konuştuğumuzdaki kadar sertti. Doğrusunu söylemek gerekirse, son konuştuğumuzda sertliği kalp kırıklığı ve umutsuzlukla yıkanmıştı. Benim sebep olduğum kalp kırıklığı ve umutsuzluk. O zamanın onu son görüşüm olacağından neredeyse , ama garip bir nedenden ötürü geçmişim doğrudan bugünüme koşuyordu.

Hafta sonu Gabriel'i gördüğümde aklım hâlâ başımdaydı. Amma'yı görmek beynimin patlamasına neden oldu. Sadece ayrılığımız ikimiz için de çok travmatik olduğu için değil, aynı zamanda onu orada dururken görmek zihnimi doğrudan o güne geri götürdüğü için. Hayatta kaçınmaya çalıştığım pek çok şey vardı ama listenin en başında Amma ve kaza günüyle ilgili anılar geliyordu.

"Evet," dedim lobiye göz gezdirerek. "Ofisimde konuşmak ister misiniz?"

"Hayır, fazla zamana ihtiyacım yok. Sadece ve sadece tek bir şey söylemek istiyorum." Bana doğru bir adım attı. "Ondan uzak dur, Kierra."

Başımı hafifçe salladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Az önce ve yıllar önce söylediklerimde ciddiym. Oğlumdan uzak durmanı istiyorum."

"Amma, Gabriel'i ben aramadım. İnşaatın mimarı olacağına dair hiçbir fikrim yoktu."

Gözlerini devirdi. "Oh, lütfen. Sanki buna inanırmışım gibi. Evinizin inşaatında kimin çalıştığına dair hiçbir fikriniz yok muydu?"

"Aynen öyle," dedim. "Her şeyi kocam planladı. Gabriel'i bu hafta sonu evimde görünce şok oldum. Bununla hiçbir ilgim olmadığına yemin edebilirim."

Elini kulak memesine götürdü ve ovalamaya başladı; bu, ne zaman rahatsız olsa ve bir durumdan emin olmasa yaptığı bir şeydi. Bunu biliyordum çünkü onu tanıyordum. Uzun bir süre boyunca Amma benim için ikinci bir anne gibiydi. O zamanlar en sevdiğim ilk beş insan listesindeydi. Ne yazık ki, favori insan listeleri zaman içinde değişebiliyor ve insanlar bu listelerden çıkarılabiliyor.

Yıllar önce beni silmişti ve o listeye bir daha asla giremeyeceğimi biliyordum.

Amma kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Benim duruşum da aynı. Ondan uzak durun."

"Ben... bunu yapamam. Özellikle de çoğu zaman bizim mülkümüzde olacağı ve planları gözden geçirmeye yardım etmem gerekebileceği için. Dinle, bunun neden garip olduğunu anlıyorum, özellikle de Gabriel'in benimle ilgili hiçbir anısı olmadığı açıkken, ama onu incitecek hiçbir şey yapmayacağım."

Sanki bana inanmıyormuş gibi ofladı.

Bu kalbimi onun bilebileceğinden çok daha fazla acıttı. Gabriel, Ava dışında asla incitmek istemeyeceğim tek kişiydi. Onun acı çekmemesi için dünyadaki tüm acılara katlanabilecek olsaydım, katlanırdım. Yıllar önce tam da bu yüzden, onun ve annesinin iyiliği için çekip gitmiştim. Amma, kalmamın Gabriel'in hayatını daha da kötüleştireceğine dair bana yemin etti ve ben de ona inandım. Ben de hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeyi yaptım; en iyi arkadaşıma veda ettim. Kalp atışlarımın diğer yarısına.

"Birlikte geçmişinizle ilgili hiçbir şeyi gündeme getirmemek için elinden geleni yap. Bu onun iyiliği için zararlı olabilir. Özellikle de Elijah söz konusu olduğunda. Onun hakkında konuşmayacaksın," diye emretti.

Midemde bir düğüm oluştu.

Elijah.

Yıllardır Rosie dışında ilk kez bir başkasının onun adını söylediğini duyuyordum. Yıllarca her gün günlüğüme yazmış olmama rağmen. Elijah'ın aklımdan geçmediği tek bir an bile olmadı. Yine de Amma'nın ondan bu şekilde bahsettiğini duyunca kendimi kötü hissettim.

"Neden onun hakkında konuşamıyorum? Ya sıradan bir konuşmada İlyas'tan bahsederse?"

"Güven bana, yapmayacak."

"Neden yapmasın ki?" Bana verebileceği cevaptan korkarak sordum - kahverengi gözlerinde parıldayan korkuya bakarak doğru olduğunu bildiğim bir cevaptı bu. Gözlerimin arkasındaki yaşlar yanarken göğsüm sıkıştı. *Aman Tanrım...* "Ona söylemedin," diye fısıldadım, afallamıştım.

"Bu seni ."

Nefesim ciğerlerimden kesildi. Gabriel'e

Elijah'tan hiç bahsetmedi.

"Amma." Zihnim bu bilginin ortaya çıkmasıyla doğrudan terapist moduna geçme dürtüsüyle savaşıyordu. "Gabriel'e Elijah'tan bahsetmeden bu kadar uzun süre geçirmiş olamazsın." Zihnim bu kavramı kavramakta zorlanıyordu. Çünkü koca bir kardeşi Gabriel'den nasıl saklayabilirdi ki? Bunun mümkün olmasına imkân yoktu.

Dik duruyordu, omuzları geriye atılmıştı ve yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "Bunun benim için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Elijah öldükten sonra Frank beni terk etti. Oğlu öldüğünde benim ve Gabriel'in yanında kalamayacağını söyledi. Kederle ve benimle birlikte olmakla başa çıkamadı. Gabriel ile yalnızdım, elimden geleni yapıyordum. Neler bilmiyorsun. Bana neler yaşattın, bu yüzden oğlum ve kendim arasında yaptığım herhangi bir seçimi yargılamaya nasıl cüret edersin? Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Orada değildin."

"Çünkü senin isteklerine saygı göstermeye çalışıyordum. Eğer izin verseydin orada olurum. Gabriel'e anlatmana yardım edebilirdim. Her şeyi çözmene yardımcı olurum."

"Yardım mı?" Başını hafifçe sallayarak ofladı. "Her şeyi anlamama yardım mı edecektin? Gerçekten mi, Kierra?"

"Evet, gerçekten. Senin için orada olurum. Ben-"

"Oğlumu öldürdün!" diye bağırdı, gözlerinden yaşlar akıyordu. Parmağıyla beni işaret ederken sesi çatallaştı. "Bütün bunlara sen sebep oldun! Başından beri her şeyi çözmek zorunda kalmamın sebebi sensin. Bunca yıldır her gün bu kâbusu yaşamamın sebebi sensin. Ne cüretle yardım edebileceğini söylersin? Gabriel'e söylemediğim için beni yargılamaya nasıl cüret edersin..." Derin bir nefes aldı ve dağılmamak için kendini sakinleştirdi. Amma'nın asla yapmadığı bir şey varsa, o da dağılmaktı. En azından toplum içinde. Gözlerindeki yaşları silkelemeden önce kendini yeterince sakinleştirdi.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bırakarak, "Kazadan öncesiyile ilgili bir şey söyleme, tamam mı?" dedi.

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden isteğini kabul ettim. "Tamam. Ama Amma... ona Elijah'tan bahsetmelisin. Anlatmak zorundasın." Gabriel'in geçmişinin bu kadar büyük bir kısmını ondan saklamak adil değildi. Onun dünyasında benim hikâyemi silmek bir şeydi ama Elijah? Hayır. Elijah hatırlanmayı hak ediyordu. Gabriel güzel küçük kardeşiyle ilgili her ayrıntıyı bilmeyi hak ediyordu.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme. Sen kendi şeytanlarınla yaşa. Bırak ben de benimkilerle yaşayayım."

"Amma-"

Lobide etrafına bakınırken yüzünü buruşturdu ve konuşmayı değiştirdi. "Bir terapist, ha?"

Değişimden rahatsız olsam da buna izin verdim. Bazen bazı konuların içinde uzun süre kalmak çok zor olabiliyordu. "Evet."

"Doktoran var mı?"

"Var."

"Demek

doktorsunuz."

"Doktorum."

Gülümseme çizgileri kaş çatma çizgilerine dönüşürken kaşlarını çatması derinleşti. "Demek insanlara yardım ediyorsun."

"Elimden geleni , evet." Ortamdaki gerilim yükseldi ve konuşmanın olumlu bir yere gitmeyeceğini biliyordum. Amma'nın duyguları yüksek alarmdaydı ve gözlerindeki bakıştan beni kum torbasına çevirmeye hazır olduğunu anlayabiliyordum.

Onaylamayarak başını salladı. "Yıllar boyunca biriktirdiğin karmanın bir kısmını telafi etmek için insanlara yardım etmeye mi çalışıyorsun?" Amma tısladı, sesinden küçümseme ve kızgınlık damlıyordu. "Geçmişinde yaptıklarıyla bu şekilde mi barışmaya çalışıyorsun? Elijah'ımı nasıl öldürdüğünle mi?"

Hemen yanıt vermek yerine bir an durakladım.

Annem bana mutfakta bir şeyler ısıtıldığında, bir şeylerin taşmasına ve daha büyük bir karmaşa yaratmasına izin vermek yerine ocağın sıcaklığını düşürmenin en iyisi olduğunu öğretti. Zaman içinde yavaş ve dikkatli konuşmayı öğrenmiştim. Amma'nın tenceresi kaynıyor diye benimki de kaynamak zorunda değildi.

Onun enerjisiyle eşleşebilirdim. Sözlerimi ona savurabilirdim çünkü o benim ve karakterimin peşinden geliyordu. Sözlerinin beni o anda ve orada milyonlarca parçaya ayırmasına izin verebilirdim. Ona her türlü ismi takabilirdim çünkü bana saldırmaktan çekinmiyor gibiydi.

Bunun yerine hareketsiz durdum ve sadece birkaç kelime söyledim. Gerçek ve keder yüklü sözcükler. "Hâlâ acı çektiğin için çok üzgünüm, Amma."

Gözleri hüznle parladı ve bu benim küçük bir parçamı kırdı.

Sonra arkamı döndüm ve kendimi durumdan uzaklaştırdım.

Ofisime girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Sırtımı kapalı kapıya yasladım ve gözlerimi kapatarak birkaç derin nefes aldım. Vücudum son birkaç günün bunaltıcı duygularıyla kapanmaya başladı. Danışanlarıma her zaman, eğer içsel sorunlarınızla ilgilenmezseniz, bunların dışarıya yansıyacağını söyledim. Bedeninizin hastalanması, yaralanması ya da bir kapının arkasından aşağı kayarak gözyaşlarına boğulmanız gibi.

Amma'nın sözleri beni çok derinden yaraladı çünkü içlerinde ağır bir hakikat barındırıyorlardı. Onun oğlunu ben öldürdüm.

Ve hayatımın geri kalanını Amma'nın her şeyine mal olan bir anlık hata için kendimi affetmeye çalışarak geçirirdim.

Çünkü onun oğlunu öldürdüm.

Gözlerimi kapattığımda, oraya geri dönmüştüm.

Yılbaşı gecesi.

Elijah'ın doğum günüydü, küçük yeni yıl bebeğimizin.

Amma'nın gece vardiyası için işe gitmesinden önce Amma ve Frank'in evinde kutlama yaptık. Gabriel evde kalıp abur cuburla karnımızı doyurmamızı ve televizyonda topun düşüşünü izlememizi istedi, ama ben Sky Hill'e gitmek istedim; orada gece boyunca kar tüpüyle kayak yapılacaktı. Gece yarısı yamaçta havai fişeklerin patlamasıyla büyük bir olay olması gerekiyordu.

"Ya da doğum günü pastası yemeye ve masa oyunları oynamaya devam edebiliriz," diye yüzüncü kez teklif etti Gabriel.

"Ya da tüple gzmeye gidebiliriz!" Yüzüncü ve ilk kez karşı çıktım.

"Kar t   !" Elijah haykırdı.

Ofisimin kapısı   alındı ve beni ger  e    nmeye zorladı. "Kierra? İyi misin?" Yusuf kapalı kapının ardından sordu. "Bu yo  un bir de  i   toku   gibi g  r  n  yordu."

"Ben İyi." I dedi, sallamak kendim dı  arı . benim Sarsıldı anılar. "Her   ey yolunda."

Kierra

Ertesi sabah, son birkaç gündür içimde biriken tüm endişeyi atmaya çalıştım. Uykusuzluk nedeniyle kendimi çok bitkin hissediyordum. Ebeveyn olmanın sorunu, anksiyete ataklarının ortasında halde kendinizden başka biriyle ilgilenmek zorunda olmanızdı. Dolayısıyla, bedenim tamamen kapanmak ve bir topun içine kıvrılıp yetmiş iki saat boyunca hıçkırarak hıçkırarak ağlamak isterken, hayatta tutmam ve beslemem gereken koca bir insan ve insanların dertlerini bana döktükleri bir işim vardı.

Bu nedenle kendi sorunlarım bir süreliğine arka planda kaldı. Söz konusu arızayı sistemimin derinliklerine itmeye devam edecektim. Bu yeterince sağlıklı görünüyordu. Ta ki Salı sabahı en küçük bir rahatsızlık beni çatlatana kadar.

Amma'nın bana hayatımın en kötü anını hatırlattığı günün ertesi sabahı Florence Bakery'de sıranın en önünde dururken Claire, "Üzgünüm Kierra, tarçınlı kekimiz kalmamış," dedi. İhtiyacım olan son şey, artık tarçınlı kek kalmadığına dair ruhuma inen bir yumruktu. Saçma olduğunu biliyordum, ama lanet olası bir hamur işinin stokta kalmadığı fikri yüzünden neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum.

Claire, "Aslında koyu kavurmamız da kalmamış," dedi, "ama size açık kavurma getirebilirim."

Yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağar.

"Evet, tamam. Sorun değil," dedim kendimi yenilmiş hissederek. Telefonu çalıp kahvemi verdikten sonra arkamı dönüp bir cesede çarptım ve kahvemi çarptığım sertleşmiş göğsün üzerine döktüm.

"Siktir!" bağırdı, geriye doğru zıplayarak.

Başımı kaldırdığımda Gabriell'in elinde kahverengi bir kese kâğıdı ve kaşmir Chesterfield paltosunu kaplayan kaynar kahveyle orada dikildiğini gördüm.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm," diye geveledim ceketini ovmaya başlarken.

"Her zaman sakar olmadığını söylemiştin ama artık öyle olduğunu düşünmeye başladım.
bir yalandı."

"Tanrım, evet, biliyorum, özür dilerim. Çok özür dilerim." Gözlerimin arkasında biriken yaşlar ön plana çıktı ve ben paltosunu karıştırmaya devam ederken yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. "Çok, çok üzgünüm ve-"

Gabriel kolumu tuttu ve aşırı silmeme durdurdu. "Kierra. Sorun yok. Sadece takılıyordum." Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım. Gözlerimiz kilitlendiği anda gözlerinde gerçek bir endişe belirdi. Elini omzuma koydu. "Ağlıyor musun? İyi misin?"

"Hayır," dedim ve sonra başımı salladım. "Yani evet, iyiyim ve hayır ağlamıyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Yüzünden akan gözyaşlarını görüyorum."

"Alerjim var," diye yalan söyledim.

"Alerji değil."

"Tamamen alerji."

"Kierra."

"Evet?"

"Sen kötü bir yalancısın."

Daha fazla gözyaşına boğuldum ve utanç içinde yüzümü kapattım. Son birkaç günün birikimi sonunda beni yakalamıştı ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. "Ceketini mahvettim!" Fırının ortasında tam bir sinir krizi geçirerek gevezelik ettim.

"Oh, hayır. Hayır. Hey, sorun yok." Gabriel kolunu omuzlarıma doladı ve beni fırının kenarına çekti. " değil. Aslında bu ceketten nefret ediyorum. Günlerdir, *haftalardır* birisinin üzerine kaynar kahve dökmesini bekliyorum ki ondan kurtulmam için bir sebep olsun," diye şaka yaptı.

Daha da çok ağladım çünkü bana çok iyi davranıyordu. Çünkü Gabriel her zaman böyleydi, çok iyi biriydi. Beni sakinleştirmek için sırtımı ovmaya başladı. Ağlama krizim yüzünden kendimi çok utanmış hissediyordum ama Gabriel bunu kaldırabilecek gibi görünüyordu.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandım, gözyaşlarımı silerek. "Bu çok utanç verici." "Aslında buradaki asıl meselenin ne olduğunu biliyorum. Neler döndüğünü biliyorum."

Kalbim mideme inerken bir kaşımı kaldırdım. Biliyor muydu? Amma ona söyledi mi? "Biliyor musun?"

"Evet." Yüzünü buruşturdu.

"Evet." Aman Tanrım.

"Gabriel-"

"Altı tarçınlı kekin hepsini aldım, sırf geçmişte ne kadar acı çektiğimi hissetmen için." Kese kâğıdını kaldırdı ve salladı. "Yine de seni hıçkırığa hıçkırığa ağlatacağını düşünmemiştim. Bu keklerin senin için ne kadar olduğunu bilmiyordum."

Bilmiyordu.

Bunun beni rahatlattığını mı yoksa depresyona soktuğunu mu bilmiyordum.

Bir kahkaha attım. "Haklısın. Benim çöküşümün nedeni de tam olarak buydu." Sinirlerimden kurtulmak için elimden geleni yaptım.

Gabriel çantayı bana doğru uzattı. Hafifçe kaşlarını çattı. "Seni ağlattığım için kendimi bok gibi hissediyorum. Ben sadece seni kızdırmayı umuyordum.

sana kekleri veriyorum."

"Evet, kendini berbat hissediyor olmalısın,"

diye şaka yaptım. Kaşlarını çatı.

Koluna vurdum. "Şaka yapıyordum ama o kekleri bana borçlusun. Bana yeni bir kahve alırsan bir tanesini de seninle paylaşmaya hazırım."

"Ancak on beş dakikanızı ayırıp benimle kahve içerseniz ve bugün kocanıza göndereceğim planı gözden geçirmeme yardımcı olursanız."

Gülümsedim. "Anlaştık. Sen bir masa kap, ben de banyoya gidip makyajımı tazeleyeyim ki berbat görünmeyeyim."

"Olağanüstü görünüyorsun."

Oh, Gabriel.

Neden bu kadar harika olmak için büyümek zorundaydın?

Çok telaşlı görünmemeye çalışırken midemdeki kıpırtılar beni hafifçe sarstı. "Sadece bir saniye sürecek."

"Kulağa hoş geliyor. Kahveni nasıl istersin? Paltomun üzerinde fokurdaması dışında."

Tekrar gülümsedim. Gülümsemeyi o kadar kolaylaştırıyordu ki. "Tercihen koyu kavrulmuş ama sadece açık kavrulmuşları var. Yani krema ve iki şekerli light roast."

". Köşedeki masada bekliyor olacağım."

Aceleyle banyoya gittim ve aynada kendime baktım. "Her şey yolunda ve sen de iyisin Kierra," dedim kendime. Hayatımın büyük bir kısmı başkalarına en iyi benlikleri olmaları için ilham vermekle geçti. Arada sırada kendime bir iki moral konuşması yapmam gerekiyordu. "Güçlüsün, zekisin ve zor durumlarla başa çıkabilirsin."

Makyajımı düzelttim ve hissettiğim rahatsızlığı üzerimden attım. Önümdeki durumla başa çıkabilirdim. Gabriel beni hatırlamıyordu. Onunla oturabilir, bir kek yiyebilir ve her şey yolundaymış gibi günüme devam edebilirdim.

Kendimi tazeledikten sonra Gabriel'in oturduğu masaya geri döndüm. Onun karşısındaki sandalyeye geçtim ve önümde duran kahve ve keke bakarak gülümsedim. "Bu her şeyi çok daha iyi yapıyor," dedim.

"Sevindim." Tembel gülümsemesi geri gelmişti ve bu gülümsemeyi ne kadar özlediğimi fark etmekten kendimi alamadım. "Nasılsın?"

"Oh, ben iyiyim. Sorduğun için teşekkürler." Nemli ellerimi kalçalarımın sürttüm. "Sen nasılsın?"

Elini ensesine doğru ovuşturdu. "Bunu hep yapar mısın?"

"Ne yapmak?"

"İyi olduğun konusunda yalan söyle."

Dudağımın kenarını ısırđım. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Tarçınlı kek için ağladığından şüpheliyim, Kierra. Dinle, anlıyorum. Senin için bir yabancđdan başka bir şey değilim ama iyi değilsen iyi olduğun konusunda yalan söylemek zorunda değilsin. Gerçeğı kimseye söylemeyeceğim. Bizim küçük sırrımız."

Gergin bir kahkaha attım. "Terapist sen misin, yoksa ben miyim?"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Ben sadece nasıl olduğunu soran bir adamım. Ama unut gitsin. Şerefe," diye teklif etti. Elindeki çöreğı havaya kaldırdı. "Bu gece Henry tarafından onaylanan plan değışikliklerine."

"Şerefe," dedim ve bir ısırık almadan önce onun çöreğini kendi çöreğimle tokuşturdum. Ve bir anda hayat eskisi kadar kötü görünmemeye başladı. Hepsi tarçınlı kekler ve Gabriel Sinclair sayesinde. Etkileşimin geri kalanı Gabriel'in planları çıkarıp bana göstermesiyle geçti. Anlamadığım bir mimar diliyle konuşuyordu ve ben de sadece başımı sallayıp planlarını onaylıyordum.

Gabriel planları rulo haline getirip çantasına geri koyarken, "Eminim bunların hepsini zaten görmüşsünüzdür ama beyninizi yoklamakta fayda var," dedi.

"Aslında . Henry tüm bunları kendine saklamayı seviyor, çünkü benim hayalimden çok onun hayali."

"Planlamaya dahil olmadınız mı? Henry'nin bana ikiniz adına geldiği izlenimine kapılmıştım."

"Evet, de. Bu yüzden meditasyon odam da dahil. Ona tek önemsedğim şeyin bu olduğunu söyledim. Bunu ve bir dikiş odası istedim ama o sadece bir tanesini kabul edeceğini söyledi. Diğer her şey onun seçimiydi. Aramızda kalsın, büyük bir malikane ya da bunun gibi şeyler gerçekten umurumda değil. Ben sadece rahat etmek ve ailemi sıcak bir çatı altında görmek istiyorum."

Gabriel'in ağzı bir yorum yapacakmış gibi aralandı ama onun yerine bir sırıtış bastırdı. Samimi görünmüyordu, bu yüzden kafasında ne gibi düşünceler olduğunu merak ettim.

"Seninle konuşmak yapmak istediğim birkaç değişikliği fark etmeme yardımcı oldu."

Bu yüzden zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Sevindim. Eminim Henry tüm bayılacaktır. Kızımız Ava da çok sevecek. Bir gün mimar olmayı hayal ediyor."

Gabriel kaşlarını kaldırarak, "İmkânı yok," diye cevap verdi. "Birinin mimarlık yapmak istediğini her gün duymuyorsunuz."

"Çocukken ona ilk Lego setini aldığımızdan beri bu zihniyette."

"Şimdi kaç yaşında?"

"On dört yaşındayım, kırkıma giriyorum," diye şaka yaptım.

"Olamaz... On dört yaşında bir çocuğunuz mu var?" diye sordu hayretle.

"Evet. Henry benden yaklaşık dokuz yaş büyük. Onunla tanıştığında beş yaşında bir çocuğu vardı. Ava'ya anında aşık oldum ve o benim kızım."

Belki kan bağıyla değil ama-"

"Kalpten," diye bitirdi. "En önemli olan sevgi budur. Ona sahip olmanı ve onun da sana sahip olmasını seviyorum."

"Ben de öyle. O özel biri."

"Pekala." Elindeki son çörek parçasını da ağzına attı. "Eğer ilgilenirse, bir tür stajyerlik yapmak isterse, bu yaz ofiste beni gölgelemesine çok istekliyim."

"Ciddi misin sen? Bu fırsat için aklını kaçırdı." "Evet, elbette. Hatta ona ödeme yapmak için bir bordro bile ayarlayabiliriz. deneyimi var ve ofiste yardımcı olabilir."

"Vay canına, Gabriel. Bu... nazikten de öte. Teşekkür ."

Cüzdanını çıkardı ve bana kartvizitlerinden birini uzattı. "Ayarlamak için beni arayabilirsin. Böylece Henry dışında bana doğrudan ulaşabilirsin."

"Teşekkür ederim. Bu hafta içinde bir şeyler ayarlamak için sizinle irtibata geçeceğim." "Harika." Saatine baktı ve başını salladı. "Sanırım bizim Zaman doldu ve işe koyulmalıyım." Ayağa kalktı. "Ama aslında gerçekten bundan keyif aldım, Kierra."

"Ben de," diye itiraf ettim. Onun arkadaşlığından hoşlandığımı fark ettiğim için suçluluk duydum. Evli bir kadınken başka bir erkeğin arkadaşlığından hoşlanmanın verdiği suçluluk duygusu ve Amma'nın isteğine karşı geldiğim için duyduğum suçluluk duygusu. Masadan kalkarken üzerime bir rahatsızlık dalgası yayıldı.

"İyi ," dedi fırından çıkmak için dönerken. "Gabriel," diye seslendim.

Omzunun üzerinden baktı, kahverengi gözleri kalbimi delip geçti. "Evet?"

"Bana tekrar sorabilir misin? Nasıl olduğumu sor."

Tamamen bana doğru döndü. ", Kierra?" "Bunalmış ve biraz üzgünüm."

Ellerini lekeli ceketinin ceplerine soktu. "Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Teşekkür ederim."

Bana doğru bir adım attı. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," diye fısıldadım ve omuz silktim, gözlerimdeki yaşların tekrar biriktiğini hissettim. En son ne zaman birine nasıl hissettiğim hakkında gerçeği söylediğimi bilmiyordum. Güçlü olan olmaya o kadar alışmışım ki. Her zaman iyi olan kişi olmaya, iyi olmadığımı yüksek sesle söylememe izin verildiğini bile bilmiyordum. Ta ki Gabriel bana bu özgürlüğü verene kadar. "Sadece bunu yüksek sesle söylemem gerekiyordu."

"Anlıyorum." Bir adım daha yaklaştı. Kaşlarını indirdi. "Sana sarılısam sorun olur mu?"

Ağzım açık kaldı ve evet demek istedim. Bana bir gün her şeyin yoluna gireceğini söylerken kendimi onun kucağına atmak ve ona sıkıca sarılmak istedim. Çünkü Gabriel'in geçmişte kim olduğunu biliyordum ve şu anda da kim olduğunu hızla öğreniyordum: teselli. O benim için bir teselliydi ve hep öyle kalacaktı.

Ama Gabriel'le tanıştığım zamanki kız değildim. Kendi kocam varken başka bir adama tutunmak yanlış geliyordu. Kahve ve çörek için bile kötü hissettim.

"Sorun yok. İyi olacağım. Yine de teşekkür ederim. Tekrar sorduğun için teşekkür ederim."

Başparmağını çenesine dayadı. "Dürüst olduğun için teşekkür ederim. Bu kadar dürüst olmak büyük cesaret ister."

8

Gabriel

Sana sarılısam sorun olur mu?

Kierra'ya böyle bir soru sorarak ne halt ettiğimi sanıyordum? Tuhafın ötesindeydi ve dünya dışı bir uygunsuzluktu. Benimle birlikte tarçınlı kek yemesini istemem bile uygunsuzdu.

Bir gün önce fırının etrafında onu nasıl beklediğimi görünce biraz utanmalıyım ama o hiç gelmedi. Bu nedense içime bir yumruk gibi oturmuştu. Elimde bir poşet muffin, evli bir kadın müşterinin söz konusu muffini aramak için kapıdan içeri girmesini umarak aptal gibi orada dikiliyordum.

Daha da aşağılayıcı olan şey ise o sabah bunu tekrar yapmış olmamdı. O geldiğinde kendimi daha da deli gibi hissettim çünkü midemde bir sersemlik oluştu. Ta ki onun gözyaşlarına boğulduğunu görene kadar.

Döktüğü gözyaşları için kendimi suçlamazdım ama yine de onun parçalanışını izlerken kalbim kırıldı. Ve ona sarılmak istedim, tamam mı? Ona uzun süre sarılmak ve ağlasa da ağlamasa da bırakmamak istedim. Aklım hala neden böyle hissettiğime bir anlam veremiyordu.

Onda bana çok tanıdık gelen bir şeyler vardı. Yirmi yıldır bana tanıdık gelen bir şey olmamıştı. Kazadan beri, doğrusu. Annem dışında her şey ve herkes bana uzak geliyordu. Çoğu gün, sanki bir sisin içinde yürüyormuşum gibi hissediyordum. Çok siyah ve beyaz hissettiren insanların ve yerlerin yanından geçiyordum. Ama Kierra renk gibiydi. Herhangi bir renk de değildi. Kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden olan en canlı tonlar.

Bu değildi.

Sarhoşken Henry'yle seks oyuncakları hakkında konuştuğu için Ramona'ya çok yüklendim ve orada ayık bir şekilde Kierra hakkında hayaller kuruyordum.

Onu bunaltan ve üzen şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Bahse girerim o piç Henry'dir.

Tamam, belki bana karşı şerefsiz değildi ama karısına karşı şerefsizdi, bu da onu benim için şerefsiz yapıyordu. Ne tür bir adam bir evle ilgili tüm seçimleri yapar ve karısının katkısını almak yerine onu susturmak için ona bir meditasyon odası verir? Onu planlara nasıl dahil etmez? Temel atmak üzereyken planları nasıl görmemişti? Ve neden, ah neden, bu beni yanlış yola itti?

İlişkilerden hoşlanan biri değildim, ama eğer olsaydım ve bir karım olsaydı, onun da dahil olmasını isterdim. Kierra'yla evli olsaydım, onun bu konudaki tüm düşüncelerini bilmek isterdim. Heck, şu anda onun tüm düşüncelerini bilmek istiyorum.

Neden onun tüm düşüncelerini bilmek istiyordum?

"Hey, Patron Adam. Biraz daha tarçınlı kek ister misin?" diye sordu kapıcı Eddie, GS Mimarlık binasına doğru yürürken.

Sırıttım ve tıpkı bir gün önce yaptığım gibi elimdeki fazladan üç keki ona uzattım. "Bu sefer sadece üç tane var. Açgözlülük ettim ve biraz yedim."

Eddie kocaman gülümsedi ve başını salladı. "Umurumda değil. Bu kötü çocukları eve, karıma götürdüm ve içlerinde bir çeşit uyuşturucu olduğundan eminim çünkü beş saniye içinde hepsini yedi."

"Uyuşturulmuş olduklarından oldukça eminim," diye kabul ettim. "İlkini yediğinden beri onları yemeden duramıyorum."

"Eşim ona daha fazla getirmedsem beni boşayacağını söyledi. Ama bunun sadece bebekle birlikte açlık hormonlarının harekete geçmesinden kaynaklandığını biliyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bebek mi?"

Eddie dik durdu ve gururla başını salladı. "İnsanlara anlatmaya başlamam için bana onay verdi. Üç ay içindeyiz. Sonunda defans oyuncusu futbol oğluma ya da balerin kızıma kavuşacağım. Ya da tam tersi. Çocuklar sağlıklı oldukları sürece ne isterlerse olabilirler."

Eddie'nin omzunu okşadım, onun adına gerçekten çok sevinmiştim. Eddie üç yılı aşkın bir süredir benim için çalışıyordu ve eşi Sarah ile birlikte yıllardır hamile kalmaya çalıştıklarını biliyordum. İnişler ve çıkışlar yaşasa da Eddie, olması gerekenin her zaman yolunu bulacağına olan inancını koruyordu. Sarah ve kendisinin bebeğinin evrende bir yerlerde olduğunu, sadece eve dönüş yolunu bulması gerektiğini söylüyordu.

Bazı hikâyelerin mutlu sonla bittiğini bilmek iyi hissettiriyordu. "Tebrikler Eddie. İkiniz de harika ebeveynler olacaksınız. Bu bir şanslı çocuk."

"Ben şanslı bir adamım," diye karşılık verdi. "Keklerle birlikte. Bir insan daha ne isteyebilir ki? İyi günler, Patron Adam."

"Sen de dostum."

Üzerinde çalışmaktan en çok gurur duyduğum projelerden biri GS Mimarlık binasıydı. Binanın kendisi dışarıdan bakıldığında altı kattan fazla olan oval şekliyle bir çağdaş sanat eseri gibi görünüyordu. Binanın dışı bembeyazdı ve temizlenmesi çok zahmetli olan ama her saniyesine değen büyük pencereleri vardı. Bu işin üstesinden gelen harika bir ekiple çalıştık. Kendim temizlemek zorunda kalsaydım bu kadar iyi görünmeyeceğini biliyordum.

Binanın içi avangart yapısıyla taze ve modern bir his veriyordu. Her kat, tüm pencerelerden gelen doğal ışıqla dolup taşan açık planlı bir iç mekana sahipti. Geometrik şekillerin ve yenilikçi malzemelerin kullanımı keşfetmeyi en çok sevdiğim unsurlardan biriydi.

Elementlerden bahsetmişken, her kat belirli bir elemente odaklanmıştı. Birinci kat toprak tonlarıyla kaplıydı. Sanki doğrudan bir Zen bahçesine girmişsiniz gibi hissetmenizi sağlayacak şekilde tasarlanmıştı. Renkler çok sessiz yeşiller ve kahverengilerdi. Resepsiyon rustik taştan yapılmıştı ve davetkâr bir doğası vardı; giriş masasının arkasındaki duvarda duran tabela bambudan yapılmıştı ve üzerinde GS ARCHITECTURE yazıyordu. Buradan itibaren katlar diğer unsurların etrafına inşa edildi.

Yine de en iyi kat beşinci kattı - insanın rahatlamak için gidebileceği oyun yemekhanesi. İşimin çok stresli olabileceğini erkenden öğrenmiştim. Aynı şey, herkesten daha çok çalışan çalışanlarım için de geçerliydi. İş günü boyunca kısa bir süre nefes almak için kaçabilecekleri bir yer olmasının önemli olduğunu düşündüm. Şekerleme barından yararlanmak, video veya atari oyunları oynamak ya da uyku odası olarak da bilinen meditasyon odasına doğru bir gezintiye çıkmak gibi. Beşinci kat bunun içindi ve çok da iyi oldu.

Su almak için asansöre binip o kata çıktıktan sonra, firmadaki en iyi mimarlardan biri olan Bobby'ye bir kez başımı salladım. Sadece işinde bir dahi ve benden milyon kat daha yetenekli olmakla kalmıyor, aynı zamanda benim çılgın fikirlerimi ve anlık hareketlerimi idare eden en iyi arkadaşım dı.

Bobby kahvesine krema koyarken, "Günaydın, sık kafalı," diye şaka yaptı.

"Günaydın, göt herif," diye karşılık verdim buzdolabına doğru yürüyüp bir Su.

"Dün gece şehre döndüğümünden beri pek haber alamadım. Hughes'un müşterisiyle parti nasıldı? Ramona durmadan

Bu sabah geldiğinden beri bu konuda konuşup duruyorum."

"Garipti ama iyiydi. Herkese içecek getiren ve pislikleri temizleyen bir robotu olduğunu biliyor muydunuz? Tam Disney Channel *Akıllı Ev* tarzı."

"Bence yaşını gösterdin ihtiyar," diye şaka yaptı Bobby. "Ama dürüst olmak gerekirse, harika bir filmdi."

"Mahsulün kaymağı." Aslında filmi birkaç yıl önce tekrar izlemiştim. Eski anılarımı hatırlamak istediğimde, çocukluğumun popüler filmlerini yeniden izlerdim. Bazı anıları canlandıracağını ummuştum. Ama olmadı. "Ama parti iyiydi. Ramona her saniyesine bayıldı."

"Eminim öyledir. Lüksü her şeyden çok sever. Ve şampanyayı." "Çok fazla şampanya var."

"Söylentiye göre müşteriyle seks oyuncakları hakkında konuşmuş."

Bu hatırlatmayla içim daraldı. "Bunu unutmaya çalışıyorum."

Bobby sırttı ve sırtımı sıvazladı. "Konu Ramona olunca unutmaya çalıştığım pek çok şey olduğuna eminim."

Bobby'ye Ramona'yla aramızda geçenlerden hiç bahsetmemiştim ama o aptal değildi. Ayrıca, Ramona ona birlikte olduğumuz geceyle ilgili en küçük ayrıntıyı bile anlatsa şaşırmazdım. Ramona'yla ilgili bir şey varsa, o da özel hayatı hakkında konuşmayı sevmesiydi. Kendimi bu duruma sokmak benim hatamdı.

Bu konuya daha fazla dalmak istemediğim için konuşmayı değiştirdim. "Staj mentorluk programımızı başlatmaya hazırlanıyorum."

Bobby bir kaşını kaldırdı. "Bizim neyimiz neyle?" "Mentorluk programımız."

"Bizim bir mentorluk programımız yok."

"Evet, bu doğru, ama bir tane bulmam lazım."

"Neden bir mentorluk programı oluşturmanız gerekiyor?"

"Çünkü Henry Hughes'un eşine kızları için bir mentorluk programımız olduğunu söylemiş olabilirim."

Eğik kaşları birbirine kenetlendi. "Henry Hughes'un karısına kızları için bir mentorluk programımız olduğunu neden söylediniz?"

"Aslında bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum." "Ohh," diye şarkı söyledi. "Çok ateşli."

"Ne? Hayır."

"Seksi değil mi?"

"şey, hayır. Yani, o çok güzel. Yani, müvekkilimin karısı, Bobby. Onu öyle görmüyorum."

"O zaman neden kızına iş teklif ediyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir çocuğun hayallerinin peşinden gitmesine yardımcı olmak için falan." Kahretsin, neden danışmanlık teklif ettim ki? şimdi Ava'nın gerçekten yapabileceği bir şeyler bulmalıyđım.

"Merak etme dostum. Bence sorun yok. Burada bir çocuk olması iyi olur. Öğle tatilimde Mario Kart'ta çocukların kıçını tekmelemeye bayılıyorum."

Sırıttım. "Bu biraz çocukça, sence de öyle değil mi?"

Meyve sepetimizden bir muz aldı ve yürürken havada salladı. "Asla büyüme. Bu bir tuzak."

***

Ava'ya mentorluk teklif ettikten bir hafta sonra tüm ekibim ona katılmıştı. Her gün farklı bir katta çalışıyor ve her şeyin nasıl yürütüldüğünü görüyordu. Ayrıca bizimle birlikte randevulara gidiyor ve görevleri yerine getiriyordu, böylece ortam hakkında gerçek bir fikir edinebiliyordu. Yaz boyunca bizi takip etmesi için rastgele bir çocuk getirmem konusunda herkesin benimle aynı fikirde olmasından dolayı kendimi son derece minnettar hissettim.

Bir hafta daha geçti ve Pazartesi günü geldiğinde Kierra yanında çok çekingen ve utangaç görünen kızıyla . Onlarla lobide karşılaştı, Ava annesinin biraz arkasına saklanmıştı.

"Hey, . Hoş geldin" dedim.

Kierra gülümsedi ve ben o boku içimde hissettim. Ve göğsümde. Ve vücudumun her yerinde. "Günaydın Gabriel. Bu benim kızım Ava."

Ava biraz dışarı çıktı ve çekingen bir sırtışla el salladı. "Merhaba."

"Hey, takıma hoş geldin. Burada olduğun için çok " diye onu bilgilendirdim.

Sadece gergin bir şekilde gülümsemeye devam etti.

Kierra bana doğru eğildi. "Başlarda biraz utangaçtır ama çabuk ısınır."

"Utangalıkla başa çıkabiliriz. Utangaçlık sorun değil. Ama resepsiyonistim Jackie'nin Ava'yı sağlık katına çıkarmasını ve böylece rahat etmesini isterim. Birkaç alışanım onu karşılamak ve etrafı gezdirmek için orada."

"Sağlıklı yaşam katı nedir?" Jackie resepsiyon masasının arkasından çıkarken Ava sessizce sordu.

"Video oyunu ve şekerleme katı demenin havalı bir yolu," diye fısıldadı Jackie, Ava'yı yanından dürterek.

Ava'nın gözleri parladı. "Video oyununuz ve şekerleme katınız mı var?"

Ellerimi pantolonumun içine soktum ve ileri geri sallandım. "Elbette."

"Görmek istiyorum!" Jackie'yle birlikte aceleyle beşinci kata çıkmaya başladı. "Hadi, anne."

"Hemen geliyorum Ava. Gabriel ile bir saniye konuşacağım."

Ava annesine tamam derken asansörün düğmesine basmaya başlamıştı bile. Eğer yapabilseydi, beşinci kata daha hızlı çıkardı. Onu suçlamadım.

Çok güzel bir kattı.

Kierra kollarını kavuştururken bana doğru bir kez başını salladı. "Bunu onun için yaptığın için çok teşekkür ederim, Gabriel. Bu gerçekten olağanüstü. Ona mentorluk hakkında bilgi verdiğimden beri bu konu hakkında konuşmayı bırakmadı. Henry de ben de bu fırsat için gerçekten minnettarız."

"Hiç sorun değil. Etrafta genç bir beyin olması güzel olacak. Bizi tetikte tutacaktır."

"Başlangıçta biraz utangaç ama sınıf arkadaşlarının dışında başka insanlarla bir arada olmanın özgüveni için iyi olacağını düşünüyorum. Geçtiğimiz yıl okulda biraz zorbalıkla uğraştı ve bunu izlemek gerçekten çok zordu. Bu onu biraz yıktı ama bence bu onun yeniden kendine güvenmesini sağlayacak bir fırsat."

"Merak etmeyin. O emin ellerde."

"Bundan hiç şüphem yok." Sözleri o kadar içten ve nazikti ki Ava'ya karşı planladığımdan daha da korumacı olmak istememe neden oldu. Yapmak istediğim son şey Kierra'yı hayal kırıklığına uğratmaktı.

Oh, ve Henry.

O adamı unutup duruyordum.

"Gün bittikten sonra onu ben alacağım. Normalde onu bırakacak olan Henry'dir. Başka bir sorun olursa, elbette bana haber verin," dedi Kierra.

"Tabii ki."

Biz konuşurken asansör açıldı ve annemle Bobby asansörden çıktılar. Oraya gitmeden önce bize doğru baktılar.

Onu tanıştırmaya gittiğimde Kierra daha uzun durdu.

"Anne, Bobby, bu Kierra. Kızı Ava burada staj yapıyor."

Annem bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Kierra utangaç bir kıkırdamayla. Belki de kızı utangaçlığı ondan almıştı. Arada bir ağzından kaçıyordu.

Annem elini Kierra'ya doğru uzattı. "Ben Amma. Burada ofis müdürüyüm. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Kierra elini sıkarak, "Sen de," diye karşılık verdi.

Sonra Bobby onun elini sıktı. "Ben Bobby, mimarlardan biriyim. Çocuğunuzu Mario Kart oyununda yok etmeyi planladığımı bilmenizi isterim."

Kierra güldü. "Kaybettiğinizde sizi ağlatırsa şaşırmayın. Bu tür şeylerde gerçekten iyidir. Aslında her konuda oldukça iyidir. Yine de burada sorun çıkarırsa lütfen bana haber verin."

Annem, "İnsanların hayatına sorun getiren biri olduğundan şüpheliyim, Kierra Hughes," dedi. Söylemesi çok tuhaf bir şey gibi gelmişti ama yine de annem sabahları yeterince kahve içmediğinde tuhaf davranırdı.

"Kierra'yı Ava ile buluşmaya götüreceğim ve onlara ofis alanını düzgün bir şekilde gezdireceğim," dedim ikisine de ve Kierra ile birlikte çıktık.

Turu bitirdiğimizde Kierra'ya veda ettim ve işe koyulmak üzere ofisime döndüm. Tam oturduğum sırada Bobby kafasını kapımın pervazından uzattı ve bir kulaktan diğerine gülümsedi.

"Yalan söyledin," dedi kesin bir ifadeyle. "Kız çok ateşli."

Gabriel

Ava'nın ofisimde danışmanlık yaptığı birkaç gün içinde, mimarlık konusunda heyecanlanana kadar utangaç olduğunu fark ettim. Benim için çalışan herkes en iyinin de iyisiydi ve Ava'yı sık sık her birinin üzerinde çalıştığı şey hakkında onları konuştururken bulurdum. İşin güzel çalışanlarım tutkuları hakkında konuşurken inekleşmeyi çok seviyorlardı, bu yüzden ne zaman onun için konuların derin ayrıntılarına girseler Ava'nın günü güzelleşiyordu.

Yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahipti ve onun her geçen gün daha da açılmasını, GS Architecture'da olmaktan rahatlık duymasını görmek beni mutlu ediyordu. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası olan iyi bir çocuktur. Ona kabuğunu biraz kırma fırsatı verebildiğim için mutluydum.

Bir öğleden sonra öğle yemeği molası için asansörden beşinci kata çıkarken Ava, "Senin hakkında dedikodular duydum," dedi.

"Bu asla bir sohbete iyi bir giriş değildir," diye şaka yaptım.

"Kötü bir şey değil," diye karşı çıktı, "Sadece tuhaf. Hafızanı kaybettiğin doğru mu?"

"Bu doğru."

"*Tüm* anıların gibi."

"Çoğunu, evet. Yirmi yaşından önceki her şey."

"Yani bana on dokuz yaşından itibaren tüm hafızanın yok olduğunu mu söylüyorsun? Hiçbir şey mi?"

"Evet. Hiçbir şey."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Her şeyi yeniden öğrenmek zorunda mıydın?"

"Çok fazla." Başımı salladım. "Bazı şeylerin sadece içgüdüsel olduğuna inanıyorum. Ama uzun bir süre için zordu."

"Ve sonra tüm bunları siz mi inşa ettiniz?"

"Uh-huh. Kariyerime son derece odaklandım çünkü dışımdaki her şey kontrolümden çıkmış gibi hissetsem de en azından kontrol edebileceğim bir şey vardı. Bu bina, yani işim, benim hayatım."

"Peki ya o zamanki arkadaşların?" diye sordu öğleden sonrası için açık büfeye doğru yürürken. Yerel bir restoranın Meksika yemekleri önümüze serilmişti ve kokular midemi guruldatmaya yetmişti. Ava yemekten çok hafıza kaybımla ilgili milyonlarca soru sormakla ilgileniyor gibiydi. "Ya da kız arkadaşlar. Kız arkadaşın var mıydı? Arkadaşlarını kaybettin mi?"

"Birkaç kişi bana ulaştı ama bağlantı kurmak çok zordu. Pek çok insanı hayaletledim çünkü benden olmamı bekledikleri şey olmakta zorlanıyordum. Diğerleri beni hayaletledi. Onları suçlamadım. Çok karanlık bir dönemdi." Ona bir tabak uzattım. "Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Sebebi yok," dedi tabağı alırken. "Sadece hayatının yarısını unutan zengin biriyle hiç tanışmadım."

Güldüm. "Zengin olduğumu nereden çıkardın?"

Etrafına baktı ve ellerini her şeye doğru salladı. "Dostum. İşyerinde bir atari odan, şekerlemelerle dolu bir odan, her gün yemek servisi yapılan bir öğle yemeğin, bir meditasyon odan ve bir pinpon masan var. Bunları sadece zengin insanlar yapar."

"Touch  ."

"Ayrıca," diye başladı, "net servetinizi Google'da araştırdım." "Bu rakamlar her zaman ekstra u uktur."

"İngiltere'de A listesindeki ünlüler ve kraliyet ailesi için mülkler inşa ettiniz. Rakamların şişirilmiş olduğundan şüpheliyim."

Görünüşe göre Ava  zge mişimi okumuş.

Birkaç yumuşak taco kabuğu aldı ve i lerini tavuk ve fajita biberleriyle doldurmaya başladı. "Yani hafızanı kaybetmeden önce bir kız arkadaşın yok muydu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Yaptıysam da hiç ortaya çıkmadı," diye şaka yaptım.

"Ama içinde bir tür his yoktu... sanki bir insan varmış gibi?"

Yaptım. Sık sık. Bu yüzden bu kadar çok kişiyle çıktım ve bu kadar çok farklı kadınla tanıştım. Uzun bir süre sanki bir şey arıyormuşum gibi hissettim ama büyüdükçe kafamdaki kadının sadece orada var olduğunu fark ettim. O benim hayal gücümün bir ürünüydü. Yine de tüm bunları Ava'ya anlatmadım. On dört yaşında bir çocuğa anlatılamayacak kadar tuhaf görünüyordu.

"Bazen dürtüler alıyorum," diye açıkladım. " nseziler, sanırım."

"D rtmeler ve  nseziler mi?"

"Evet. Sanki tanıdık bir şey varmış gibi... ama her zaman bir yere götürmezler."

Ava fajitalara sos eklerken biraz kaşlarını çattı. "Kulağa cehennem gibi geliyor."

"Dil," diye azarladım onu.

"Annem cehennemnin bir yer olduğunu söyledi, bir küfür değil. Her neyse, on dört yaşındayım, Gabriel."

"Tamam o zaman." On dört yaşındakilerin hangi kelimeleri söylemesine izin verildiğini bilmiyordum.

"Şu anda bir kız arkadaşın var mı yoksa bekar mısın?" diye sordu tacolarını hazırlamaya devam ederken.

"Bekar."

"Kadınlardan hoşlanır mısın?"

Gülümsedim. "Onları seviyorum. Oldukça hayranım."

"Bir gün evlenmek istiyor musun? Çocuk sahibi olmak?"

"Evet. Belki."

"*Tik tak, tik tak,*" dedi bileğindeki görünmez saate vurarak. "Bekâr olmak için biraz yaşlısın ve daha da gençleşmiyorsun."

Çocuğun utangaçlığı geçtikten sonra, hiç istifini bozmadı. "Sadece kırk yaşındayım."

"'Sadece' ve 'kırk' aynı cümleye ait değil. Dinozor yıllarına göre beş yüz dört gibi bir şey." Bana gözlerini kısmıştı. "Sakalında beyaz kıllar var."

"Güven bana evlat. Zaman düşündüğünden daha hızlı akıyor."

"Bayıldığın ve yirmi bir yıllık zamanı kaçırdığın için böyle söylüyorsun."

"Tekrar, dokun." Kıkırdadım. Ava ukalanın tekiydi ve bunu takdir ediyordum. "Peki ya sen evlat? Biriyle mi çıkıyorsun?"

"Tanrım, hayır. Benim yaşımdaki erkekler çok iğrenç. İşte bu yüzden kitaplarımı okuyorum. Kurgusal erkekler benim için her zaman gerçek erkeklerden daha iyidir. Kadınlar tarafından yazılan erkekler daha iyi."

Güldüm. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu, erkeklerin fikrinin aslında onların gerçekliğinden daha iyi olduğu anlamına geliyor." Omuz silkti. "Ayrıca, gerçek dünyada pek çok erkek benim gibi kızlardan hoşlanmıyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "Senin gibi kızlar mı?"

"Biliyorsun." Kendisine bakarken biraz kasvetli bir hal aldı. "*Şişman ve çirkin.*"

Çenem düştü. Bir kaşık kremayı havada tutarken olduğum yerde donup kaldım. "Bu yalanı sana kim söyledi?" Vücudumda yeni keşfedilmiş bir öfke hissederek havladım.

"Dil," diye Ava.

"Kırk yaşındayım. 'Siktir' diyebiliyorum. Tekrar soruyorum, bu yalanı sana kim söyledi?" Bu zavallı kıza böylesine cesurca yalanlar söylendiği için hâlâ öfkeden kudurmuş bir halde tekrarladım.

"Cory ve James Harrison."

"Cory ve James Harrison da kim?!"

"Okulumdan ikiz kardeşler. Bunu bana okulun son günü söylediler. Bütün okul yılı boyunca da arkamdan böğürdüler, domuz sesleri çıkardılar ve bana Domuzcuk Domuz dediler."

"Nerede yaşıyorlar?" Kaşığı tekrar kabın içine bırakarak sordum. "Kıçlarına tekme basacağım."

"Bunun bir suç olduğundan oldukça eminim," dedi.

O zaman beni hapse atın.

Ya da en azından o pisliklerin ailelerini dövmeme izin ver.

"Gerçekten sorun değil," dedi Ava, montaj hattında ilerlemeye devam ederken. "Benim için sorun değil."

Tabağını elinden aldım ve büfe masasına koydum. Sonra ben de kendi tabağımı koydum. Sonra ellerimi omuzlarına koydum ve gözlerinin içine bakmak için kendimi alçalttım. "Ava Hughes."

"Evet?"

"Bir şeyi bilmenizi istiyorum. 'Şişman' kötü bir kelime değil, ama o çocukların bunu kullanma şekli hakaretti ve bu hiç hoş değil. Sana taktıkları isimler de doğru değil. Sana çirkin demeleri de doğru değil. Çünkü sen bunların hiçbirisi değilsin. Tamam mı? Sen inek değilsin, domuz değilsin ve çirkinlikten en uzak şeysin."

Gözleri yaşardı ve hafifçe başını salladı. "Tamam."

"Şimdi söyle bana. "Benim adım Ava Hughes ve ben çok güzelim." de.

Güldü. "Ben on dört yaşıdayım. 'Cehennem' diyebiliyorum ama o kelimeyi söyleyemiyorum." "Şu anda söyleyebilirsin. Bu bizim sırrımız olacak. Söyle."

"Benim adım Ava Hughes ve ben çok güzelim," diye fısıldadı. "Tekrar. Ama daha yüksek sesle."

Kendini aptal gibi hissederek hafifçe kıkırdadı ama yine de söyledi. "Benim adım Ava Hughes ve ben çok güzelim!"

"Daha yüksek sesle!" Ellerimi havaya kaldırarak söyledim. "Daha yüksek sesle! Ciddiymişsin gibi."

Derin bir nefes aldı ve ellerini benimkiler gibi havaya kaldırmadan önce bir an için yüzünü kapattı. "Benim adım Ava Hughes ve ben çok güzelim!" diye bağırdı.

"Aynen öylesin kraliçe!" Muhasebeden Erika içecek istasyonundan bağırdı.

Ava'nın Erika'nın tezahüratlarıyla kendine güveninin görünce neredeyse heyecandan zıplamaya başlayacaktım. Ona kelimeleri tekrar etmesini söylememe bile gerek kalmadı, çünkü bunu kendi başına yaptı.

"BENİM ADIM AVA HUGHES, VE ÇOK GÜZELİM!"

avazı çıktığı kadar bağırdı, hoplayıp zıpladı, her bir kelimeye inanıyormuş gibi ellerini salladı. İnanması gerektiği gibi. Çünkü doğrudu.

Adı Ava Hughes'du ve çok güzeldi.

"Aynen öyle evlat," dedim omzunu hafifçe iterek. "Ve eğer o pislikler bir daha sana böyle bir şey söylerlerse, taşaklarına tekmeyi bas."

Güldü ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Onun Kierra'nın üvey kızı olduğunu biliyordum, bu yüzden ikisi DNA'larını paylaşmıyordu, ama yemin ederim

Aynı gülümsemeye ve kahkahaya, aynı ışık kıvılcımına sahiptiler. "Artık fajitalarımı yiyebilir miyim?" Kıkırdadı.

"Evet, evet. Devam et."

Tabaklarımızı aldık ve öğle yemeğimizi yemek üzere Erika'nın yanına yürüdük.

"Sanırım babamın benimle dalga geçmeyi bırakmalarını sağlamak için yapmam gerektiğini söylediği şeyi yapmama gerek yok," dedi Ava otururken.

"Neymiş o?"

"Kilo ver. Kilo verirsem beni daha çok seveceklerini söyledi."

Evet. Şimdi *babasının* taşaklarını tekmelemek istiyordum. Ne biçim bir tavsiyeydi bu? Kilo vermesi genel sağlığı için olsa neyse de, bazı aptal, kapalı fikirli erkekler ondan hoşlansın diye kilo vermesini söylemek? Ebeveynlik başarısız.

"Ama şimdi şişman ve güzel olabileceğimi biliyorum," diye devam etti fajitasını alıp ısırırken.

"Elbette olabilir. Ama aynı zamanda, asla başka birinin kutusuna sığmak için kendinizi değiştirmeyin. Kendi hayatınızı yaratın ve başkalarının fikirlerini görmezden gelin. Anladın mı?"

"Evet." Başını salladı. "Ve her şey başarısız olduğunda, taşaklarına tekme at." Aynen öyle.

***

Çocuklara öğüt vermenin sorunu, çoğu zaman geri dönüp insanı kıcıncıdan ısırmasıydı.

Bir Perşembe sabahı, Ramona, Ava ve ben bütün sabah ayak işlerini yaptık. Ava'ya hafta boyunca ortaya çıkan çeşitli işleri göstermenin iyi bir yolu olduğunu düşündüm. Son durağımız bir Home Depot'tu. Ramona birkaç iş görüşmesi yapmak için arabada kaldı, ben ve Ava da ihtiyacım olan malzemeleri almak için içeri girdik.

"Demek her zaman meşgulsün," diye belirtti Ava, itmem için bir el arabası alırken.

"Her zaman," diye . "Ama bu iyi bir meşguliyet. Meşgul olmayı seviyorum."

"Ben de öyle. Ayrıca, mimaride işlerin nasıl başladığını ve sonra bitmiş ürünü görmek harika bir şey."

"Aynen öyle. Ödül çok büyük."

"İnşa ettiğiniz favori bir projeniz var mı?" "Birkaç tane var-"

"Aman Tanrım, bak Cory! Domuz götü bu," dedi biri Ava'yla ben köşeyi dönerken. Orada bir çift ikiz genç oğlan duruyordu ve yorumdan sık kafalıların kim olduğunu hemen anladım. Beavis ve Butt- Head.

Ava'nın canlı kişiliği bir anda neredeyse tamamen yok oldu ve bu tepki kalbimi kırdı. Parlayan bir yıldızın bir anda sönmesini izlemek gibiydi. Artık öfkeliydim.

İkizler kıs kıs gülmeye ve geçirme sesleri çıkarmaya başladılar. Ava kendini saklamaya çalışarak hafifçe arkama geçti.

"Hey, sizin neyiniz var böyle? Kesin şunu, pislikler," diye ağzımdan kaçırdım. Ergen çocuklara pislik demeye iznim var mıydı? Kim biliyordu ki? Umurumda değildi. Tek umursadığım Ava'nın kendini güvende ve korunmuş hissetmesiydi.

Onlar cevap veremedi bir adam köşeyi döndü. Büyük, büyük bir adam. Muhtemelen benim iki katım olan bir adam.

Güzel ve Çirkin'deki canavar göğsünü kabartıp bana doğru yürürken "Az önce benim çocuklarıma göt mü dedin?" diye sordu.

Küçük bir serseri gibi büzülüp hayır diyebilirdim ama Ava hâlâ arkamda saklanıyordu ve o gençlerin ona yaptıkları saygısızlığın yanlarına kâr kalmasına izin veremezdim.

Kendi göğsümü şişirdim ve başımı salladım. "Evet, öyle yaptım. Çünkü çocuklarınız bu hoş genç bayana karşı saygısızlığın da ötesinde davranıyorlar. Zorbalardan hoşlanmam."

Yetişkin dev iki mankafasına baktı. "Ona zorbalık mı ediyordunuz?"

"Hayır, baba! Yapmıyorduk!" dedi içlerinden biri.

"Evet! Sadece merhaba diyorduk," diye yalan söyledi diğeri.

Ogre bana baktı ve başını eğdi. "Duydun mu? Sadece bir arkadaşlarına merhaba diyorlardı."

"Ona göz kırparak ve koca götlü diyerek mi?" Isırarak karşılık verdim, kelimeler ağzımdan dökülürken daha da sinirlendim.

Ogre oğullarına baktı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Ona göz mü kırptın?"

Çocuklar cevap vermediler ama kendi aralarında kıs kıs gülerek ittiler.

"Böyle miydi?" Ogre sordu. "*Oink-oink-oink?*" dedi Ava'ya doğru bakarak.

Göz temasından korumak için Ava'nın önüne geçtim. "Pekala, bu kadar yeter."

"Sadece şaka yapıyorum." Güldü ve omzumu okşadı. "Ama belki de küçük Bayan Piggy arada bir kurabiye yemekten kaçınmalı." Sonra bir parmağını burnuna götürdü, bastırdı ve Ava'ya doğru daha fazla geğirme sesi çıkardı.

Ve.

I.

Karartıl

mış.

Dışarı.

En azından beş saniye boyunca ve bu beş saniye içinde bir yerde yumruğum pisliğin suratına çarptı. Kendime geldiğimde yüzüm onun sert yumruğuyla parçalanıyordu. Geriye doğru uçmaya başladım.

rafına bakarken Ava'yı göz ucuyla ikizlerin bacaklarının arasına tekme atarken ve "Sizi aptal suratlılar!" diye bağırırken yakaladım.

Personel gelip kavgayı ayırdı ve hepimizi dükkândan kovdu. Ava ve ben kamyonete doğru yürürken Ramona dışarı fırladı ve beni tek gözüm kapalı, Ava'yı da hoplayıp zıplarken gördü.

"Gördün mü Gabriel? Kızlarını tekmelediğimi gördün mü! Bana dokunmadılar bile! Küçük pısırikklar gibi yere yığıldılar! Eminim bir daha benimle dalga geçmezler!"

"Ne oldu böyle?" Ramona çok şaşkın bir ifadeyle ağladı. "Tanrım, iyi misin?"

"O süper! O adama nasıl vurduğunu görmeliydiniz! Evet, belki adam *daha fazla* ve *daha sert* salladı ama Gabriel bir vuruş yaptı! Elbette *bir* vuruştan fazlasını yapamadı ama-"

Ava için kapıyı açtım. "Arabaya bin evlat."

"Tamam, Patron Adam," dedi bana iş yerinde herkesin bana taktığı isimle seslenerek. Başım çarpmaktan çatlamıyor olsaydı, bunu gerçekten çok sevimli bulurdum.

Tamam, başım ağrısa bile, bunu *gerçekten çok* şirin buldum.

Ava arabaya bindikten sonra kapıyı onun için kapattım. Sonra Ramona'nın yanından geçip kamyonetin anahtarlarını ona uzattım. "Senin kullanman daha iyi olabilir. Nasıl göremediğimi görüyorsun."

Ofise dönerken yol boyunca kendi kendime söylenip durdum, o gün Ava'yı aldığımda Kierra'ya olanları nasıl anlatacağımı düşündüm.

***

"Bekle bir saniye. Bakalım doğru anlamış mıyım. Taşaklarına tekme atmasını mı söyledin?" Ofisimde başım önümde otururken Kierra telaşla sordu

tam bir utanç. Cory ve James'in babasının verdiği zararı Kierra'nın görmesini engellemek için ben de güneş gözlüğü takmıştım.

"Bunu ona söylemiş olabilirim. Ama kendimi savunmam gerekirse, onlarla gerçek bir karşılaşma yaşayacağımızı ve onun da onları taşaklarından tekmeleyeceğini düşünmemiştim."

"Kızım hakkında bilmeniz gereken bir şey varsa o da her şeyi harfi harfine anladığıdır. Ona yarına kadar aya uçmasını söylerseniz, tüm uzay gemisini bu gece inşa eder," diye şaka yaptı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Neden güneş gözlüğü takıyorsun ve bana bakmak yerine yere?"

"Oh, bu sadece yaratıcı sürecimin bir parçası," diye yalan söyledim. "Gabriel."

İnledim. "Evet?"

"Sen de mi Home Depot'ta kavgaya karıştın?"

"Bir tartışmanın içine düşmüş olabilirim."

"Gabriel."

"Evet?"

"Yukarı bak."

Başımı yavaşça yukarı kaldırdım.

Sandalyesinden kalktı ve bana doğru yürüdü. Masamın kenarına oturup bana baktı ve güneş gözlüklerimi çıkardı. "Gabriel!" diye nefes nefese kaldı, eli ağzına gitti.

"Eğer bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, bir de diğer adamı görmelisin," diye şaka yaptım. "İki çocuğu mu dövdün?" diye tükürdü, afallamıştı.

"Ne? Hayır! Hayır! Tabii ki hayır! Ben deli falan değilim." Başparmağımı burnuma vurdum. "Babalarını dövdüm."

"Gabriel!"

"Biliyorum, biliyorum, tamam. Şiddet asla çözüm değildir. Ama o şerefsizler..." Sol gözümü açmak için mücadele ederken homurdandım. "Ona göz kırpmıyorlardı ve bu beni çok kızdırdı. Ben de özür dilemelerini sağlamaya çalıştım, sonra baba Ava'nın kilosuyla ilgili birkaç uygunsuz şaka yaptı ve bir de baktım ki ben sallanıyorum, Ava da çocukların mahrem yerlerine karate tekmesi atıyor."

Kierra'nın gözleri nasıl çözeceğimi bilemediğim bir bakışla parladı. Yüzüme hafifçe dokundu ve ben acıdan gerildim. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Sonra kaşlarını çattı ve ayağa kalktı. Ön kapıya yöneldi ve ben onu kızdırdığımı fark ederek bir üzüntü hissettim.

"Kierra-"

"Yapma," diye emretti, elini bana doğru kaldırarak.

Odadan çıkıp gitti ve ben de sandalyeme yığıldım. Ne düşünüyordum ki ben? Bir çocuğun önünde böyle bir kavgaya girmek mi? Ona zorbarların kışını tekmelemesini mi söylüyordum? Bundan daha iyisini biliyordum. Ben bundan daha iyiydim. Ama nedense o yetişkin adamın Ava'yı aşağılamasını izlemek içimde emin olmadığım bir öfke yarattı. Ergen çocukların aptal olması bir şeydi, ama yetişkin bir adamın Ava'ya bakıp o iğrenç sesleri çıkarmasını izlemek...

Birkaç dakika oturdum ve özrümün derinliğini göstermek için Kierra'ya ne mesaj atabileceğimi düşündüm. Elimde telefonumla otururken, Kierra'nın elinde kâğıt havluya sarılı bir buz torbasıyla ofisime yeniden girdiğini görünce duraksadım. Tek kelime etmedim, o da etmedi. Yanıma gelip masama , bana doğru eğildi ve buz torbasını yüzüme yerleştirdi.

Soğuktan hafifçe ürperdim, ama onu yerinde tutarken derin bir nefes aldım.

"Sen bundan daha iyisin," diye fısıldadı. "Etrafta dolaşıp yetişkin erkekleri yumruklamak için fazla olgusun."

"Biliyorum," diye katıldım. "Aptalcaydı."

"Öyleydi," diye yineledi. "Ama aynı zamanda... düşünceli. Ve kahramanca."

İçimi çektim. "Bunun için senin ya da Ava'nın hakkımda kötü düşünmesini istemiyorum, Kierra. Bir anlık bir şeydi ve böyle olmasından nefret ediyorum. Zorbaları onlara saldırarak yenemezsin. Ava'ya o boktan tavsiyeyi verdiğim için bile özür dilerim."

"Evet. Belki de onunla sadece planlara bağlı kalmalıyız."

Kendimi tam bir köpek pisliği gibi hissederek ofladım. "Evet, tabii ki. Özür dilerim. Konu şiddet olduğunda üç kuralım var sanırım."

"Neymiş o kurallar?"

"Kural bir, asla çocuklara el sürme. İki, asla kadınlara elini sürme. Ve üç numara, ilk iki kuralımı çiğneyen her erkeği yere ser." Kierra'nın parmakları hafifçe yanağıma değerken küçük bir kahkaha attı. "Komik olan ne?" diye sordum.

"Yok bir şey, yok bir şey. Bu bana bir zamanlar tanıdığım birini hatırlattı. O da senin gibiydi. Onurumu korumak için her şeyi yapardı."

"Ona ne oldu?" Ben sordum.

"Peki." Buz torbasını çekti ve gözümün kenarlarına hafifçe dokundu. Gözleri benimkilerle kilitlendi ve dudakları titreyerek tereddütlü bir gülümsemeye dönüştü. "Ona aşık oldum."

"Ve sonra onunla evlendiniz?"

"Tanrım, hayır. O Henry değildi."

Bu beni hiç şaşırtmadı. Buz torbasını tekrar gözüme yerleştirdi.

"Daha önce kaç kez aşık oldun?" diye sordum. Muhtemelen fazla kişisel bir soru olacaktı ama Kierra'nın kalbini Henry'yle birlikte olmadan önce kaç erkeğin çalıp kaybettiğini merak etmekten kendimi alamadım.

"Sadece iki kez."

"İlk aşkına ne oldu? Kalbini mi kırdı?"

"Hayır," dedi hızla başını sallayarak. "İstese bile kimsenin kalbini kırabileceğini sanmıyorum. O iyilerden biriydi. En iyilerden biriydi."

"Yani onun kalbini mi kırdın?"

"Bir bakıma, belki. Ama gerçekten, hayat ikimizin de kalbini kırdı. Harika şeyleri alıp onları mahvetmek gibi bir huyu var." Masanın üzerinde hafifçe kaydı. "Peki ya sen? Sen hiç aşık oldun mu?"

"Şey." Kaşlarım şaşkın bir ifadeyle çatıldı. "Hâlâ bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Ne ?" "Aşk."

Buz torbasını yüzümden çekti, parmakları istem dışı bir okşayışla tenimde kaldı, bu da sandalyemi kendi isteğim dışında daha yakına çekmeme neden oldu, sanki üzerimde karşı koyamadığım manyetik bir çekimi varmış gibi. Dokunuşunun sıcaklığı, içimde açıklanamaz bir şekilde ona daha da yakınlaşmak istememe neden olan bir özlemi ateşledi.

Sadece elinin tenime kısa süreli dokunuşları için sonsuz siyah gözlere katlanmaya razı olurdum.

Dudakları hafifçe aralandı, ama sessizlik hiçbir kelimeyle bozulmadı. Ben de söyleyecek söz bulamıyordum. Tek yapabildiğim onun koyu kahverengi gözlerine bakmak, evli bir kadın olmasaydı neler olabileceğini ve başka bir adamın olmasaydı ona ne gibi dokunuşlar yapabileceğimi hayal etmekti.

Ama o evliydi. Sonsuza dek ulaşamayacağım bir yerdeydi. Yine de o kısacık anlar, o şefkatli dokunuşlar itiraf etmeye cesaret edemediğim hayallerimi körükledi.

Bedenim karşı konulmaz bir güç tarafından çekilerek onunkine yaklaştı, bu güç beni baştan çıkardığı kadar endişelendirdi de. "Kierra..." Fısıldadım, kalp atışlarım hızlanırken kelime dudaklarımdan aniden döküldü.

"Evet?" diye cevap verdi, sesi yakınlığımız karşısında belirsizlikle titriyordu. Yine de o da eğildi. *Eğildi*. Bunu hissetti - ikimizin arasındaki çekimi. Onu her gördüğümde bu manyetik çekim daha güçlü, daha yoğun hissediyordum. Daha gerçek. İlk başta uydurduğumu düşündüm ama o da eğildi.

"Onunla mutlu musun?" Ona böyle bir soru sormamam gerektiğini bilerek ama cevabını bilmek isteyerek cüret ettim.

"Mutlu mu?" diye yineledi, başını şaşkınlıkla hafifçe yana eğmiş, sorunun ağırlığı karşısında şaşkına dönmüştü. "Henry ile mi?"

"Evet."

Çok yakındı. Nefesi ağzıma degecek kadar yakındı. O kadar yakındı ki, eğer fısıldarsa, sırlarını sadece ruhum duyabilirdi.

Aniden masamdan kalktı. Birkaç adım geri çekildi ve boğazını temizledi. "Bu gece birkaç saat gözüne buz koymalısın. Ve Advil al. Beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olmak için de birileri seni kontrol etsin."

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, hissettiğim duygudan -onun hissettiği duygudan- ayrılmaya hazır değildim. "Kierra-"

"Seninle birlikte yaşayan biri var mı?" diye sordu. "Yani seni kontrol edebilirler mi?"

"Hayır, yok."

"Belki de emin olmak için biri geceyi seninle geçirmeli. Ya da birileri arayıp kontrol etmeli."

"Kierra-"

"mısın?" diye sordu bir elini bana doğru kaldırarak. "I..." Sesi kısıldı ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Her ne , söylemesen olmaz mı?"

"Sadece mutlu olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Biliyorum ve bana bunu sormana izin veremem,
Gabriel." "Neden?"

"Çünkü kendimi sana bu konuda yalan söylemeye zorlayamam ve sana gerçeği söylersem, bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylemiş olacağım ve henüz o noktaya gelmeye hazır değilim, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

"Tamam." İç çekti ve kendini hafifçe salladı. "Gözüne buz koymaya devam et," diyerek konuyu saptırdı. Cevap, soruma yanıt vermeyi reddetmesinde yatıyordu; mutsuzluk onun dile getirmediği gerçeğiydi. Henry'yle mutlu olsaydı, ona olan aşkını dilinden düşürmezdi. Oysa aşk beyanları yerine bana gözüm için tavsiyeler bıraktı.

"Buzlanmaya devam et," diye tekrarladı, sesinde sert bir nota vardı. Belki sorularımı susturmak için, belki de kendini sabitlemek ve gerçekliğe geri dönmek için.

Başımı salladım ve buz torbasını tekrar yüzüme yerleştirdim. Buzun soğukluğu tenime işliyordu, bu da onun sıcaklığının ruhumda yarattığı hisle güçlü bir tezat oluşturunuyordu.

Aramızdaki sessizlik uzarken, kapının ani gıcırtısı o anı bozdu. Ava, basit varlığıyla yaydığı gerginliğin farkında olmadan odaya göz attı.

"Anne, Gabriel'e bağırman bitti mi? Eminim milyarlarca kez özür dilemiştir," dedi. Tam o anda gerçeklik geri geldi ve bizi yasak duygularımın uçurumundan çekip aldı.

Kierra kızına dönerek, "Evet, sanırım mesajı aldı," dedi. "Ve bu hafta içinde Cory ve James'in evine gidip benden yüz yüze özür dileyeceğini bildirmekten mutluluk duyuyorum."

"Ne?" Ava'nın nefesi kesildi.

"İkiniz de," dedi Kierra, bakışlarını bana çevirerek.

Ne? Sessizce söyledim.

"Oh, hadi ama. O adamlar hak etti..." Ava başladı ama Kierra'nın ona attığı sert bakış sözlerini kesmesine neden oldu. "*Peki*," diye homurdandı, sonra bana baktı. "Yine de teşekkürler Gabriel. Sadece bana göz kulak olmaya çalıştığını biliyorum."

"Yumruk kullanmaktan daha iyi yollar da var evlat. Annen bana bunu hatırlatmayı ihmal etmedi."

Kierra kolunu Ava'nın omuzlarına dolamadan önce hafifçe gülümsedi. "Hadi eve gidelim."

"Tamam. Hoşça kal Gabriel! Sonra görüşürüz," dedi Ava. "Hoşça kalın, ikiniz de," dedim küçük bir el sallayarak.

"Anne?" Ava, Kierra ile birlikte ofisinden çıkarken fısıldadı. "Evet?"

"Olanlar yüzünden muhtemelen kızgınsın, anlıyorum ama beni nasıl desteklediğini görmeliydin. Tıpkı o kitaplardaki gibiydi. Sanırım bir kadın tarafından yazılmıştı."

Kierra omzunun üzerinden bana doğru bakarken küçük bir kıkırdama duydum. Tekrar öne dönüp yürümeye devam etmeden önce yüzünde minik bir sırıtma belirdi. "Ben de Ava. Ben de."

10

Kierra

On Altı Yaşında

"Parti mi?" Rosie yemek tepsisini karşıma koyarken kaşlarımı çatarak sordum. "Brett'in evinde mi?"

Rosie çikolatalı sütünü yudumlamadan önce pipetini etrafında döndürdü. Birbirimizden oldukça farklı insanlar olsak da bir süredir arkadaştık. O benden daha fazla parti meraklısıydı. Gabriel de öyleydi ama beni partilere götürmek için elinden geleni ardına koymazdı. Aksine, bana defalarca söz konusu partilerden uzak durmamı söylemişti.

"Bazı şeyler iyi insanlar içindir, bazı şeyler de o kadar iyi olmayan insanlar için. Ev partileri sana göre değil Penguen," diye yemin ederdi.

"Bunun nedeni iyi bir insan olmam mı yoksa o kadar da iyi bir insan olmamam mı?" Cevap verdim. Gülümsedi ve gözlerini devirdi. "Aptal numarası yapma. Sen iyi birisin."

Ancak Rosie, Gabriel gibi düşünmüyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun düşüncelerinin tam tersiydi. Beni bir ev partisine götürmeye o kadar kararlıydı ki, insan hayatının buna bağlı olduğunu düşünebilirdi. Herkesin partilere gitmeyi hak ettiği gibi sağlam bir temele dayanıyordu.

"Evet, Kierra. Brett'in evinde bir parti. Ne kadar harika olacağını hayal et. İçki. Erkekler. Erkekler ve içki." Sanki bu kombinasyon hayattaki başarının en üst seviyesiymiş gibi ellerini birbirine vurdu. "Gitmemiz gerek."

"Ya da," diye teklif ettim, "gitmeyebiliriz."

Rosie çikolatalı sütünü yudumlarken suratını astı ve bana köpek yavrusu gibi baktı. "Kierra. Lütfen."

"Normalde bu tür şeylere Monica ile gitmez misin?"

"Florida'da büyükannesi ve büyükbabasını ziyaret ediyor. Ayrıca, ben de seninle gelmek istiyorum."

"Neden?"

"Böylece antisosyal olmayı bırakıp Brett Stevens'la gerçekten konuşabilirsin." Yanaklarım kızardı. "Neden Brett Stevens'la konuşmak isteyeyim ki?"

"Çünkü sen yıllardır o adama aşıksın ve o senin varlığından bile haberdar değil."

"Aynen öyle. Aşıklar bir insanın var olduğunu asla bilmemelidir. Bu her şeyin gizemini bozar." Gabriel, Brett'e aşık olduğum için deli olduğumu düşünüyordu. Yine de Gabriel aşık olduğum her erkekten nefret ederdi. Dürüst olmak gerekirse, ben de onun aşık olduğu her kızdan nefret ediyordum.

"Kierra." Rosie suratını astı. "Lütfen. Bu benim doğum günü hafta sonum ve gerçekten seninle gitmek istiyorum! Gelmiş geçmiş en iyi doğum günü olur."

Suçlu hissederek homurdandım. Eğer asıl doğum günü dileği buysa, bunu gerçekleştirebilirdim. Ayrıca, Brett'in evinde bir parti ne kadar kötü ki? "Eğer gidersek
."

"Gidiyoruz!"

"Gidersek," diye devam ettim, "sadece bir süre kalırız ve birlikte gideriz. Ne olursa olsun."

"Ve Brett Stevens'ı öpeceksin."

"Brett Stevens'ı öpmeyeceğim."

"Neden olmasın? Yıllardır onun için deli oluyorsun!"

"Biliyorum," diye kabul ettim. "İşte tam da bu yüzden onu öpmek istemiyorum. Deli gibi aşık olduğun kişiyi öpmezsin. O zaman her zaman bir hayal kırıklığına yer vardır. O adamla hiç konuşmadım bile. Onunla arama mesafe koymayı tercih ediyorum."

"Çalıkların arasında gizlenen bir sürüngen gibi."

"Aynen öyle. O zaman ilgilenmediği için ona olan aşkımı ezip geçemez."

"Neden seninle ilgilenmesin ki? Flaş haber, Kierra-sen seksisin. Evet, o garip yüz ifadeni yaşadın ama bundan daha güçlü çıktın."

"Bunun bir iltifat olup olmadığını bilmiyorum."

"Fark etmez. Seni sekizde alırım. Bu çok eğlenceli olacak."

Neden ona gitmek istemediğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım? Çünkü kendimden önce başkalarını memnun etmek isteyen bir enayiydim. Eğer gibi olsaydı, her gece evde gerçek insanlardan daha canlı hissettiren kurgusal insanlar hakkında bir şeyler okurdum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Rosie ortaya çıktığında, kendimi partiye sürüklemekten korktum. Sinir, panik ve heyecanın bir karışımını hissettim. Ya o gece Brett'le resmen konuşmuş olsaydım? Ya birbirimizle etkileşime geçebilseydik? Ya benim ona aşık olduğum gibi o da bana aşık olduysa?

Açıkçası, onun ön merdivenlerinden çıkarken tam anlamıyla bir sanrı halindeydim. Partide bangır bangır müzik çalıyordu ve tanıdığım ama aslında tanımadığım bir sürü insan her yerde gülüyor ve içiyordu.

Sürekli insanların etrafında olup da tek bir kişinin bile sizin hakkınızda bir şey bilmediğini fark etmeniz çok komikti.

"İçecekler, içecekler, içeceklere ihtiyacımız var!" Rosie tezahürat yaptı. Ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerini gözlerime kilitledi. "Kımıldama, tamam mı? Ben içkileri getireyim. Votka mı tekila mı?"

"Su."

Rosie gülümsedi. "Votka o zaman!"

Aceleyle uzaklaştı ve ben de geriye doğru merdivene yaslandım. Gözlerim odanın içinde gezinirken kendimi gittikçe daha da yersiz hissediyordum. Arkadaşlarımız için yaptığımız şeyler.

Sol tarafımdan "Penguen, burada ne halt ediyorsun?" diye bir ses duyuldu.

Gabriel'in kahverengi gözlerine baktım ve bir rahatlama dalgası hissettim. Gerçekten tanıdığım ve sevdiğim biriydi. Gözlerim Gabriel'in kolunu sardığı kişiye kaydı. Ali Thomas.

Ugh.

Bir yılı aşkın süredir çıkıyorlardı ve ben onun ezeli düşmanı olduğumdan neredeyse emindim. Ona hiçbir şey yapmamıştım bile, ama Gabriel en iyi arkadaşım olduğu için böyle olduğunu biliyordum. Gabriel'in çıktığı kızların bana karşı bir şeyler hissetmesi şaşırtıcı değildi. Erkek arkadaşımın en yakın arkadaşı başka bir kız olsaydı muhtemelen ben de tuhaf hissederdim.

Ama Gabriel'le aramızda en büyük dostluklar dışında hiçbir şey yoktu. Ali'nin endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Yine de ne zaman yollarımız kesişse onun soğuk ve sert bakışlarına maruz kalıyordum.

Gülümsedim. "Rosie doğum gününü kutlamak için ilk partime istedi."

Gabriel'in kaşları çatıldı. "Ona sadece bir hediye alabilirdin. Partilerden nefret edersin."

"Evet, şey. İsteddiği buydu."

Ali sırtıttı ve başını salladı. "Bir partide ne yaparsın ki? Kitap okumak mı?"

"Umudum evin içinde bir yere saklanmış bir tane bulmak," diye şaka yaptım. Yani yarı şaka. Rosie şu anda okuduğum kitabı evde bırakmama neden olduğu için, benden gizliden gizliye nefret ettiğine emindim.

Gabriel'in ağzı yukarı doğru kıvrıldı ve ben onun üzerindeki görüntüsüne bayıldım. "Burada kitap bulma konusunda iyi şanslar. Brett'in okumanın ne olduğunu bildiğinden şüpheliyim."

"Hey şimdi, kibar ol," diye emrettim.

Gözlerini devirdi. "Doğru ya. Aptal aşışın."

"Aptalca değil," diye karşı çıktım, Brett'in bulunabilecek bir yerde olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım.

Ali tırnaklarını karıştırmaya başladı ve önce etrafına bakındı. "Gabriel, bir içkiye ihtiyacım var."

Başını sallamadan önce gözleri Ali ve benim aramda gidip geldi. "Tabii. Tamam."

"Gerçi Kierra'nın içtiğinden şüpheliyim. O yüzden bir tane de benim için," dedi Ali.

Daha uzun durdum. "Bilgin olsun diye *söylüyorum*, bu gece içiyorum." Ali'nin iğnelemeleri her geçen dakika daha da sinir bozucu hale geliyordu. Nasıl gevşeyeceğimi biliyordum. Nasıl iyi vakit geçireceğimi biliyordum.

Öyle oldu ki, benim iyi zamanım içki içermiyordu; kurgu içeriyordu. Yine de bunu yüzüne vurmak istedim. Neyse ki Rosie elinde içkimle yanıma geldi.

"Al bakalım, Kierra. Hey, Gabriel!" Rosie şarkı söyledi. Gözleri Ali'ye kaydı ve yüzünü buruşturdu. "Alison."

"*Ali*," diye düzeltti Ali. "Seni gördüğüme sevindim Rosalina." "*Rosie*," diye karşılık verdi Rosie.

Gabriel hafifçe kıkırdadı. Ali'nin benden daha çok nefret ettiği biri varsa o da Rosie'ydi. Belki de Rosie, Ali'nin kontrolcü doğası karşısında geri adım atmadığı içindir. Ali'ye ve onun kabalığına karşı on parmağının ucuyla dururdu.

Gabriel Rosie'ye doğru başını salladı. "Mutlu yıllar, Rose."

"Teşekkürler, Gabriel. Hediye Kierra'yı bir partiye götürmek. Sen de benim kadar şaşırdın mı?"

"Şaşırdım," dedi.

İçkimden bir yudum aldım ve anında tükürmek istedim ama dayanmaya çalıştım çünkü Ali başkalarının zayıflıklarına tanık olmaktan zevk alıyordu. Gabriell'in neden okulumuzun en kaba kızıyla çıkmaya kafayı taktığını bir türlü anlayamıyordum. Yine de Ali'nin gözü pekti ve Gabriel'in de biraz kötü çocuk kişiliği vardı. Kağıt üzerinde mantıklı görünüyorlardı. Gabriel'in tam bir canavar olmaması dışında. En azından bana karşı.

Yine de benimle özel olarak paylaştığı yumuşak tarafını çok sık göstermezdi. Bu onun en iyi sakladığı sırrıydı.

Ali homurdandı. "Gabriel. Benim içkim."

"Kusura bakma Ali. Ayaklarının olmadığını fark etmemiştim bile," dedi Rosie. Ali sol kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Gabriel'e içkini getirmesini emrettiğine göre, kendi bacaklarının çalışmadığını düşündüm."

"Kapa çeneni Rosie. Burada işim bitti," dedi Ali ve kendi başına içkisini almak için yürüdü. "Acele et, Gabriel!" diye bağırdı omzunun üzerinden.

Gabriel başını salladı. "Bunun için kıcıma tekmeyi yiyeceğim. Bunu biliyorsun, değil mi Rose?"

"Evet, bu seni canavarlarla çıkmaman gerektiği gerçeğine uyandırabilir. Lafı açılmışken... Jason'ı görmek için acele etmeye gidiyorum." Rosie bana baktı. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet. Burada olacağım." "Tamam. Yakında döneceğim!"

Rosie Gabriel ve beni yalnız bırakarak uzaklaştı. Ben merdivene yaslandım, o da hemen yaslandı. Fincanımdan bir yudum daha aldım ve yüzümü hafifçe buruşturdum.

"Bunu içmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu bana.

"Ne? Hayır. Sorun değil. Ben havalıyım. Havalıyım. Ben bir parti hayvanıyım."

Güldü. "Penguen."

". Ali'nin benden nefret etmesinden ve bana iyi kız demesinden bıktım." "Yani içerek onun saçmalıklarını besliyorsun?"

"Eğer bu onu susturacaksa, evet."

Kaşları çatıldı. "Ona sana karşı kaba davranmayı bırakmasını söyleyebilirim. Bunu yapmakla ilgili bir sorunum yok."

"Sakın buna cüret etme," diye emrettim. "Sonunda bekâr kalmanın sebebi ben olmayacağım, çünkü çıktığın herkesi kaçırıyorum."

"Senden neden nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Gülünç derecede çekici, sempatik ve güzel olduğum için mi?" Şaka yaptım.

"Evet."

Başka bir şeyle devam etmedi. Sözleri midemde garip bir kelebek hissi yarattı. Yere baktı ve tekrar yukarı bakmadan önce başparmağını burnuna götürdü. "Buraya uyum sağlamaya çalışmana gerek yok, Kierra. Bunu yapmak için doğmadın."

"Eğlenmek için mi?"

Güldü. "sağlamak için."

Mutfaktan "Gabriel!" diye bağırıldı ve ikimiz de Ali'nin orada durup somurttuğunu görmek için baktık.

"Görev çağırıyor." Kolumu dürttü. "Seni sonra kontrol edeceğim."

"zorunda değilsin. İyi bir erkek arkadaş ol," dedim ona. "Ben iyiyim."

"Seni sonra kontrol edeceğim," diye tekrarladı ve mızımız prensesine doğru yürürken bana yarım bir sırıtış attı.

Merdivene yapışıp kaldım, elimdeki iğrenç içkiyi yudumlarken etrafımdaki herkesi inceliyordum. Rosie iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

sosyal kelebek yeteneklerinin tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştığını fark etti. Doğum günü hayalleri gerçek oluyordu ve ben onun hikayesinde bir yan karakter olmak için arka planda kalmayı sorun etmiyordum. Rosie'den günü benimle kütüphanede kitap okuyarak geçirmesini isteseydim, tam orada, önde ve merkezde olacağını biliyordum. Bu sessiz olması gerektiği anlamına gelse bile. Sevgili arkadaşım fazla konuşmamak için mücadele etti.

"Partilerde hep merdiven boşluklarına karşı mı takılırsın?" dedi biri, daha dik durmamı sağlayarak.

Kafamı kaldırdığımda Brett Stevens'ı karşımda buldum. Başka biriyle konuşup konuşmadığını görmek için omzumun üzerinden baktım ama tek gördüğüm merdiven boşluğuydu. Besbelli.

İçimdeki panik patlamasını bastırmaya çalışırken sadece gülümsedim.

Hiçbir kelime bulamadım, ki bu beklenen bir şeydi. Sinirlendiğimde, korktuğumda, mutlu olduğumda -ya da herhangi bir duyguda- donup kalmak gibi bir huyum vardı. Anında buzlu şeker gibi donup kaldım.

Brett bana doğru başka bir fincan tuttu. "Bir süredir o bardağı çiğnediğini fark ettim. Yeni bir içkiye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu. Beni fark etmiş miydi? "*Beni fark ettin mi?*"

"Nasıl yapmam? Sen buradaki en güzel kızsın." Yanımdaki merdiven boşluğuna yaslandı. "Sevişmek ister misin?"

"Neyin canı cehenneme?" Bir yudum

alarak sordum. "Beni."

Sözleri karşısında afallamış bir halde içkimi tükürdüm.

Brett Stevens'la ilk etkileşiminin bu şekilde olacağını düşünmemiştim.

"Ne?" Sanki sadece şaka yapıyormuş gibi hissederek güldüm. "Hayır. Sen hiç

Adımı biliyor musun?"

"Evet. Ali bana beş dakika önce söyledi. Benden hoşlandığını söyledi, bakalım." Göğsünü aşağı yukarı ovuşturdu. Seviye

Anında hissettiğim tiksinti tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. İşte tam da bu yüzden insan aşık olduğu kişiyle asla iletişim kurmamalıydı. Asla abartıldığı kadar yaşayamazlar.

Üç yıl içinde oluşan bir aşk, şimdi iki saniyelik gerçek bir etkileşim içinde yerle bir olmuştu. Sanki Brett Stevens'ın tatlı porselen bebeği yüzümde paramparça olmuştu. Trajikti.

"Peki... benim adım ne?"

"Naomi," dedi son derece kendinden emin bir şekilde. İyi.

Bu hiç hoş değildi.

Gülümsedim. "İlgilenmiyorum ama teşekkürler."

Bana hayal kırıklığına uğramış sert bir bakış attı. "Çok ."

Sonra eski aşkımın lekelediği rahat merdiven boşluğundan çıkıp etrafta dolaşmaya başladım ve beni kalp parçalayıcı gerçekliğimden kurtaracak Rosie ya da Gabriel'i aradım.

Onları bulamasam da, akşamki içkilerimden sonra acilen tuvalete gitme ihtiyacı hissettim. Biraz başım dönüyordu ama sarhoş değildim. En azından öyle olduğumu düşünmüyordum. Sarhoşluk böyle bir şey miydi? Bunu söylemek zordu. Daha önce hiç sarhoş olmamıştım. Tek bildiğim, yürüdüğümde bazen sendelediğim ve midem döndüğünde bazen kusacak gibi olduğumdu.

Alt katta banyo için sıra olduğunu gördükten sonra başka bir banyo aramak için üst kata çıktım. Bir kapıyı açtığımda, ekli bir banyosu olan boş bir yatak odası buldum. Hızlı bir giriş çıkış yapmayı umarak aceleyle içeri girdim.

Banyodan çıktıktan sonra tekrar girdiğimde Brett'i elleri kalçalarında yatak odasının kapısının önünde dikilirken buldum.

"Vay, vay, . Seninle burada karşılaşmak komik Naomi."

***

Gabriel

"Brett'in Kierra'ya gittiğine inanamıyorum. Onun böyle parti yaptığını bilmiyordum," dedi Ali buzdolabından bir içki daha alırken.

"Ne demek istiyorsun?" Kafam tamamen karışmış bir halde Ali'ye sordum.

"Ona, ondan hoşlandığını söyledim ve Brett'i bilirsin. İki bacaklı her şeye ilgi duyar. Söylentilere göre Kierra, Brett'in yatak odasına sürüklenmiş. Dürüst olmak gerekirse, Bayan Goody Two-Shoes'un içinde böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim."

mi?

Kierra hakkında bildiğim bir şey varsa, o da ilk gece konuşmalarından sonra aşık olduğu bir adamla bir odada yalnız kalmak istemeyeceğiydi. Ve onu son gördüğümde oldukça çakırkeyifti.

Ellerim yumruk olurken sinirlerimin titrediği hissi içimi doldurdu. "Geri geleceğim."

Ali ofladı pufladı. "Ciddi olamazsın. Bırak yalnız kalsınlar, Gabriel. Eğer bir şey olursa, bu onun senin aletine bu kadar çok binmeyi bırakmasını sağlar. Sana çok sinir bozucu bir şekilde takıntılı."

"İşimiz bitti," dedim bir saniye bile tereddüt etmeden. Ali kaşlarını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Sen ve ben, işimiz bitti." Bana bağırdığını, türlü türlü isimler taktığını duymak için kalmadım. Doğruca Brett'in odasına yöneldim ama içeri girmeden önce bir saniye bekledim. Ya Kierra orada olmak istiyorsa? Ya ben büyük bir engel oluyorsam? Ya-

Kapının diğer tarafından "Bekle. Dur, Brett," diye bir ses duydum.

Bu benim odaya dalmam için yeterliydi. Kierra bileklerinden duvara yaslanmıştı ve Brett'i üzerinden atmak için dönüp duruyordu. Hiç düşünmeden yanına koştum ve Brett'i ondan çekip odanın diğer ucuna fırlattım.

"Dostum, ne oluyor lan?" Brett yere düşerken ağzından kaçırdı.

Ellerimi Kierra'nın yüzüne koyarken onu görmezden geldim. "İyi misin?"
Endişeyle başını salladı, gözleri sarhoşluk, panik ve gözyaşlarıyla doluydu.
Kolumu ona doladım ve iyi olup olmadığını sordum. Cevap vermedi. Cevap vermemesinden nefret ediyordum.

Yatak odasından çıktık, ön kapıya doğru ilerlerken insanlar bize bakıyordu. Rosie bizi gördü ve aceleyle yanımıza geldi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, her kelimesinden endişe damlıyordu.

"Onu eve götürüyorum," dedim. "Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır, yürüyorum. Sadece birkaç ev ötedeyim. Kierra, iyi misin?" Kierra yavaşça başını salladı ve gülümsemeye zorladı. "Ben iyiyim."

Yalan söylüyordu ve ben bunu biliyordum. Onu dışarı çektim ve doğruca arabama yöneldim. Onu yolcu koltuğuna oturttum ve sürücü koltuğuna geçer geçmez kapımı çarparak kapattım.

Direksiyonu kavradım ve ona dönüp "İyi misin?" diye sormadan önce yavaşça nefesimi bıraktım.

"Evet."

"Yalan söylüyorsun."

"Ben iyiyim. Arabayı sen mi kullanacaksın?"

"Ali ile bu tür şeylere geldiğimde içki içmiyorum. O sarhoş oluyor, bu yüzden ben hep ayık kalıyorum."

"Oh... Ali nerede?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil."

Kierra daha dik oturdu. "Siz ikiniz iyi misiniz?" "*Sen* iyi misin?" Ben de karşı çıktım.

Kaşlarını çattı.

Kalbim paramparça oldu. "Penguen..."

"Sadece sürebilir miyiz, lütfen? Burada olmak , Gabriel."

Tartışmak istedim ama ses tonundaki hafif titreme midemi bulandırdı. Kontağı çevirdim ve arabayı sürdüm. "Orası pisliklerle doluydu. Öyle bir yerde bulunmamalıydın," diye azarladım sarhoş kızı eve götürürken.

"Neden olmasın? Sen de oradaydın."

"Evet, şey"-omzumu silktim-"Ben bir ."

"Gelmiş geçmiş en sikik sik." Dizlerini göğsüne doğru kıvrırken hafifçe kıkırdadı. Tam kahkahalar azalırken, Kierra'nın sarhoş gözlerini kasvetli bir bakış işgal etti ve pencereden dışarı bakmak için döndü. Başını koltuk başlığına yasladı ve hafifçe burnunu çekti.

bir düğüm oluştu. "Sana zarar verdi mi?" "Ne?"

diye sordu, yüzüme dönmeden. "Brett. Seni incitti mi?"

Omzunun üzerinden bana baktığında gözleri yaşlarla doluydu. Sol omzunu kaldırdı ve düşmesine izin verdi. " yok."

Sistemime yayılan ıstırap miktarı endişe vericiydi. Arabayı kaldırıma çektim ve park ettim. Emniyet kemerimi çıkardım ve ona doğru döndüm. "Ne yaptı, Kierra?" İçimde biriktiğini hissettiğim öfkeyle onu korkutmamaya çalışarak usulca sordum.

Birkaç damla gözyaşı süzüldü ve gömleğinin yakasıyla onları hızla sildi. "Yok bir şey. Sorun yok. O sadece... O deniyordu..." Gözlerini kapatırken sesi çatladı ve yanaklarından daha fazla yaş süzüldü. "Önemli değil. O kıyafetlerimi çıkarmadan önce oraya vardın."

"Seni zorladı mı?" Ben sordum. "Gabriel..."

"Kierra. Şimdi söyle bana. Seni zorladı mı?"

Kahverengi gözleri yeniden ortaya çıktı ve yüksek sesle söylemekten korktuğu gerçeğe doluydu. Bakışlarını benimkilerden ayırdı ve endişeyle elleriyle oynadı. Yavaşça başını salladı. "Kalabalıktan uzaklaşmak için o odaya girdim ve o da beni takip etti. Onun odası olduğunu bile bilmiyordum ama çıkmaya çalıştığımda kapıyı kapattı ve öpmeye çalıştı..."

Ondan daha fazla

gözyaşı. Benden daha

fazla öfke.

Ellerim direksiyon simidini kavradı. ", " dedim sakince. Bir elini ön

koluma koydu. "Sorun yok, Gabriel. Ben iyiyim."

"Kendini sana zorla kabul ettirdi," diye , kızgınlığım ona değil Brett'e yönelikti. "Sorun yok. Ben iyiyim," diye yalan söyledi.

"Sen değilsin. Sarhoşsun ve hıçkırarak ağlıyorsun çünkü o pislik senden faydalanmaya çalıştı, Kierra. Bu çok boktan."

"Zamanında geldin. Hiçbir şey sağladın. Yani, önemli değil."

"Öyle!" Ellerimi vurarak bağırdım. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. "*Bu çok önemli, Kierra.*"

"Biliyorum," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Biliyorum."

Gözlerimi açtığımda ne kadar korkmuş olduğunu gördüm. Yanına uzandım ve onu kucakladım. Kollarını sıkıca bana ve sanki hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı.

"Beni kurtardığın için teşekkürler, Gabriel."

"Her zaman, Kierra. Bana bir söz ver, tamam mı? Bana ihtiyacın olursa, beni arayacaksın. Büyük ya da küçük bir şey yüzünden kavga ediyor olmamız umurumda değil. Ne olursa olsun, birbirimizin yanında olmalıyız, tamam mı? Birbirimize göz kulak olmalıyız. Sen beni ne olursa olsun arayabilirsin, ben de seni ne olursa olsun arayabilirim."

Akan gözyaşlarını sildi ve gömleğinin kollarını çekiştirirken yavaşça başını salladı. "Tamam. Söz veriyorum."

***

Kierra

Pazartesi günü okula gittiğimde Brett'in iki gözü morarmıştı. Gabriel'in eklemeleri şişmişti. Olanlar hakkında hiç konuşmadık. O parti hakkında bir daha hiç konuşmadık. Yine de benim için her şeyin o zaman başladığını düşündüm. En iyi arkadaşıma aşık olmaya başladığım andı.

Gabriel

Günümüz

Planladığım gibi gitmeyen bir günün ardından, gece on sularında kanepeme uzanmış, bir film izlerken biramı yudumluyordum ve Bentley ayaklarımın üzerine uzanmış horluyordu. Gözüm hâlâ o lanet yumruğun acısını taşıyordu.

Yanımda duran telefonum çaldı. Kaldırdım ve bilinmeyen bir numaradan gelen kısa mesajı görünce şaşırdım.

Bilinmiyor: Hala hayatta mısın? Beyin sarsıntısı geçirdin mi?

Hafifçe doğruldum.

Gabriel: Kierra?

Evet. Özür dilerim. Üzerinde numaranız olan kartvizitiniz bendeydi. Sadece hayatta olduğundan emin olmak istedim.

Numarasını anında kaydettim.

Gabriel: Hayatta ve biraz iyi.

Güzel. Sarsıntı yok mu?

Gabriel: Beyin sarsıntısı geçirdiğimi nasıl anlayabilirim?

Kierra: Belirtiler arasında kafa karışıklığı, baş ağrısı, hafıza kaybı, bulantı, kusma, uyku hali, konfüzyon, kulaklarda çınlama ve baş dönmesi yer alır.

Gabriel: Bunu sadece WebMD'den kopyalayıp yapıştırdın mı?

Kierra: WebMD'den kopyalayıp yapıştırmış olabilirim.

Endişelenme. Sanırım ben iyiyim. Sadece morarmış bir göz ve çürük bir ego.

Tamam. Güzel.

Kierra: Yani, gözünün ve egonun zedelenmesi iyi değil, ama ne demek istediğimi anlıyorsun.

Biraz kıkırdadım.

Gabriel: Ne demek istediğini anlıyorum.

Güzel.

Gabriel: Daha önce biraz fazla kişiselleştirdiğim için de özür dilerim. Seni rahatsız etmek istememiştim.

Birkaç dakika geçmesine rağmen cevap gelmedi ve bu konuyu açtığım için bile kendimi aptal gibi hissettim. Ta ki telefonum çalmaya başlayana ve ekranda onun adı belirene kadar. Yanlışlıkla arandığını düşünerek cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim.

"Alo?"

"Merhaba," diye mırıldandı, sesi yorgunluğun ağırlığını taşıyordu. "Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istememiştim."

"değil. Sadece aramanın kazara olup olmadığından emin olamadım."

"Evet, hayır. Öyle değil. Yani, bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum." "Sen iyi misin?"

"Evet... Yani, hayır... Yani..." Kelimeler dilinden dökülürken kafası karışmış gibiydi ama sabırla düşüncelerini toparlamasını bekledim. "Ava büyükannesinin evinde, Henry birkaç iş arkadaşıyla içmeye gitti ve yastık kılıfım onun gibi kokuyor."

"Kim gibi?"

"Lena."

"Lena kim?" "Özel

şefimiz." Oh.

Sikeyim.

"Küpelerinden birini de buldum," dedi. "Belli bir tür takıyor. Battaniyemin altındaydı ve uyumak için battaniyemin altına girdiğimde beni bacağımdan dürttü."

"Kierra-"

"Bana tekrar sorabilir misin?" diye araya girdi. "Neyi sorabilir miyim?"

"Eğer mutluysam."

Nedense sorarken gergin hissediyordum. Belki de cevap vereceğini bildiğim ve onun cevap vermeye hazır olduğundan emin olmadığım için. Gerçeği yüksek sesle ifade etmeye hazır olduğundan emin değildim.

"Mutlu musun, Kierra?"

"Hayır," diye hemen cevap verdi. "Ama belki de bazı insanlar mutlu olmak için yaratılmamıştır. Belki de bazı insanların sadece kalplerinin kırılması gerekiyordur."

"Belki bu doğru. Ama o insanların sen olduğunu sanmıyorum." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Beni tanımıyorsun bile."

"Biliyorum," diye kabul ettim. "Hiç mantıklı değil ama seni *hissediyorum* Kierra. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama nasıl bir insan olduğunu anlayabiliyorum ve sen mutsuz olmak için yaratılmış bir insan değilsin."

"Beni hissediyor musun?" diye sordu, biraz şaşkıncı.

"Evet," dedim ona. "Bazen sen etrafta yokken bile seni hissediyorum."

"Gabriel mi?"

"Evet?"

"Ben de seni hissediyorum," diye fısıldadı.

Kalbimi sikeyim.

Göğsümde milyonlarca takla attı.

"Neden onunla kalıyorsun?" diye sordum. "Madem bu kadar mutsuzsun. Madem aldatıyor. Her yönden tam bir pislikse."

"Ava yüzünden."

"Onsuz da Ava'ya sahip olabilirsin. O hâlâ senin kızın." "Evet, öyle. Ama kağıt üzerinde değil ve bana defalarca Ava'yı alacağını söyledi. Onu terk edersem benden uzaklaşır."

"Bunu gerçekten kastetmiş olamaz."

"Kocamı tanımıyor olmalısınız."

"Ava'ya neden acı çektirsin ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Çünkü bu beni incitecek... ve bu da onu memnun edecek." "Bir çıkış yolu olmalı, Kierra. Bir yolunu bulabiliriz."

"Bunu şimdi çözmek zorunda değiliz. Bu senin sorumluluğunda bile değil," diye ağır bir iç çekişle araya girdi. "Sadece kendi düşüncelerimin ağırlığını bastırmak için başka birinin sesini duymak istedim."

"Tamam." Bir an duraksadım, konuşmanın Henry'den uzaklaşmasını sağlamak için başka ne söyleyebileceğimi düşündüm. Ruhunu hafifletmek için. Dünyasında fırtınalardan başka bir şey yokmuş gibi görünürken ona biraz huzur vermek için.

"Kendinizi bunalmış hissettiğinizde yapmayı en sevdiğiniz şey nedir?" Ona sordum. "Sadece sana ait olan bir şey."

"Okyanus kenarında oturup resim çizmek. Bunu çok uzun zamandır yapmamıştım. Eskiden arabayla sahile gider ve saatlerce kalırdım, sadece kıyıya vuran suyu dinlerdim. Bir süreliğine her şey durgunlaşırdı. Kafamın içindeki tüm kargaşayı sakinleştirirdi."

"Yirmi dakika içinde senin evinde olacağım."

Güldü. "Hayır, Gabriel. Bu-" "Kierra."

"Evet?"

"Ayakkabılarını giy ve çizim defterini getir. Yakında görüşürüz."

Onu ön verandada beklerken buldum. Arabaya yöneldi ve içine atladı. Bana baktığında utangaç bir şekilde gülümsedi ve onu almaya geldiğim için teşekkür etti.

"Her zaman," dedim ona.

Garip bir şekilde, bunun doğru olduğunu hissettim.

Hiç tanımadığım bir insana *her zaman* diyebileceğimi ve ciddi olabileceğimi bilmiyordum.

Yine de , söz veriyordum.

Gülümsemeye devam etti ama cevap vermedi. Eskiz defterini göğsüne yakın tuttu ve başını bana doğru eğdi. Uzandı ve nazikçe elime dokundu.

göz. "İyi misin?" "Daha

kötü olmuştum."

"Peki, bu cevabı bu gece alacağız."

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Dolgun dudakları hafifçe düştü. "Ben daha kötüsünü yaşadım," diye . Kıs kıs güldüm. "Bu cevabı bu gece alacağız."

Arabayı kenara çektim ve sahil şeridinde bulunan arazime geri döndük.

Büyük pencereleri ve tüm evi saran ahşap verandası olan kulübe tarzı çiftlik evine bakarken Kierra'nın gözleri hayretle açıldı. Ev çok büyük değildi ama rahattı. Bir avuç dolusu arazim vardı ve isteseydim evin boyutunu genişletebilirdim, ama evin içinde sadece Bentley ve ben vardık. Çoğu zaman boş hissettirecek büyük bir eve sahip olmanın anlamını göremiyordum.

Verandanın etrafına yerleştirdiğim bir dizi ışıkla aydınlanıyordu ve arka bahçeye bakan iki sallanan sandalyede çizim masaları vardı. Gecelerimin çoğunu orada saatlerce çizim yaparak ve dalgaların kıyıya vuruşunu dinleyerek geçirirdim. Teknem rıhtımda duruyor, dalgalar yüzünden hafifçe ileri geri sallanıyordu.

Kierra verandada dolaşırken ağzı bir karış açık kaldı. "Burası ev mi?"

"Burası evim," dedim ellerimi ceplerime sokarken. "Fazla bir şey değil ama-"

"Çok mükemmel," diye nefes aldı. Verandanın arkasına ulaşmıştık ve suyu gördüğü anda gülümsemekten kendini alamadı. Elleri verandanın parmaklıklarına gitti ve derin bir nefes aldı. "Bu mükemmel, Gabriel."

"Burası evim."

"Gençken böyle bir yerim olsun isterdim. Doğal güneş ışığı için çok sayıda penceresi olan, rustik ve otantik bir yer isterdim. Ev gibi hissettiren bir yer." Ben daha cevap veremedi Bentley arka kapıya doğru havlamaya başladı. Dönüp kapıya doğru baktı. "Köpeğiniz mi var?"

"Evet, özür dilerim. Bundan bahsetmeliydim. Korkuyor musun yoksa alerjin mi var? Onu içeride tutabilirim-"

"Çıkarın onu," diye ısrar etti.

Kapıyı açtım ve Bentley üzerime atladı. Eğildim ve onu kucakladım. "O kocaman bir oyuncak ayı ve öpücük vermeyi çok seviyor," dedim köpek salyaları üzerime saldırırken. "Tamam Bent, sakın ol, olur mu?" Kıkırdadım.

Kierra kıkırdamadan durdu ve Bentley ona baktığı anda doğruca ona yöneldi. "Bent onun adı mı?"

"Bentley," diye düzelttim. "Kısaca Bent."

Kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. Sanki gözyaşlarıyla dolmalarına saniyeler kalmış gibi görünüyorlardı. "Adı Bentley mi?"

"Evet?"

"Ve o bir... Alman kurdu mu?" "Evet. O

benim en iyi arkadaşım."

Kierra hıçkırıklara boğuldu ve ağzını kapattı. "Özür dilerim. Tanrım, son zamanlarda çok duygusalım." Eğildi ve Bentley'i okşamaya başladı. Bentley her zamanki küçük evcil hayvan fahişesi gibi karnını okşamak için sırt üstü döndü ve kuyruğunu çılgınca bir hızla ileri geri salladı. Kierra Bentley'nin her yerini okşarken gözlerinden yaşlar boşandı. "Hey, tatlı çocuk," diye fısıldadı. "Sen mükemmel bir yaratık değil misin?"

Geride durup ikisi arasındaki etkileşimi izledim. Duygularından utanıyor gibiydi ama bunun utanılacak bir şey olduğunu düşünmüyordum. Birinin bu kadar çok şeyi, bu kadar derinden hissedebilmesini canlandırıcı buldum.

Kierra'nın hayatında çok şey oluyordu. Gözyaşlarının sık sık yanaklarından aşağı süzülmesi şaşırtıcı değildi. Zor bir dönemden geçiyordu. Yatağının çarşafında başka bir kadının mücevherlerini bulmuştu. Ben de biraz dengesiz olurdum. Gözyaşlarının dökülmesine izin verdiği için kendimi mutlu hissettim. Sanki ben onun en derin duygularını hissedebileceği güvenli bir yermişim gibi.

Ayağa kalktı ve kollarını aşağı yukarı ovuşturdu. Bana doğru gülümsedi ve kollarını kavuşturmadan önce gözyaşlarını sildi. "O çok tatlı biri."

"O benim en iyi arkadaşım."

"Senin adına çok mutluyum, Gabriel. Bu hayata ve Bentley'e sahip olduğun için çok mutluyum."

Gülümsedim ve çizim masalarının kurulu olduğu iki sandalyeyi işaret ettim. "Benimle çizim yapmak ister misin?"

"Kesinlikle."

"Şarap?"

"Kesinlikle," diye tekrarladı.

İçeri girdim ve iki bardak, bir şişe kırmızı şarap ve bir kazak aldım çünkü Kierra'nın hafifçe titrediğini gördüm.

Sweatshirt'ünü giydi -o kadar büyüktü ki içinde yüzdü- ve şarabını doldururken bana teşekkür etti. Eskiz defterini açtı ve çizimleri karşısında şaşkına döndüm.

"Moda tasarımları mı?" Yerime oturarak sordum. "Evet. Eskiden moda tasarımcısı olmak isterdim."

"Moda tasarımcısı olmak isterken terapist olmaya nasıl geçilir?"

"Bunu kendime her soruyorum." Durakladı ve omuz silkti. "Sanırım insanların kendilerini daha iyi hissetmelerine yardımcı olacak bir şey yapmak istedim."

"Harika kıyafetler bunu yapabilir - bir tür özgüven artışı."

"Doğru, ama zor bir şey yaşadıktan sonra terapiye başvurdum. Bana o kadar yardımcı oldu ki başkalarına da yardım etmek istedim. Hala Ava için parçalar tasarlıyorum. Onu giyerken gördüğünüz şeylerin çoğunu ben yaptım."

" artık. Bu harika, Kierra. Bu tasarımlar inanılmaz. Ava'nın çizim yeteneğini nereden aldığını anladım."

Güldü. "O benden milyon kat daha iyi."

Kıyıya vuran suyu dinlerken resim çizmeye başladık. Sessiz kaldığımız zamanlar oldu ama bu bize rahatsızlık ya da garip gelmedi. Sadece doğru hissettirdi. Huzurlu bir sessizliğin çok hoş bir yanı vardı. Zoraki konuşmalardan nefret ederdim.

Arada sırada Kierra'yı göz ucuyla bana bakarken yakalıyordum ve nedenini bilmiyordum ama bana baktığında tüm vücudum ısınıyordu.

"Tamam, çizim-el molası. Oyun zamanı," dedi çizim kalemini yere bırakarak. "İki gerçek ve bir yalan."

Kalemimi yere bıraktım, parmaklarımı birleştirdim ve kollarımı havaya kaldırdım. "Oyun başlasın. Önce sen."

"Hız trenlerinden ölesiye korkarım. Lise boyunca softball oynadım. ıslık çalma yarışmasını kazandım."

Gözlerimi kısmıştım. "Bir bok için ıslık çalamazsın."

Bir kaşını kaldırdı, görünüşe göre seçimim karşısında afallamıştı. Sonra dudaklarını birkaç kez yaladı, dudaklarını büzdü ve üfledi. Ve lanet olası bir ıslık bile çıkmadı. Sadece üflediği havanın sesi çıktı.

Hayatımda duyduğum en kötü ıslık çalma denemesine kıkırdadım.

"Tamam, profesyonel bir ıslıkçı değilim," diye itiraf etti. "Senin sıran."

Avucumu çeneme sürttüm. "Kabuklu deniz ürünlerine alerjim var, fıstık ezmesini hiç sevmiyorum ve eskiden sigara içerdim."

"Sakin ol, sen hiç sigara içmedin."

"Bu doğru."

"Tamam, benim sıram." Sandalyesinde yüzünü bana dönerken ellerini birbirine sürttü. Bacaklarını sandalyenin içine katladı ve rahatladı. "*Heart and Souls* tüm zamanların en sevdiğim filmlerinden biri, bulmacalara bayılıyorum ve kocama aşığım."

Son söylediğinden sonra göğsüm sıkıştı. "Onu sevmiyorsun."

Eşofmanımın kollarını çekiştirdi ve yavaşça başını salladı. "Onu sevmiyorum."

"Bunu daha önce yüksek sesle söyledin mi?" "Şimdiye kadar hayır.

Buraya kadar değil." "Neden şimdi?"

Omuzları hızla inip kalktı. "Sanırım sen benim için gerçek olmayı kolaylaştırıyorsun." Alt dudağını ısırdı ve kucağındaki ellerine baktı. "Senin sıran."

"Pekala, um...." Kadehi yere bırakmadan önce şarabımdan büyük bir yudum aldım. "Şu anda seni çizmek istiyorum, seninle ilgili birçok rüya gördüm ve ızgara peynirli sandviçlere bayılıyorum."

"Izgara peynirli sandviçlerden nefret edersin," diye fısıldarken gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Izgara peynirli sandviçlerden nefret ederim."

Dolgun dudakları hafifçe ayırık kaldı. "Bu da diğer ikisinin doğru olduğu anlamına mı geliyor?"

"Diğer ikisi çok doğru."

"Tamam." Ayağa kalkıp sandalyesini benden uzaklaştırmadan önce eşofmanımın kollarını biraz daha çekiştirdi. Sonra oturdu ve poz verdi. "Beni çizebilirsin."

Malzemelerimi topladım ve onu çizmeye başladım. Ben çizerken en az yirmi dakika boyunca sessizce oturduk, ta o, "Sen gerçekten

Ben mi?"

"Sık sık," dedim eskiz defterime bakarak. "Rüyalar ne hakkında?"

Kalem darbelerime ara verdim ve ona doğru baktım. "Seni sevmem hakkında."

"Oh," diye mırıldandı. "Onlardan sonra mutlu mu uyanıyorsun?"

"Hayır," diye hemen itiraf ettim. "Çünkü uyandığımda rüyaların gerçek olmadığını biliyorum."

Kasvetli bir düşünce onu bulduğunda dudakları kısıldı. Söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünüyordu. Sanki düşünceleri o kadar hızlı dönüyordu ki, hangi kelimelerin ifade etmek için en anlamlı olacağından emin değildi. Telefonuna bir göz attı. "Saat kaç?"

Saatime baktım. "Sabahın ikisi."

"Tanrım, iyi olacak. Eğer Henry eve gelir ve ben orada , her şey mahvolur." Sandalyesinden kalktı ve ellerini eşofmanımın üzerinde gezdirdi. "Özür dilerim."

"Hayır, sorun . Sorun değil."

Zihnim iki doğru bir yalan oyunu sırasında aşırı paylaşım yapıp yapmadığımı tekrar tekrar tartışırken onu sessizce eve bıraktım. Bütün bu süre boyunca düşüncelerimle kendimi ama ne demem gerekiyordu? *Sana gerçeği söylediğim için özür dilerim, Kierra. Bu arada, seni sadece rüyamda değil, haftanın her günü düşünüyorum. Önemli bir şey değil.*

Evinin önüne geldiğimde, yolcu kapısını açmadan önce bana bir kez daha teşekkür etti.

"Gabriel?" diye sordu, bana doğru dönerek.

"Evet?"

"Üzgünüm, içimi dökmem gereken önemli bir şey var. Bir süredir beni rahatsız ediyordu. Sen konuyu açtığından beri bu gece saatlerdir bunu düşünüyorum ve eğer söylemezsem patlayacağım."

İçimde endişe verici bir hızda sinirler oluştu. "Ne oldu?"

Alt dudağını ısırды ve iç çekti. "Bence ızgara peynirli sandviçleri sevmemen çok ama *çok* ürkütücü. Kızarmış ekmek ve erimiş peynir. Sevilmeyecek ne var?"

Güldüm. "Bunu da kusurlar listeme ekle."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu çok kısa bir liste." "Eminim zaman içinde listeye ekleyecek daha fazla şey bulacaksın." "Bundan pek emin değilim. İyi geceler."

"İyi geceler Penguen."

Bütün vücudu dondu. "Az önce bana ne dedin?" Az önce ona ne dedim?

Penguen mi?

Bu da nereden çıktı? Bu ne anlama geliyor?

Kahretsin, bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Gözlerim şaşkınlıkla kısıldı. "Özür dilerim, iyi geceler demek istemiştım Kierra. Nereden bilmiyorum. Özür dilerim, beynim kızardı."

Arabamdan inerken bana küçük bir sırtış attı ve başını salladı. "İyi geceler."

Eli arabanın kapısında kaldı ve boğazını temizleyerek adımını bir kez daha söyledi.

"Öyle mi?" Ben de sordum.

Kısa gecenin geri kalanında beni uyutmayacak altı kelimeyi mırıldanırken kahverengi gözleri açılıp bir kapanıyordu. "Ben de seninle ilgili rüyalar gördüm."

Kierra

İyi geceler, Penguen.

Gabriel beni eve götürdüğünde saat sabahın iki buçuğuydu. Verandasının ışıkları altında oturup saatlerce çizim yapmıştık. Biraz konuştuk ama daha çok çizdik. Oradan ayrılmamın tek nedeni gözlerimin ağırlaşmasıydı ve Henry'ye bütün akşam neden dışarıda olduğumu açıklamakla uğraşmaktan nefret ettiğimi biliyordum.

Yine de Gabriel beni bıraktığında Henry'nin arabasının garaj yolunda olmaması beni şaşırttı. Yatağa doğru giderken, hâlâ Gabriel'in onun gibi kokan kazağını giydiğimi fark ettim. Üzerimden çıkarırken onu göğsüme yakın tuttum ve derin bir nefes aldım. Eğer istediğim gibi olsaydı, Gabriel'in evinde kalırdım. Eğer benim istediğim olsaydı, yıllar önce onu asla terk etmezdim.

Bir süre uyanık kaldım, Gabriel'le geçirdiğim zamanı ve bana nasıl Penguen dediğini düşündüm.

Hatırlıyordu.

Belki tam olarak değil, belki de net olarak değil, ama yavaş ama emin adımlarla bizden parçalar hatırlıyordu.

Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu düşünmeden edemiyordum. Geçen her gün, kendimi Amma'ya daha çok kızarken buldum. Gabriel'e söylemesi gerekiyordu.

Elijah hakkında. Bunu bilmeyi hak ediyordu ve onun yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, bu bilgiyi saklayarak ona da ihanet ettiğimi o kadar çok hissediyordum. Amma'yı tekrar gördüğümde, ona söylemesi için baskı yapacaktım.

Her gün zihnimdeki şeytanlarla savaşıyor, tanıdığım en nazik adamdan sakladığım sırlar için ağır bir suçluluk hissediyordum. Gabriel bilmeyi hak ediyordu. Yas tutmayı hak ediyordu.

Ona her şeyi anlatma fikri konusunda bir ileri bir geri gidip geldim. Benden nefret etmesine neden olacak kısımları bile. Çünkü Elijah bunu hak ediyordu. Onu en çok seven kardeşi tarafından bilinmeyi hak ediyordu. Ama sonra suçluluğun diğer tarafı beni doldurdu, Amma'nın bana sessiz kalmamı emrettiğini biliyordum çünkü her şeyin sebebi bendim...

Oğlunu ondan alan bendim. Gabriel'in artık bir kardeşi olmamasının sebebi bendim. Kaybedilen Ava olsaydı, nasıl tepki verirdim bilmiyordum. Ölüm, kişileri tanınmayacak hale getiriyordu. Keder bir insanın ruhunu milyonlarca farklı yöne kaydırırdı. Ben kimdim ki bir anneye hayatının en zor kalp kırıklığından nasıl iyileşmesi gerektiğini söyleyecektim? Ben kimdim ki onun zaman çizelgesini belirleyecektim?

Ama bu Elijah'tı ve Gabriel o küçük çocuğu o kadar seviyordu ki...

Tanrım, bunu bilmeyi hak ediyordu.

Bunun benim anlatacağım bir hikâye olmadığını biliyordum, ancak Amma ortaya çıkıp doğru olanı yapmazsa, Elijah'ın adına konuşmaktan başka seçeneğim kalmayacaktı.

Çünkü onun gibi bir çocuk hatırlanmayı hak ediyordu.

Bu Gabriel'in benimle bir daha konuşmayacağı anlamına gelse bile.

***

Sabah uyandığımda Henry'nin yattığı taraf dağınıktı ama o . Mutfakta bir kargaşa duydum ve kendimi

Yatakta. Çok abuk gelip gitmiş olmalı, sadece birkaç saat dinlenmiş.

Mutfağa vardığımda Henry'yi Ava'yla birlikte tezgâhta otururken buldum. Lena ocağın başında kahvaltı hazırlıyordu.

Bir kaşımı kaldırdım, Ava'ya doğru yürüdüm ve alnından öptüm. "Günaydın, Günişığım. Öğleden sonraya kadar büyükannende kalacağını sanıyordum."

"Öğleden sonra oldu anne," dedi. "Lena bize brunch hazırlıyor."

Çoktan öğlen mi oldu? O kadar uzun süre uyumuş muydum? "Brunch hazırlayabilirdim," diye ısrar ettim, sanki kocamla yatmıyormuş gibi bana gülümseyecek kadar cüretkâr olan Lena'ya bakarak. *Koca* terimini çok gevşek kullanıyordum.

"Bu bir sorun değil. Burada fazladan zaman geçirmeyi seviyorum," dedi Lena. "Yemek pişirebildiğim en sevdiğim aile sizsiniz."

Eminim öyleyizdir, Lena.

Cezveye doğru yürüdüm ve kendim için büyük bir kupa doldurdum.

"Bana da bir tane getirir misin?" Henry rica etti. Dediğini yaptım ve ona uzattım. Kocaman bir sırtışla bana doğru baktı. "Bok gibi görünüyorsun."

"Baba," dedi Ava, "bu çok kaba."

"Evet, bu çok kötü," diye . "Geç saate kadar ayaktaydım." "Ne yapıyordun?"

"Çizim," dedim.

"Daha fazla moda çizimi mi yapıyorsun?" Ava sordu. "Bunu uzun zamandır yapmıyorsun."

"Evet. Sanırım mimari tasarımlarını çizerken seni izlemek bana bu işe geri dönmem için ilham verdi."

"Ama onunki bir mesleğe yol açabilir. Seninkiler sadece karalama," dedi Henry, onun altını çizerek. Bu onun en sevdiği eğlenceydi, sevdiğim şeyle oynamak.

"Hey Şimdi, nazik ol. Kierra harika bir tasarımcı. Umarım bir gün bana da orijinal bir parça yapar," dedi Lena, köşeyi dönüp kilere doğru ilerlerken bana göz kırparak.

G z kırpması yüzünden kusmak istedim. Beni desteklemesi gereken son kişi kocamla yatan kadındı. IŐın tuhafı, beni en çok rahatsız eden Şey benim yatağımı kullanmalarıydı. Skandallarının gerçekleŐebileceđi koca bir misafir odamız vardı. Bahse girerim Henry bu fikirten hoŐlanmıŐtır -yatağın benim tarafımda başka bir kadın olması.

Henry ve Ava, Lena'ya yemek yapması için yer açmak üzere mutfaktan  ıktılar. O kilerdeyken ben de bulduğum mücevherleri almak için aceleyle üst kata . Sonra mutfağa geri döndüm.

"Brunch hazırladığın için teşekkürler Lena," dedim ona doğru yürürken.

Canlı bir gülümsemeye bana doğru döndü. "Sorun değil. Senin için akçaağaç sırlı domuz pastırması yapacaktım. Sevdığini biliyorum."

"Vay canına, teşekkür . Çok tatlısın. Ayrıca, sanırım k pelerinizden birini buldum." Ona doğru uzattım.

Gözleri heyecanla irileşti. "Aman Tanrım, bunu kaybettiğimi sanmıştım. Teşekkürler, Kierra."

"Hiç sorun değil," diye tatlı tatlı gülümsedim. " arŐaflarımın arasında buldum."

Kelimeler dilimden dökülürken Lena'nın yüz ifadesi Őokla doldu. Konuşmak için dudaklarını araladı ama ilk başta hiçbir Şey  ıkmadı.

Bir parçam kırılıyor olsa da gülümsemeye devam ettim. Elbette kocamı sevmiyordum ama Lena'yı gerçekten ama gerçekten seviyordum. Bu ihanet beni gafil avlamıŐtı.

"Kierra..." diye fısıldadı. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu görmek benim için yeterli bir itiraftı. Daha fazlasını duymama gerek yoktu ama duymayı hak ediyordum. "Bunun için çok  zg n m. Biz... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sadece kocamla yatağında yattığını, yüzüme gülümsediğini ve bana akçaağaçlı pastırma yaptığını söyle."

"Karışık bir durum."

"Öyle değil. Sen benim kocamla yattın. Bu şimdiye kadar var olmuş en az karmaşık şey."

"Dedi ki... Dedi ki ikiniz mutlu değilmişsiniz." Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başladı ve ağladığı için ondan nefret ettim. Neden üzölmek zorundaydı ki? Sadece hizmetleri karşılığında iyi bir ücret almakla kalmıyor, aynı zamanda kocamdan ikramiye de alıyordu. Eğer bir şey varsa, heyecanlanması gerekirdi. Sağlam bir maaş çeki ve orgazm. Kazan-kazan.

"Oh, tamam. Bunu iyi oldu. Sadece mutsuzluğumun sana onunla yatak odamda yatma hakkını verdiğinin farkında değildim."

"Bunun olmasını istememiştim. Bir kazaydı." Başını eğdi ve gözyaşlarını sildi. "İstersen bırakabilirim-"

"Evet," diye araya girdim. "Ben de isterim. Ava'nın Benedict yumurtalarını bitirdikten sonra. Bayılır onlara."

Başını salladı. "Doğru. Tabii ki. Sorun değil."

Yürümeye başladım ama ona doğru döndüm.

"Lena?" "Evet?"

"Henry ve ben mutlu değiliz. Ama seninle arkadaş olduğumuz gibi aptalca bir fikre kapıldım. Sanırım en çok acı veren de bu."

Hep birlikte brunch yedik. Ben iyiymişim gibi davrandım, Lena da önümüzdeki birkaç saat içinde bırakmayacakmış gibi davrandı.

Günün geri kalanını Ava ile geçirdim, romanlarımızı okudum ve atıştırmalık molalarında onları tartıştım. Bu bana en çok ihtiyacım olan rahatlığı getirdi. Ne zaman kendimi kaybolmuş ve yalnız hissetsem, o kız kahkahaları ve sevgisiyle beni tekrar evime getirdi.

Kierra

Çiçeklerden nefret ederdim.

Kocamın özür dilemek için seçtiği şey hep çiçeklerdi. Özellikle güller.

Henry dengesiz bir evde büyümüştü. Bazen bana karşı böyle davranmasının nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordum. Çok sıcak ve soğuk. Babası annesine kötü davranıyor ve ölene kadar onu dövüyordu. Henry bir keresinde içkili bir gecede bana babasının öldüğü için mutlu olduğunu, böylece annesinin nihayet mutlu bir hayat yaşayabileceğini söylemişti. Bana tüm hayatı boyunca kendisini yetiştiren adamdan korkarak yaşadığını söylemişti. Kocam duygularını benimle pek sık paylaşmazdı. Nasıl büyüdüğü hakkında neredeyse hiç konuşmazdı. En hassas anları sarhoşken gelirdi, sanki kalkanlarını indirdiğinin farkında bile değildi.

Babası Jack, Henry'ye hiç elini sürmemişti. O nedenini hiç anlamamıştı ama ben Jack Hughes'la tanıştığım anda . O adam diğer erkeklere tapardı; kusur bulduğu kadınlardı. Jack kendi cinsiyetinin daha akıllı olduğunu ve kadının yerinin mutfak ya da dizlerinin üstü olduğunu düşünürdü - Jack'in sözleri, benim değil. Eğer kadın düşmanlığı bir insan olsaydı, adı Jack Hughes olurdu. Jack'in erkeklere ilgi duyduğunu söylemiyorum; o sadece

kadınları bu kadar çok. Tüm cinsiyeti aşağılayıcı bir şekilde küçümsüyordu. Bir terapist olarak, onun neden böyle davrandığının sebeplerini araştırabilirdim ama insanların böyle davranmak için sebepleri olması, mazeretleri olduğu anlamına gelmiyordu.

İnsanları kişisel travmaları nedeniyle yaptıklarından muaf tutarsak, travmanın domino etkisiyle her bir insana geçeceğine dair kesin bir inancım vardı. Sebepleri bile Jack'i zararlı davranışları için mazur göstermiyordu.

Onunla ilk tanıştığımda -ölmeden önce ilk ve son kez- bana Henry'ye bir çocuk daha vermediğim sürece boşa harcanmış bir tohum olduğumu söyledi. Ona göre bir kadının varlığının tek nedeni erkeğin büyütmesi için çocuk doğurmaktı. Çocuk sahibi olmak istediğimden emin olmadığımı söylediğimde Jack bana zayıf, aptal bir kadın dedi. Henry bu yorumu için ona küfretti, o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki damarları boynundan dışarı fırlıyordu. Hiç bu kadar öfkeli bir adam görmemiştim ve o anda bir parçamın korunduğunu hissettim. Onu yetiştiren, her zaman korktuğu adama karşı benim için ayağa kalkmıştı. Bu önemli hissettirdi. Beni güvende hissettirdi.

Henry eve dönerken yol boyunca benden özür diledi. Öfkesinin, kalp acısının en derin biçimleriyle buluştuğu o anki gibi kendini kaybettiğini görmemi asla istemediğini söyledi. Onu ilk kez o zaman ağlarken görmüştüm. Eve vardığımızda dağıldığını, beni kollarıyla sardığını ve onu asla böyle öfkeli bir halde görmemi istemediğini söylediğini hatırlıyorum. Babasının Henry'nin tüm hayatı boyunca yaptığı gibi kimseye karşı sesini yükseltmek istemediğini söylemişti.

İşin tuhafı, Jack ona karşı koyduğu için oğluyla gurur duyuyor gibiydi; tıpkı Jack'in Henry'nin annesi Tamera'ya bağırduğu gibi bağırıyordu. "İşte benim oğlum" der gibi sıırttı. Bu yüzden Jack'in Henry'ye elini bile sürmediğini düşündüm; çünkü onun DNA'sının bir parçasını taşıyordu. Zavallı karısı ise tam bir kum torbasıydı.

Jack'in cenazesine gitmedik. Henry'nin tek yaptığı babasının cenazesinin olduğu gece arka verandada bir puro yakıp tütürmek oldu. Henry purosunu söndürmeden önce, "Umarım orada yanar," diye mırıldandı.

Henry'nin tekrar öfkelenmesi yıllar aldı.

Annesini daha sık ziyaret etmeye başladık. Ava bugüne kadar her hafta sonu Tamera'yı ziyaret etmeye devam etti. İkisi olabildiğince yakındı ve ben bunu seviyordum. Tamera'yı sevdim. Yaşadığı onca şeye rağmen kalbi hiç katılaşmamıştı. Hatta Jack'in ölümünden sonra daha fazla sevgi vermenin yollarını buldu.

Zamanla, ziyaretlerimiz sırasında Henry'nin Tamera'nın eviyle ilgili bazı şeyleri didiklemeye başladığını fark ettim. Ne kadar düzensiz olduğunu ve evin ne kadar eski moda olduğunu. Defalarca ona yeni bir ev almayı ya da mevcut evini yenilemeyi teklif etti ama Tamera ilgilenmedi. Bu Henry'yi daha da sinirlendiriyordu. Tamera bunun üzerinde fazla düşünmedi ve oğlunun aşağılayıcı yorumlarını elinin tersiyle itti. Evet, Tamera biraz istifçiydi ama koleksiyonları konusunda rahat görünüyordu. Her şeyin tam olarak nerede olduğunu da biliyordu.

Bence Jack'in ölümünden sonra dışarı çıktı ve kocasının ona asla sahip olamayacağını söylediği her şeyi satın aldı. Yıllarca bir adamın gazabının gölgesi olduktan sonra tamamen kendisi olarak yaşamasının iyi ve cesurca olduğunu düşündüm. Ben kim oluyordum da ona hayatını nasıl yaşayacağını söylüyordum? Bir erkek için kendilerinden bu kadar çok şey kaybeden kadınların, başkalarına nasıl görünürse görünsün, mutluluğu herkesten daha çok hak ettiğini düşündüm.

Bir gece Henry gelip Tamera'nın evini düzenlememe yardım etmemi istedi. Bu kadar çok ıvır zıvır varken Ava'nın orada kalmasının güvenli olmadığını söyledi.

Onun ıvır zıvır dediği şeylere Tamera hazine diyordu.

İkisi büyük bir tartışmaya girdi ve Henry'nin annesine patladığını ve onu gözyaşları içinde bıraktığını gördüm. Daha önce hiç bir insana böyle patladığını görmemiştim.

Babasına bağırdığında bile. Onun çatladığını gördüğünde bile bağırmaya devam etti ve içime yeni bir korku saldı. Öfke nöbetinde Tamera'nın vazolarından birini kırdı ve babasının ona nasıl katlandığını anlamadığını söyledi.

"Bu ölüm tuzağında hareket edecek yer bile yok!" diye bağırdı. "*Lanet olası A, anne. Kendine gel lan!*"

Sessizce eve döndük.

Zihnim milyonlarca dağınık düşünceyle dönüp duruyordu.

Bir ara elini benimkine doğru uzattı.

Elini tuttum.

Yanlış
hissettirdi.

Midem bulandı.

Ertesi sabah, yatağımın yanında bir buket çiçek ve annesine kızdığı için üzgün olduğunu belirten bir notla uyandım. Ona da çiçek göndermişti. Daha sonra işten eve geldiğinde, ona sessizce bana bunu yapıp yapmayacağını sordum - kontrolünü kaybedip annesine yaptığı gibi bana vurup vurmayacağını. Ben yıkıldığım da bile bağırmaya devam edip etmeyeceğini.

Gözlerindeki acı dolu bakış, sorularımın onun kalbini ne kadar kırdığını gösteriyordu.

"Asla, Kierra. Asla," diye yemin etti yıkılırken. "Ben öyle biri değilim. Beni tanırsın. Sana ya da Ava'ya asla zarar vermem. Bunu *biliyorsun*. Bunu bilmek zorundasın."

Ağladı.

Ben de ağladım.

Bu durum hakkında bir daha hiç konuşmadık ama bu beni değiştirdi. Yaptığımız ve yaşadığımız her şeyin çok daha fazla farkına varmamı sağladı. Daha akıllı olmalıydım. Ne de olsa ben bir terapisttim. İşaretleri bilmek ve nasıl oluştuklarını görmek konusunda eğitimliydim. Bunun son olmadığını bilmeliydim.

Henry'nin patladığını görüyordum. Patlamaların giderek daha sık olacağını bilmeliydim. Ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar çok gevşeyeceğini bilmeliydim çünkü ne kadarına izin vereceğimi öğreniyordu. Ne kadarıyla kurtulabileceğini.

Sonra çiçek alırdı.

Sonra ağlardı.

Sonra ağlardım.

Yine de ben her zaman ondan daha uzun süre ağladım. Kesikler her daha derin kesildi ve çiçekler hep öldü.

*En azından Ava'nın yanında hiç
bağırıyor. En azından özür
diliyor.*

En azından bana hiç vurmuyor.

Kendimi onun incitici sözlerinin etkisinden kurtarmaya çalışırken zihnimde yaratmaya başladığım sıkıntılı düşünceler bunlardı. Benim için en anlamlı olanı Ava ile olan ilişkiydi. Ona göre Henry onun kahramanıydı. Başına gelebilecek her türlü kötü şeyden onu koruyacak adam.

Bana gelince, kocam benim canavarım oldu. Onun dünyasına hapsolmuştum ve onu neyin tetikleyeceğini asla bilemiyordum. Yumurta kabuklarının üzerinde yürüdüm ve o anda olmamı istediği kişiye göre kendimi defalarca değiştirdim. Kişinin partnerinin istismarı ve kontrolü ile ilgili sorun, geriye dönüp bakana kadar genellikle tüm uyarı işaretlerini görememenizdir. Ufak ufak başladı. Kıyafetim hakkında yorum yapıyor ve bana daha çok bir anne gibi, daha az yirmi yaşında biri gibi giyinmem gerektiğini söylüyordu. Fark etmediğim birkaç kiloyu vermeme yardımcı olmak için bana spor salonu üyeliği teklif etti. İşten sonra geldiğinde iş arkadaşının karısının her zaman masada yemek hazırladığından bahsetti.

Sonra, akıl oyunları vardı. Bana tekrar tekrar nasıl daha iyi olabileceğimi söylerdi. Daha iyi bir eş, daha iyi bir arkadaş, daha iyi bir insan. O

kırmızı ruj sürmemi sevdiğini ve diğer renklerin bende tuhaf durduğunu söyledi. Ben de kırmızı ruj sürdüm. Sonra bana kırmızı rujdan nefret ettiğini söyledi, ben de ona daha önce söylediklerini hatırlattım, o da bana "Ben öyle bir şey demedim. Yanlış hatırlıyorsun." Eğer müşterim ben olsaydım, bana gaz verildiğini söylerdim. Ama tavsiyeyle ilgili sorun da bu: Başkalarına tavsiye vermek, kendinize tavsiye vermekten daha kolay.

Ayrıca, Henry'nin ruh hali değişimleriyle başa çıkabilirdim çünkü Ava'm vardı. Tartışmalarımızdan birinde, duygularımı incittiğini ifade ettiğimde, bana sadece gitmemi ve Ava'yla bensiz devam etmelerine izin vermemi söyledi.

Beni susturmanın en kestirme yolunun bu olduğunu biliyordu; benim için en önemli şeyi, kızımı elimden almakla tehdit ediyordu. Hatta onun benim olmadığını söyleyecek kadar derine indi. Ama o benimdi. Benim onun olduğu kadar. Elbette aynı burna ya da aynı gözlere sahip değildik ama kalplerimiz senkronize atıyordu. Ava Melanie Hughes ben boğulurken hayatımı kurtarmıştı. Küçük bir kızın gülümsemesinin kendi ruhumdaki kırık küçük kızı iyileştirebileceğini hiç bilmiyordum. Böyle bir sevgiyi hiç tanımamıştım.

Ben de kaldım.

Onu terk etmek istediğimde kaldım. Beni incittiğinde sesimi çıkarmadım. Artık karşılık vermedim çünkü onu kaybedemezdim. Kalp atışımı kaybedemezdim.

Sonsuza kadar sürmeyecekti. Bir gün Ava 18 yaşına girecekti. Bir gün, kiminle birlikte olmak istediğini seçmekte özgür olacaktı. Bir gün, Henry'nin incitici yöntemlerinin zincirlerinden kurtulacak ve hala kızıma sahip olacaktım.

***

Ertesi Cuma günü geldiğinde Ava yatıya kalmak için Tamera'nın evine gitmişti. İş yerinde uzun bir gün geçirmiştım ve kendimi çok yorgun hissediyordum. O günkü müşterilerim ağır sorunlarla uğraşıyordu ve her ne kadar

Onların duygularını üstlenmemek için elimden geleni yapsam da bazen zorlandım. Sadece şarj olmak ve kendime gelmek için bir akşama ihtiyacım vardı. Yine de Henry'nin akşam yemeği isteyeceğini biliyordum, bu yüzden bana eve doğru yola çıktığını mesajla bildirdiğinde fırına bir pizza koydum.

"Lena'nın işi bıraktığına inanamıyorum. Tek yapabildiğin donmuş bir pizza mıydı?" Ben fırının içinde eğilmiş pizzayı çıkarırken Henry arkamdan bağırdı. Onun ani sesi beni korkudan sıçrattı ve elimin fırının tepesine çarpmasına neden oldu, yakıcı yanıkla içim acıdı. Pizza tepsiyi elimden düşerek fırının içinde bir karmaşaya neden oldu ve bu da Henry'nin kriz geçirmesine yol açtı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Kierra? Şu yaptığın pislığe bak!" diye bağırdı, ben lavaboya koşup yanığın üzerine soğuk su dökerken.

"Sanki kendime zarar vermeye çalışmışım gibi davranıyorsun," diye düşünmeden karşılık verdim. Ana odağım elimin ikinci veya üçüncü derece yanıklardan muzdarip olmadığından emin olmaktı.

"Bu kadar tembel olmasaydın ve gerçek bir yemek pişirseydin, bu asla olmazdı." Öfkeyle ocağa doğru yürüdü ve fırını kapattı. "Şimdi o peynir yanıyor ve ev berbat kokacak. Donmuş bir pizzanın içine etmeyi nasıl beceriyorsun?"

Sözleri karşısında olduğum yerde donup kaldım.

Bana doğru baktı ve onunla göz göze geldiğim anda orada var olan boşluğu gördüm. Belki de işte kötü bir gün geçirmişti. Belki bir anlaşma suya düşmüştü. Belki de bu yüzden tersliyordu. Belki de bu yüzden sakatlığımı kontrol etmek yerine beni suçluyordu.

Gözleri, narin derisinde kabarcıklar oluşmaya başlamış olan elime kaydı. Kaşlarını indirdi ve bana bir kez daha baktığında gözlerinde bir anlık keder vardı.

Söyle, sessizce yalvardım.

Gözlerimin içine bak ve beni terslediğin için özür dile.

*İyi olup olmadığımı sor. Bana biraz buz
getir. Ne istersen yap, Henry.*

Bir parçanızın hâlâ umurunda olduğunu gösterecek herhangi bir şey.

Bunun yerine nefesinin altından homurdandı, uzaklaşmak için döndü ve "Akşam yemeği için dışarı çıkıyorum" dedi. Etrafımda gittikçe yoğunlaşan yanık kokusunu bırakarak evden çıktı.

***

O gece bizim odamızda uyumadı. Misafir odasını aldı. Muhtemelen en iyisi buydu. Yanında uyanmak isteyeceğim son kişiydi. Ava yanımdayken elimizden geldiğince sevgi dolu bir çift rolü oynadık; ama o gittiğinde, uydurma aşk hikayemiz de sona erdi.

Ertesi sabah uyandığımda masamın yanında bir buket gül ve yanıklar için bir tüp yatıştırıcı krem vardı.

O sabah yatağımda kıpırdamadan yatarken Gabriel'i, Bentley'i ve Henry'nin dahil olmadığı bir hayat fikrini düşündüm. Bukete bakarken kusmak istedim.

Güller en sevmediğim çiçek olmaya başlamıştı.

Kierra

Elimdeki yanıktan sonra, Henry her nöbet geçirdiğinde yaptığım şeyi yaptım. Hiçbir şey olmamış gibi devam ettim. Gerçi, doğrusu, her bir şey olduğunda, sanki bir parçam yok oluyormuş gibi hissediyordum. Yine de hayat devam etmek zorundaydı ve hayatlarımızın temeli çökmeye devam ederken evimiz inşa edilmeye devam etti.

Sonraki birkaç hafta boyunca beton döktürdük. Evin iskeleti hızla yükseliyordu. Haziran ayı hızla geçti ve yaz mevsimi geldiğinde Gabriel'in etrafında olma fikrine alışmaya başlamıştım. Tabii ki onun etrafında olmak zor değildi. O bunu şaşırtıcı derecede kolaylaştırıyordu. Henry'yle evin detaylarıyla toplantılardan, mentorluk programında Ava'ya bir prenses gibi davranmaya kadar, Gabriel herkesin kendisiyle ilgilenildiğinden emin olmak için her şeyin ötesine geçti.

Hatta buna haftada en az iki kez tarçınlı kek ve kahve içmek de dahildi. Fırında muffin kalmadığında, kalanı yarı yarıya paylaşmaya karar vermiştik. Buluştuğumuzda konuşmak her zaman kolay olurdu. Bana kendim, hoşlandıklarım ve ihtiyaçlarım hakkında sorular sorardı. Joseph, Rosie ve Ava dışında biriyle konuşmak güzeldi. Annem ve babam da harikaydı elbette ama birkaç yıl önce

Austin, Teksas. Ama Gabriel'le konuşmak tüm o insanlarla konuşmaktan daha farklı hissettirdi. Uzun ve soğuk bir kıştan sonra eve dönmek gibiydi. Hâlâ aynı şekilde gülüyordu. Derin düşüncelere daldığında hâlâ başparmağını ve işaret parmağını birbirine sürtüyordu. Hâlâ dudaklarından önce gözleriyle kaşlarını çatıyordu.

Hala evimde gibi hissediyorum.

Henry bana karşı her zaman en iyisini yapmamış olsa da, kocamdan başka bir adam bana evim gibi geldiği için duyduğum suçluluk duygusu hâlâ içimi kemiriyordu. Evliliğim sevgisiz olsa bile, başka birine bu kadar güçlü bir şekilde bağlı hissetmemeliydim.

Gabriel'e karşı hissettiklerimle savaşmak için elimden geleni yaptım. Aklımdan geçen çelişkili düşünceleri bastırmaya çalıştım. Benim için bunu yapmanın en iyi yolu kendimden ziyade mümkün olduğunca müşterilerime odaklanmaktı. Kendi mücadelelerimi mümkün olduğunca geriye itmeyi ve üzerlerine TBDWAALD işareti koymayı seviyordum: daha sonraki bir tarihte ele alınmak üzere.

Claire Dune iyi bir gün geçiriyordu. Bunlar çok azdı ama ofisime güven duygusuyla gelmesini çok seviyordum. Konuşurken hala elleriyle oynuyordu ve bazı anlarda kendini küçümseyen bir acıma duygusuna kapılıyordu, ancak çoğu zaman kendini yakalıyor ve zihninin dağılmasına izin vermiyordu.

"Peter bana çıkma teklif etti," dedi soğukkanlılıkla. İnançsızlıkla başını sallarken gülümsemesi kulaktan kulağa yayıldı. "Buna inanabiliyor musun? Bana gerçekten teklif ettiğine inanabiliyor musun?"

"Elbette . Sen altın kalpli harika bir insansın."

"Benim de çok fazla yüküm var," diye yorumladı sandalyesinde arkasına yaslanırken. "Bazen aşk için fazla olduğumu düşünüyorum. Geçmiş travmalarım yüzünden o kadar berbat durumdayım ki, ne olursa olsun girdiğim her ilişkiyi mahvederim."

"Bu güvensizlikler geliyor? Bunlar kendi düşünceleriniz mi yoksa bir başkasının düşünceleri mi?"

Omuzlarını silktilti. "Bazen kafamda hangi düşüncelerin kendi düşüncelerim olduğunu ve hangi düşüncelerin ailemden geldiğini bilmek zor oluyor."

"Düşüncelerle ilgili en güzel şey ne biliyor musun?" "Neymiş o?"

"Sizi tanımlamak zorunda değiller. Onları kendinize ve değerimize bağlamadan gelip gidebilirler. Her düşünce yanıt vermeye değer değildir. Şöyle deme gücüne sahipsiniz: 'Hayır, düşünce. Yanılıyorsun ve şu anda . Hayatınızın yönlendiricisi sizsiniz ve size kendinizi daha değersiz hissettiren herhangi bir kişiyi, yeri veya düşünceyi kapatabilirsiniz. İyi bir numara, sisteminize daha iyi bir inanç yerleştirmek için herhangi bir olumsuz düşüncenin tersini üç kez üst üste yüksek sesle söylemektir."

Kaşları birbirine çatıldı. "Yani, kafamın içindeki sesler bana çirkin dediğinde, diyebilirim ki...?"

"Ben güzelim, ben güzelim, ben güzelim." Ona doğru gülümsedim ve bir kez başımı salladım. "Sen de güzelsin Claire. Ama benim ne düşündüğüm, hatta Peter'ın ne düşündüğü önemli değil. Önemli olan senin kendinle ilgili temel inancının ne olduğu. Ve eğer bu olumsuz düşüncelerle mücadele etmeyi öğrenirsen, hayatını değiştirebilirsin."

"Ben güzelim, ben güzelim, ben güzelim," diye tekrarladı gözlerini kapatarak. Elini kalbinin üzerine koydu ve küçük bir nefes verdi. "Ben yeterince iyiyim, ben yeterince iyiyim, ben yeterince iyiyim."

"Evet, bu."

Gözleri masamın üzerindeki Henry ve Ava'nın resmine takıldı. Biraz gülümsedi ve başını salladı. "Kızın hayatında sen olduğun için çok şanslı. Eminim ona bu tür şeyleri de öğretiyorsundur."

"Ona ne kadar harika olduğunu hatırlatmak için elimden geleni yapıyorum."

"Benim ailem bunu hiç yapmadı. Bundan önce bir kızım olsaydı, bunu yapabileceğimi de sanmıyorum. Onlara karşı sert olurdum, çünkü sert olmak bildiğim tek şeydi. Sizin gibi annelerin

var. Hayat kurtarıyorsun ve öncekilerden daha güçlü olacak çocuklar yetiştiriyorsun. Sen gerçekten iyi bir insansın, Kierra."

Gülümsedim ve ona doğru eğildim. "Şimdi bunu kendine söyle, çünkü bu doğru."

Başını sallayıp kelimeleri söylerken gözleri duyguyla parladı.

O öğleden sonra onun tüm düşünceleri üzerinde çalıştık ve şaşırtıcı bir şekilde ona yardım etmek benim de üzerimdeki baskıyı biraz olsun azalttı. Sanki bana kendime karşı da daha nazik olmam için bir hatırlatma yapmış gibi hissettim.

Çünkü yeterince iyiydim, yeterince iyiydim, yeterince iyiydim.

Kafamdaki sesler beni neye ikna etmeye çalışırsa çalışsın.

***

Bir öğleden sonra Gabriel, Henry'ye bazı evrak işlerini bırakmak için uğradı. Henry işe geç kalıyordu, ki bu her zaman olan bir şeydi. Bana bir mesaj göndererek evrakları almak için evde kalmamı istemişti. O öğleden sonra Gabriel'i karşılamak için kolumu bükmesine gerek yoktu, bu kesindi.

Gabriel için ön kapıyı açarken, "Hey, içeri gel," dedim. "Nasılsın?"

"Güzel, güzel. Henry'nin istediği bazı evrakları gözden geçiriyordum, o yüzden iki gün içinde temeli ve inşaatı kontrol etmek için dönmeden önce getirip ona imzalatabileceğimi düşündüm." Elini dağınık saçlarında gezdirdi ve sırtıttı. "Güzel görünüyorsun."

Kendime baktım. Üzerimde büyük boy sweatshirt'üm ve eşofman altım vardı. "Pasaklı biri gibi görünüyorum ama iltifatınız için minnettarım."

Dosyayı bana doğru uzattı. "Bunu bırakmak için uğramama izin verdiğiniz için teşekkürler-"

"Mommmmm! Kramplarım var ve her şeyden nefret ediyorum ve bir kız olmak dünyadaki en kötü şey ve eğer içimi kesebilseydim, bu daha fazla olmaması anlamına geliyorsa yapardım..." Ava oturma odasına girerken olduğu yerde donup kaldı. Gabriel'i gördüğü anda yüzüne bir korku ve utanç ifadesi yayıldı.

Gabriel ona doğru bir el kaldırdı. "Hey, evlat."

Ava'nın gözleri Gabriel ve benim aramda gidip gelirken çenesi düştü ve gözleri yaşlarla doldu. "*Aman Tanrım! Anne!* Neden bana onun burada olduğunu söylemedin?" dedi, aşağılanmışlığı varlığının her zerresine sızarken. "Bu çok utanç verici!" diye bağırarak yatak odasına döndü ve kapıyı arkasından çarptı.

Hormonlu ergenler hazır olduğum bir şey değildi. Sonra Ava'Gabriel'i regl kramplarından bahsederken görmesi de hazır olduğu bir şey değildi.

"Bunun için üzgünüm. Ayın bu zamanı onu biraz gergin yapıyor," dedim.

"Endişelenme. Eminim ki erkeklerin regl dönemleri olsaydı, onları elde etmek için savaşlar başlatırdık.

Öfkemizi boşaltmak için. Kapıyı çarpması bir şey değil. Umarım o da utandım."

"Oh, öyle ve ben de onun affı için yalvarmak zorundayım, her ne kadar böyle şeyler söyleyeceğini bilmesem de."

Gülümsedi ve çene çizgisini ovuşturdu. "Her neyse, sadece bunları bırakmak istedim."

"İçecek bir şey ister misin?" Ben teklif ettim. Neden olduğundan bile emin değildim. Başımı salladım. "Üzgünüm, bunu sormak garip oldu. Eminim yapacak başka işlerin vardır ama bunca yolu gelip de sana bir şey teklif etmemek tuhaf geldi."

Bir an durakladı. "Ben bir içki alırdım."

Ona bir bira, kendime de bir votka soda aldım ve dışarı çıkıp inşa edilmekte olan evin önünde yere oturduk. Bacaklarımız bükülmüştü.

Güneş tepemizde batarken kollarımızı diz kapaklarımızın üzerine koyduk.

"Bu toprakları seviyorum," dedim ileriye bakarken. "Doğada bana huzur veren şeyler var. Eski evimizde buna sahip değildim."

"Ben de bir doğa adamıyım. İçinde oturmanın tüm endişelerimi bir süreliğine yok eden bir yanı var."

"Çok fazla endişeniz var mı?"

"Neyse ki hayır. Oldukça mutlu bir hayat yaşıyorum. Sevdiğim işi yapıyorum. Sadece..." Aşırı paylaşımda bulunduğunu fark etmiş gibi sözleri silikleşti.

"Sadece ne?"

"Bazen yalnızlık çekiyorum. Çok çalışıyorum. Kendime çok zaman ayırıyorum. Çoğu zaman sorun olmuyor. Ama sonra bunun gibi projelerde çalışıyorum ve sizinki gibi aileler görüyorum ve benden daha fazlası olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum."

Keşke gerçeklik Henry'nin ailemizi resmettiği dış görüntü kadar harika olsaydı.

"Bence ailelerdeki bazı insanlar hala çok yalnız" dedim ona.

"Ama sen değilsin," dedi. "Sahip olduğun hayatı ve yalnızlıktan ne kadar uzak görüldüğünü biraz kıskandığımı itiraf etmeliyim."

Ah, Gabriel. Benim diyarımın gölgelerini bir bilsen...

"Evet," diye başımı salladım, "Ava yalnız kalmamayı kolaylaştırıyor." "Ve Henry," diye ekledi.

Gülümsedim ve yalan söyledim. "Evet, ve o." Biraz yer değiştirdim ve binaya doğru baktım. "Sence bir malikane gibi değil de bir ev gibi sıcak hissettirecek mi? Çok büyük ve bazen bu kadar büyük bir evin soğuk ve yalnız hissettirmesinden endişe ediyorum."

"Çok büyük," diye kabul etti. "Ama sıcak olacak."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü sen orada olacaksın."

Ona gülümsedim.

O da bana gülümsedi.

Gülümsemesini göğsümde

hissettim. Onu ruhumda

hissettim.

Ve sonra, olan oldu.

İşte o an, asla benim olamayacak bir adama yeniden aşık olmaya başladığım andı. Yine de Gabriel'i sevmekten vazgeçtiğimi hiç sanmıyordum. Ona olan sevgim her zaman kalbimde sessizce oturdu ve zamanın geri kalanında da orada kalacaktı. Onu sevmek sadece bir seçim değildi; bu benim kaderimdi. Ben onu sevmek için doğmuştum ve kısa bir süre için onun da beni sevmek için doğduğunu düşünmüştüm.

"Gabriel?" Fısıldadım.

"Evet?" fısıldadı.

"Olduğun kişiden gerçekten hoşlanıyorum."

Gülümsemesi gerildi ve ona daha çok aşık oldum.

"Kierra?"

"Evet?"

"Senin olduğun kişiyi gerçekten seviyorum," diye yineledi.

Ve aynen böyle, biraz daha düştüm. Tökezledim, yuvarlandım, onun için döndüm.

Ve o anda, ona her şeyi anlatmak için en güçlü dürtüyü hissettim. Ona bizden bahsetmek için. Ona Elijah'ı anlatmak için. Çünkü aşk gerçek olduğunda, sırlar var olmazdı.

Sertçe yutkundum ve ağır bir nefes verdim. "Gabriel, söylemem gereken bir şey var-"

"Böldüysem özür dilerim," dedi arkamızdan bir ses ve düşüncelerimi bir kenara bırakıp gerçekliğe geri döndüm. Omzumun üzerinden baktığımda Rosie'nin yüzünde kocaman, sevimsiz bir sırıtişla orada durduğunu gördüm.

Ben ayağa kalktım, Gabriel de beni takip etti.

"Rosie, hey. Burada ne yapıyorsun?" Arkadaşıma doğru yürürken sordum.

"Vay canına," diye nefes aldı. "Peki, olacağım."

"Rosie," diye fısıldadım ona sert bir bakış atmadan önce. "Mümkün olduğunca normal davran ve bunu bir olay haline getirme" anlamına gelen bir bakış.

Ne yazık ki benim için Rosie her zaman bir şeyler yapardı.

"Ailem sonunda garajlarını temizliyordu ve senin üniversitede onların evinde sakladığın bazı eski kutuları buldular. Onları Ava'ya bıraktım. Bana burada olduğunu söyledi..." Gabriel'e doğru gülümserken bir kaşını kaldırarak baştan aşağı sırttı.

Bir adım öne çıktı ve ona doğru bir el uzattı. "Gabriel Sinclair. Hughes'ların projesinin mimarıyım."

Rosie onun elini sıktı. "Senin hakkında çok şey duydum, Gabriel." Güldü. "Umarım iyi şeyler."

"Sadece en iyisi." Rosie sanki bir hayalet görmüş gibi ona bakıyordu. Onu suçlayamazdım. Gabriel hayatıma geri döndüğünde ben de şok geçirmiştım. Ellerini kalçalarına koydu ve inanamayarak başını salladı. "Vay canına, çok yakışıklısın."

"Rosie," dedim gergin bir şekilde gülerek.

"Hayır, gerçekten. Çok yakışıklısın. Ve yapılısın." Elini adamın pazusuna doladı, çünkü *sınır* kelimesi onun sözlüğünde yoktu. "Spor yapıyor musun?"

Gabriel gülmeye devam etti ve hafifçe esnedi. "Burada ve orada."

Rosie beni dürterek, "Burası ve orası," diye kıs kıs güldü. "Onlar burada ve orada kaslar değil. Onlar her zaman orada olan kaslar."

"Rosie!" Elini Gabriel'den uzaklaştırarak bağırdım. Gabriel'e özür dileyen bir gülümseme verirken yanaklarımın tüm bu alışveriş yüzünden ısındığını hissettim. "Özür dilerim. En iyi arkadaşımın sınırları ve nezaketi yoktur."

"Herkes Kierra kadar alçakgönüllü ve tatlı olamaz," dedi Rosie. "Bazılarımız biraz daha sik kafalıyız."

"Dürüstlüğünü takdir ediyorum," dedi Gabriel. "Dürüst olmak gerekirse, çoğu insanın Kierra kadar alçakgönüllü ve tatlı olduğunu sanmıyorum."

"Aynen öyle. Bu yüzden her zaman onun adına insanlara küfretmek zorunda kalıyorum," dedi Rosie.

Gabriel gülümsedi, Rosie'nin maskaralıklarından etkilenmemiş gibi görünüyordu. Bu da bana sadece gençliğimizde ona nasıl katlandığını hatırlattı. Orada en iyi iki arkadaşımınla birlikte durmak tuhaf hissettiriyordu. Sanki bir zaman makinesine girmiş ve trajedinin hayatıma kök salmasından öncesine gönderilmiş gibiydim.

Gabriel kaşlarını Rosie'ye doğru kaldırarak, "Tanıdık geliyorsun," dedi.

Bu sözler ağzından çıkarken içimdeki sinirler fokurdadı.

Rosie hiç etkilenmiş görünmüyordu ve bir poz verdi. "İşte karşınızda Kanal 12'nin hava durumu sunan kızı."

"Ah, evet. Arada bir bana şemsiye çıkarmam gerektiğini hatırlatıyorsun," dedi.

Rosie, "Son yedi yıldır insanları kuru tutuyorum," diye cevap verdi.

"Bunu takdir ediyorum. Daha iyi saç günleri geçirmemi sağlıyor." Gabriel saatine baktı ve sonra başını salladı. "Yine de gitsem iyi olacak. İçki için tekrar teşekkürler, Kierra. Yakında görüşürüz. Ve Rosie, seninle tanışmak bir zevkti."

Ben gözlerimi devirirken Rosie, "O zevk bana ait," diye şarkı söyledi. Gabriel uzaklaştı ve Rosie o gözden kaybolana kadar ona baktı. Sonra da

bana döndü ve koluma vurdu. "*Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!* Kierra, Gabriel'in ateşlendiğini söylememiştin. Süper şarjlı sıcak gibi!"

"Oldukça yakışıklı, evet."

"Hayır. Bunu küçümsemeyin. Sanki Henry Cavill ve Kofi Siriboe'nin bir aşk çocuğu olmuş ve Gabriel Sinclair doğmuş gibi. O kaliteli bir şarap gibi: yaşlandıkça daha iyi ve çok daha sarhoş edici. Sadece bir merhabadan sonra külotum neredeyse takla atarak vücudumdan çıkıp doğruca onun ağzına gitti."

"Rosie."

"Neredeyse çenemi gevşetip beni Şükran Günü hindisi gibi sosisle doldurmasını isteyecektim."

"Rosie."

"Ağzıma tükürmeden önce bana iyi bir kız demesi için neredeyse yalvarıyordum." "*Rosie!*"

"Eğer nişanlı ve en iyi arkadaşın olmasaydım, onun bacağına becerirdim." Boş gözlerle ona baktım. "Şimdi bitti mi?"

Başını salladı. "Evet, sanırım işim bitti."

"Güzel. Bacağına becermediğin için de çok mutluyum."

"Bilmeni isterim ki o birkaç dakika içinde defalarca bacağına becermeyi düşündüm."

"Artık onun bacağına becermeyi konuşmayı bırakabiliriz."

"Oh." Başını salladı. "Tamam. Ama... Aman Tanrım. O çok güzel." Evet, öyleydi.

Yine de onu bu kadar çekici yapan sadece görünüşü değildi. Nezaketi ve kalbiydi. Bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değildim ama Gabriel yıllar önce birbirimizi tanıdığımızda olduğundan bile daha nazikti.

Rosie'nin canlı kişiliği bir elini omzuma koyarken biraz yumuşadı. "Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun? Onun etrafında olmakla?"

"İyi," diye yalan söyledim.

"Yalancı," diye cevap verdi sırtımı sıvazlayarak. "Resmen sıçtın dostum."

"Elijah'tan haberi yok," diye fısıldadım, elimi kolumda aşağı yukarı .

Bir kaşını kaldırdı. "Elijah'tan haberi yok da ne demek?"

"Amma ona kazadan sonra bir kardeşi olduğunu hiç söylemedi... ve onu gördüğümde bu konuyu asla açmayacağıma dair bana söz verdirdi."

"Bu delilik. Bu da ne ? Gabriel bunu bilmeyi hak ediyor. Ona söylemek zorundasın."

"İstiyorum ama... yapamam."

"Evet yapabilirsin, Kierra. Neden yapamayacağını düşünüyorsun-"

"Onu ben öldürdüm," diye boğuldum, duygularım bana çarptığında başımı salladım. "Elijah'ın gitmesinin sebebi benim. Frank'in Amma'yı terk etmesinin sebebi benim. Gabriel'in hatırlamamasının sebebi benim... Benden tek bir şey yapmamı istedi ve onun hayatını mahvettikten sonra en azından bunu yapabilirim."

"Bu bir kazaydı, Kierra. Bunun olmasını istememiştin. Sen bir canavar değilsin ve bu suçluluk duygusunu taşıyamazsın."

"Ama mesele de bu," dedim, "ben onun canavarıyım. Ve Gabriel'e söylersem, gerçekten istememe rağmen, ona daha fazla acı çektirmiş olurum."

Rosie içini çekti ve beni kucakladı. "Seni seviyorum ama bundan nefret ediyorum. Bundan çok nefret ediyorum."

Omzuna yaslanıp ağlarken başımı salladım. Çünkü ben de nefret ediyordum.

Bundan kelimelerle ifade edilemeyecek kadar nefret ettim.

Kierra

On Üç Yaşında

Üç acı dolu, asi yıl boyunca acı çektim ve diş teli takma işkencesinden ve ıstırabından resmen kurtulmuştum.

Brace Face resmen emekli oldu.

"Harika görünüyorlar, değil mi?" Ortodontistten döndükten sonra banyo aynasına bakarken annem "Harika görünüyorlar, değil mi?" diye sordu. Bana bakanın yansımam olduğunu fark etmekte zorlandım. Dişlerim düz, beyaz ve güzeldi.

Dudaklarımın kıvrımıyla birlikte hareket eden koca bir tel mekanizması olmadan gülümseyebilecektim. Okuldaki çocuklar artık bana lakap takmaktan zevk almayacaklardı, her ne kadar bana taktıkları aptal lakaplar yaratıcı bile olmasa da. Giyinirken de artık gömleklerimi uzatmayacaktım.

Hayat her zamankinden daha iyi olmak üzereydi ve bu konuda kendi kendime kıkırdamadan duramıyordum.

"Çok ateşliyim!" Aynada poz vererek haykırdım.

Annem güldü ama kabul etti. "Çok güzelsin," dedi. Alnımdan öptü. "Ama sen her zaman güzeldin, Kierra."

"Evet, evet, sen benim annemsin, bu yüzden bunu söylemek zorundasın, ama bana bak!" Olabildiğince kocaman sııttım. Yanaklarım o kadar yükseldi ki, gülümsemekten gözlerim kapandı.

Kendimi dünyanın zirvesindeymişim gibi hissederek okula gittim. Bütün gün, yüzümde şimdiye kadarki en büyük gülümsemeyle dolaştım. Gördükleri tek şey diş telleri olduktan sonra herkesin bu gülümsememi görmesini istiyordum.

Okuldan sonra soyunma odasına gittim ve softbol antrenmanı için beyaz kıyafetimi giydim. Antrenman için dışarı çıktığımda hayatımda hiç bu kadar kendimden emin hissetmemiştim. Bizim takım antrenman yaparken, erkek beyzbol takımı ve atletizm takımı da dışarıda ısıniyordu. Etrafta düzinelerce yaşıttım vardı ve olabildiğince çoğuna gülümsemeye özen gösterdim.

Ta ki insanlar fısıldamaya ve bana doğru işaret etmeye başlayana kadar. İlk başta bunun yeni, parlak gülümsememden kaynaklandığını düşündüm ama sonra bana gülümsemediklerini, bana güldüklerini fark ettim.

Rosie kaşlarını çatarak bana doğru geldi. "Uh, Kierra?"

"Öyle mi?"

"..." diye başladı.

Bu da beni için yeterliydi. "Ne? Ne?"

"Regl olmuşsun ve beyaz pantolonundan sızıyor."

Ne?

Ne!

Pantolonuma baktım ve sonra herkesin bana güldüğünü görmek için başımı kaldırdım. Kahkahaları giderek arttıkça panikten midem düğümlendi. Gabriel dışında herkes gülüyordu. Gabriel'e baktığımda kaşlarını çatmış, benim için üzgün görünüyordu ve bu beni daha da sinirlendirdi ve utandırdı.

Yakalayıcı eldivenimi düşürdüm ve soyunma odasına doğru fırladım, tüm bu olanlardan dolayı tamamen aşağılanmışım. Soyunma odasında Gabriel'in bana doğru seslendiğini duyduğumda yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz.

"Kierra? Burada mısın?" diye sordu.

"Beni rahat bırak, olur mu!" Bir tuvalet kabinine saklanırken gözlerimde yaşlar biriktiğini hissederek havladım, Brace Face olarak anılmayı bitirdiğim günün ertesinde nihayet bir "kadın" olduğum için tamamen utanç içindeydim. Hem de yıllarca bana zorbalık eden çocukların önünde, herkesin gözü önünde.

Daha da kötüsü Gabriel'in bu utanca şahit olmasıydı. Beni gerçekten görebileceği ve benimle alay edebileceği korkusuyla pencerenin perdesini aylarca kapalı tutmak zorunda kalacaktım.

Gabriel kapının diğer tarafında dururken ben banyoda oturmuş hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "Kızların soyunma odasında bile olmaman gerekiyor!" diye bağırdım.

"Burada olmak istediğimi mi sanıyorsun?" diye homurdandı. Sesinin tonundan nefret ediyordum ve arada sırada cızırdamasından da nefret ediyordum. Gabriel'in sesi bazı günler beş yaşındaki bir çocuğunki gibi, bazı günler ise elli yaşındaki birininki gibi çıkıyordu. Ve bu ikisinin arasında, sesi dünyadaki en sevdiğim şey gibiydi. Bu kısmı henüz anlamamıştım. Ama bazen sesi bana kendimi güvende hissettiriyordu.

"Burada olmak git," diye emrettim.

"Öyleyim," dedi ama ayaklarının hiç hareket etmediğini fark ettim. "Hayır, hareket etmiyorsun."

"Evet, ben sadece... İşte," diye tükürdü, elini banyo kabininin altında tutarak. Elinde bir spor çantası vardı.

"Bu ne için?"

"Futbol antrenmanından sonra giyeceğim temiz bir şeylerim vardı. Birkaç eşofman ve boxer. İsteyebileceğini düşündüm. İçine şu pedlerden de koydum. Annemin arabasında fazladan vardı."

Donup kaldığımda göğsüm sıkışmıştı. Bana kıyafetlerini mi teklif ediyordu? Soyunma odasından utanarak çıkmak zorunda kalmayayım diye mi? Bana yardım mı ediyordu?

"Bu bir çeşit numara mı?" diye sordum.

"Bak, eğer o lanet kıyafetleri istemiyorsan, tamam. Onları geri alırım-"

Teklifini geri alamadan klozet kapağından sıçradım ve çantayı elinden kaptım. Onu göğsüme yakın tuttum, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Saçlarımı yüzümden taradım ve konuşmak için ağzımı açtım ama ben daha konuşmadan Gabriel'in ayakları kayboldu. Soyunma odasının kapısı hızla açılıp kapandı, bu da onun hemen hemen odadan fırladığını gösteriyordu.

Gabriel'in kıyafetlerini giyerken gözlerimden yaşlar akmaya devam etti. Onun külotunu giydim, pedini taktım, siyah eşofmanını giydim ve üzerinde okulumuzun logosu olan futbol tişörtünü giydim.

Soyunma odasından çıkacak kadar kendimi sakinleştirdikten sonra aceleyle babamın beni almak için beklediği otoparka gittim.

Beni görür görmez kaşlarını kaldırdı. "Bunlar kimin kıyafetleri?" diye sordu.

Yolcu koltuğuna geçip emniyet kemerimi hızla takarken yanaklarım kızardı. "Önemli değil. Sür baba."

Başını iki yana salladı. "Bunlar erkek kıyafetleri. Kierra Elizabeth Hughes, neden giyiyorsun-"

"*Flo teyzemi aldım, baba!*" Gözyaşlarına boğularak ona bağırdım. Kıyafetlerimi değiştirmiş olmama rağmen kendimi hâlâ aşağılanmış ve yorgun hissediyordum ve bir an önce okuldan ayrılmak için acele ediyordum. İhtiyacım olan son şey babamın bana neden erkek kıyafetleri giydiğimi sormasıydı. Ben hala

Sanki on beş yıl sürmüş gibi hissettiren son on beş dakikanın travmasını yaşıyordum. Ertesi gün okula dönmek zorunda olduğuma inanamıyordum. Olsa olsa internette İzlanda'ya tek yön bilet falan bulmam gerekirdi.

Babam hâlâ araba kullanmıyordu. Sadece babaların etraflarındaki gerçeklikten tamamen habersiz göründüklerinde yaptıkları o baba şeyini yaptı. "Bekle, neden ağlıyorsun? Bu da ne demek oluyor, Kier-"

"*Adet dönemim, baba!*" Ellerimi tam bir yenilgiyle havaya kaldırırken söyledim. "Antrenmanın ortasında regl oldum ve herkes bunu beyaz formamda gördü ve şimdi aşağılanmış durumdayım ve hemen arabayı sürmene ihtiyacım var çünkü buradan mümkün olduğunca uzağa gitmem gerekiyor."

Babam direksiyonu kavrarken birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Ohhh." Başını salladı. "Anladım. Şimdi bak, Kierra. Bunun daha çok anne-kız arasında geçmesi gereken bir konuşma olduğunu biliyorum. Ama regl olmanın güzel ve doğal bir şey olduğunu bilmeni istiyorum ve-"

O konuşurken birkaç kız arabanın yanından geçip kıkırdayarak beni işaret etti. Ona doğru eğildim ve ellerimi omuzlarına vurdum. "Baba, Lütfen. Şu an harika ve kız babası olman için uygun bir zaman değil, Tamam mı? Arabayı senin kullanman gerek."

"Pekâlâ, tamam, gidelim." Arabayı çalıştırdı ve ben de arabasının deri koltuğuna iyice gömüldüm, kumaşın içinde eriyip bir daha hiç görünmemeyi diledim.

Eve vardıktan sonra, spor çantasıyla aceleyle içeri girdim ve annemin yanından geçerek yatak odama doğru ilerledim.

"Sana da merhaba Kierra. Sen-" Annem başladı ama ben hiç durmadım. Aceleyle uzaklaşırken babamın "Bugün Flo teyzesini aldı." dediğini duydum. Başka bir şey duymadan kapımı hızla kapattım.

***

"Ne oldu?" Gabriel son bir dakikadır yumrukladığım yatak odasının penceresini açarak sordu.

Spor çantasını ona doğru ittim. "Al."

"Ah. Teşekkürler." Boynunun arkasını kaşıdı. "İyi misin?" "Neden umursuyorsun ki?"

"*Bilmiyorum*," dedi omuzlarını silkerek. "Ama annem iyi olup olmadığını sormam gerektiğini söyledi."

"Annen bana sormanı söyledi diye iyi olup olmadığımı sormanı istemiyorum."

"Peki, sormamışım gibi davran." Pencereyi kapatmaya gitti.

"Bekle!" Elimi penceresinden içeri sokarak kapatmasını engellemek için bağırdım. "Senin için başka bir şeyim var. Bir saniye."

Aceleyle pencereme geri döndüm, içeri tırmandım ve masamdan annemin benim için yaptığı kurabiye tabağını aldım. Pencereden dışarı fırladım ve Gabriel'in yanına döndüm. "Al bakalım."

"Nedir bu?"

"Dönem

kurabiyeleri."

Gözleri tiksintiyle irileşti. "Regl döneminden kurabiye mi yaptın?!"

"Ne? Hayır, ucube. Annem regl olmamı kutlamak için kurabiye yaptı. Bu artık bir kadın olduğum anlamına geliyor."

Gözlerini kısmıştı. "Ah." Bir kurabiye aldı ve . "Güzel."

Ona başka ne diyeceğimi bilemediğim için "Her neyse. Güle güle, sık." Bir kurabiye daha kapmadan önce, "Hoşça kal Penguen," diye cevap verdi.

Kapağını kapattı

pencereye geri . Sonra onu düşündüm.

Gece.

***

Bir sonraki ay, pencerem çalındı. Amaya gittiğimde Gabriel'in elinde bir tabakla orada durduğunu gördüm.

"O da ne?" diye sordum.

"Kurabiyeler. Şey için...

bilirsin..."

Burnumu kıvırdım. "Şimdi kurabiyeye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?" "Çünkü sanırım bu şey her ayın başında kızların başına geliyor. aynı zamanda, annemle kurabiye yaptım, böylece huysuz dev."

"Oh..." Ne kadar tatlı ve kaba? Bilmiyordum. Gabriel aklımı diğer herkesten daha çok karıştırıyordu. Kurabiyeleri aldım ve bir tanesini ısırdım. "Teşekkürler."

"İyi mi?"

"Evet, ama ben en çok yulaflı kurabiyeleri seviyorum."

"Yulaf ezmeli kurabiyeleri en çok on beş kediyle yaşayan yaşlı kadınlar dışında kimse sevmez."

"Ve ben," dedim, bir ısırık daha alarak. "Kuru üzümlü. Ama bunlar da güzel."

"Tamam."

"Tamam."

"Şey..." Derin bir nefes aldı. "Güle güle."

"Güle güle." Arkasını dönüp penceresine doğru yürümeye başladığında kıpırdamadan durdum. "Hey, Gabriel?"

"Öyle mi?"

"Arkadaş olmak falan mı istiyorsun?"

Çenesini kaşıdı ve omuz silkti. "Tamam."

Ondan sonra her ay bana yulaflı kurabiye yaptı. Kuru üzümlü.

Kierra

Günümüz

İki gün sonra Gabriel inşaat sürecini kontrol etmek için geri geldiğinde, elinde bir kapla mutfağımda duruyordu.

"Ava'ya kurabiye mi yaptın?" Şaşırılmış bir halde sordum.

"Evet. Umarım sorun olmaz. Şu anki durumuyla..." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Muhtemelen tuhaf ama doğru olan buymuş gibi hissettim. Eğer çizgiyi aştıysam-"

Ona doğru atıldım, onu kollarımla sarmaktan kendimi alamadım. Muhtemelen hareketlerimden dolayı kafası karışmıştı, çünkü onu kollarımda tutarken tam bir ucube gibi görünüyordum.

O hâlâ oradaydı... benim tanıdığım, büyüdüğüm tatlı Gabriel'im. Ava'ya, çocukken benim için pişirdiği gibi kurabiyeler pişirmişti ve ben regl dönemimdeydim. Ona sarılmadan edemedim. Yıllar önce beni hatırlamadığını küçük bir an için de olsa unuttum. Yine de, içinde bir yerlerde hatırlıyordu. Bilinçaltında bir yerlerde, küçük Kierra hâlâ vardı. Onu hâlâ tanıyordu. Hâlâ o anılara sahipti. O hâlâ benimdi.

*Ne aptalca bir düşünce,
Kierra. Bırak o adamı gitsin.*

Ondan uzaklaştım, gözlerim yaşarmıştı ve ona bu şekilde saldırdığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Bir an için ona bizden bahsetme ihtiyacı duydum. Ona sadece en iyi arkadaş olduğumuzu ama aynı zamanda aşık olduğumuzu tüm ayrıntılarıyla anlatmak istedim. Ona tüm maceralarımızı, iniş çıkışlarımızı, en iyi ve en kötü günlerimizi anlatmak istedim. Ona Elijah'ı anlatmak istedim.

Ona Elijah'tan bahsetmeyi ne kadar çok istiyordum. Küçük kardeşiyle paylaştığımız tüm anları bilmesini istedim. Her yıl Elijah'a nasıl mektup yazdığımı bilmesini istedim. Her yeni yıl arifesinde gözyaşlarına boğulmadan havai fişek gösterilerini zorlukla izleyebildiğimi bilmesini isterdim.

Ona Elijah'ın kahkahasını anlatmak istedim. Bir odayı nasıl doldurduğunu ve en huysuz insanı bile nasıl yumuşattığını. Ona ikisinin ne kadar yakın olduğunu anlatmak istedim. Gabriel on beş yaşındayken annesi ve Frank bize bir çocuk daha beklediğini söylediğinde bunun nasıl bir sürpriz olduğunu. İlk başta nasıl korktuğunu ama sonra bu fikre nasıl aşık olduğunu. Küçük kardeşinin nefes aldığından emin olmak için Elijah'ın beşiğinin yanında nasıl uyduğunu. Elijah'a nasıl beyzbol topu atılacağını, nasıl bisiklete binileceğini ve nasıl kötü tak tak şakaları yapılacağını öğrettiğini.

Ona Elijah'tan o kadar çok bahsetmek istiyordum ki bunu düşünmek bile göğsümü ağrıyordu.

Ama Amma yüzünden yapamayacağımı biliyordum. Bu yapmamı isteyeceği son şeydi.

"Özür dilerim," dedim Gabriell'in gitmesine izin verirken, kendimi adama zorladığım için tamamen aptal gibi hissediyordum. "Sanırım son zamanlarda çok fazla duygu yaşıyorum."

"Sana kurabiye de yapmalıydım," diye şaka yaptı. Gülümsedi ve bir an için bile ona saldırdığım gerçeğinden etkilenmiş gibi görünmedi. Kurabiyeleri bana doğru uzattı, ben de bir tane aldım.

Isırırken neredeyse tekrar ağlayacaktım. Bir parçam benim her zaman böyle olmadığını bilip bilmediğini merak etti. Her zaman yaldızlı bir kafeste yaşayan bir tuhaflık değildim. Her zaman bir daha asla uçamayacağından korkan bu kırık kuş değildim. Her zaman hasarlı değildim.

Beni hala hayal kurarken tanıyordu. Hala hayal kurarken. Hâlâ yaşadığımı hissettiğimde. En iyi ve en kötü yanlarımı biliyor ve onlara güzel diyordu. Ben kendimi bile tanımazken o beni tanıyordu. Ve şimdi oradaydı, kızım için kurabiye pişiriyordu, bu kadar küçük bir hareketin kırılğan kalbim için çok şey ifade ettiğinden habersizdi.

Gabriel gülümsedi ve başparmağını çenesine bastırdı. "İyi mi, kötü mü, yenmez mi?"

"Mükemmel," dedim ona.

Gülümsemesi daha da genişledi ve ona onu ne kadar özlediğimi söylemek istedim.

Peki ya bunun ne kadar zarar vereceğini kim bilebilirdi? Bunun onu ne kadar sarsacağını kim bilebilirdi? Ayrıca, ortak bir geçmişimiz olduğunu ona söylemenin ne anlamı vardı? Birbirimizin kişisi olarak var olduğumuz koca bir hayat hikayesi. Şu anki durumumuzu değiştirmezdi. Aksine, onu daha da uzaklaştırırdı. Onca yıl önce ne yaptığımı bilseydi, kazayı hatırlasaydı, benden nefret ederdi. Annesinin yaptığı gibi beni suçlayacaktı. Bu beni korkuturdu.

"Ve teşekkür ederim, Gabriel. Ava'ya karşı bu kadar nazik olduğun için. Sosyal olmakta biraz zorlandığımı biliyorum. Kaygısı onu etkiliyor. Muhtemelen ne yazık ki benden aldığı bir özellik," dedim kurabiyemden bir ısırık daha almadan önce.

Kaşları çatıldı. "İyi misin, Kierra?" Başımı

öne eğdim. "Ne?"

"İyi misin?" diye tekrarladı.

Bu üç kelimeyi başka hiçbir şey takip etmedi. Kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti ve dünyamı alt üst eden bir şefkatle doluydu. En son ne zaman ailem dışında birinin bana bu soruları sorduğunu hatırlamıyordum.

Cevap vermedim. Nedenini bilmiyordum ama ona yalan söylemeyi kendime yediremiyordum. Bu yüzden sessiz kaldım.

Kurabiye tabağını tezgâhın üzerine bırakırken kaşlarını çattı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve mutfak adasına yaslandı. "Güvende misin?"

Bu sözler hafifçe geriye doğru sendelememe neden oldu. "Ne?" Başımı hafifçe sallayarak boğuk bir ses çıkardım. "Bu da ne demek şimdi?"

O cevap veremedi. Ava yatak odasından bağırdı. "Anne! Sana ihtiyacım var!"

Bu sözler beni etkileşimden tamamen uzaklaştırdı ve bir anne olarak rolüme geri döndüm. Sorularına cevap verecek vaktim yoktu. Nasıl iyi olmadığımı ve kendimi nasıl güvende hissetmediğimi derinlemesine inceleyecek vaktim yoktu.

Anne olmak, başkalarıyla ilgilenmek için kendi sorunlarınızı çok uzağa itmeniz anlamına geliyordu. Anne olmak, bebeklerini kurtarmak için kendini kaybetmek demekti. Gabriel bana böyle bir soruyu sormaya nasıl cüret eder? Elbette iyiydim. Biz annelerin olmasına izin verilen tek şey buydu - en azından dışarıdan. İçimizdeki dünya milyonlarca parçaya ayrılrsa da dışarıdan her şey harika ve muhteşemmiş gibi davranırdık.

"Üzgünüm, yapmam gerek-" Ben başladım ama o başını salladı.

Kurabiye tabağını aldı ve bana doğru uzattı. ". Umarım kendini daha iyi hissediyordur. Ben kendim çıkarım."

Tabağı aldım ve Ava'nın yatak odasına doğru aceleyle ilerlemeden önce ona bir kez daha teşekkür ettim.

"Mommmmm!" tekrar bağırdı ben onun alanına girmeden önce.

"Yangın mı var, yoksa son zamanlarda gerçekten bağırmaya mı başladın?" Dedim.

Ava önünde bir kutuyla yatağında oturuyordu. Kutunun içinde fotoğraf albümleri ve eski yıllıkları vardı. "Bunlarla ne yapıyorsun?" Kafam tamamen karışmış bir halde ona sordum. O şeyleri uzun zamandır görmemiştim.

"Rosie geçen gün onları bıraktı. Ailesinin garajını temizlediğini ve birlikte üniversitedeyken orada bazı eşyalarınızı bulduğunu söyledi. Ben de onlara bakıyordum."

Kurabiye tabağını şifonyerinin üzerine koydum ve sonra ona doğru yürüdüm. "Vay canına, bunları daha önce görmemiştim-"

"Anne," diye ısrar etti, sanki kafamda üç boynuz varmış gibi bana bakıyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Gerçekten her şey normalmiş gibi mi davranacaksın?"

Gözlerimi kısmıştım. "Her şey normal değil mi?" O sabah Henry'yle aramızda geçen tartışmaya kulak misafiri olmuş olabileceğinden sordum. Yetişmesi gereken büyük bir toplantı olduğu için ondan önce duş aldığım için bana bağırıyordu. Ben karşılık vermedim. Hiç bağırmadım ve normalde Henry, Ava evdeyken sesini yükselten biri değildi ama o sabah toplantısından duyduğu endişe çok açık ve netti. O anları Ava'dan saklamak için elimden geleni yaptım.

"Tabii ki normal değil!" dedi, ellerini yenilgiyle havaya kaldırarak. "Normalden çok ama *çok* uzak."

İçimi çektim ve yatağının kenarına oturdum. "Dinle, tatlım-"

Elime bir yığın fotoğraf sıkıştırdı. "Gabriel ile birbirinizi tanıdığınızı bana ne zaman söyleyecektin?"

Elimdeki fotoğraf yığınının bakarken söyledikleri beni şaşkına çevirdi. Gabriel ve benim çocukluk resimlerimiz. Birbirimizin kollarına sarılmış ergenlik resimlerimiz. O anda, onun gülümsemesine bakarken çocukluğuma geri döndüm.

"Ee?" dedi. "Açıklayacak mısınız?"

"Ava..." Fotoğrafları kutuya geri koyarken karnımın düğümlerle dolduğunu hissettim. "Babana söyleme."

"Siz ikiniz aşık mıydınız?" Ava sordu, kelimeleri kafa karışıklığı içindeydi. "Siz ikiniz aşık mısınız? Aman Tanrım!" diye soluk soluğa yataktan fırlayıp odada volta atmaya başladı. "İkinizin bir ilişkisi mi var?" diye bağırdı.

"Şşşt!" Ayağa fırlayıp yatak odasının kapısını kapatırken emrettim. "Hayır, bir ilişkimiz yok. Bunu asla yapmam Ava. Hadi ama, ciddi ol."

"Ciddiyim anne! Ne be? Neden Gabriel ile sarmaş dolaş çekilmiş fotoğraflarınız var? Ve neden ikiniz de birlikte bir geçmişiniz yokmuş gibi davranıyorsunuz?"

"Numara yapmıyoruz. Numara yapmıyor. Ben sadece..." Sadece ne yapıyordum? Rol yapıyordum. Rol yapıyordum. "Durum karışık Ava."

"O zaman karmaşıktır anne." Gözleri büyük bir şaşkınlıkla doluydu ve onu suçlayamazdım. "Neler oluyor?"

İçimi çektim ve her şeyi onun için açmanın en iyi yolunu düşündüm. On dört yaşındaki bir kızla paylaşmak için ne kadar çok şey vardı? Ava'nın yaşına göre çok bilge olduğu açıktı, ama aslında hala bir ergendi. Anne ve arkadaş olmak arasındaki denge benim için her zaman muallaktaydı, ama tam o anda doğru hissettiren tek seçeneği, gerçeği seçtim.

Yatağının kenarına oturdum. "Biz yan yana büyüdük. Önce düşmanım, sonra arkadaşım, sonra en iyi arkadaşım ve sonra... kısa bir süre çıktık."

"Aman Tanrım," dedi yanıma oturarak. "Bana her şeyi anlat."

Ben de anlattım. Ona bir zamanlar benim dediğim adamlarla ilgili her anımı anlattım. Hikâyemizin iniş ve çıkışlarını anlattım. Ve sonra ona her şeyi değiştiren o geceyi anlattım. Ona İlyas'ı anlattım. Ona verdiğim sözü anlattım.

Kendimi berbat hissetmeme rağmen Amma'ya anlattım. Ona her şeyi anlattım ve Amma Gabriel'le konuşana kadar bu sırrı saklaması için ona yalvardım.

Paylaşımımın sonunda Ava'nın gözleri yaşardı.

Başını sallarken elleri kucağında oturuyordu. "Onu seviyordun."

"Evet, seviyordum."

"Ve seni seviyordu."

"Evet," diye kabul ettim,

". "

"Ve sonra... unuttu mu?"

Başımı salladım. "Kaza korkunçtu. O enkazdan sağ çıkabildiğimiz için gerçekten hayrete düştüm. Ama Gabriel tüm anılarını kaybetti. İlişkimizle ilgili her şeyi unuttu. Annesi bunu kabullenmekte zorlandı ve kaza için beni suçladı. Kısa bir süre sonra taşındılar ve ondan bir daha haber alamadım."

"Babamın mimarı olarak ortaya çıkana

kadar mı?" "Evet."

"Ve... hala senin kim olduğun hakkında

hiçbir fikri yok mu?" "Hayır."

"*Aman Tanrım!*" Ava ağzını kapatarak soluk soluğa kaldı. "Bu tam bir *The Notebook* saçmalığı."

"Dil, Ava."

"Anne." İnledi. "Hayatının ilk aşkının seni hatırlamadığını ama yıllar sonra rastgele mimarın olarak ortaya çıktığını söyleyemezsin ve benden küfür etmememi bekleyemezsin."

Ne var biliyor musun? Adil.

"Önemli değil, gerçekten. Çok uzun zaman önceydi Ava. Çok eskide kaldı. İkimiz de hayatlarımıza devam ettik ve ikimiz de olduğumuz yerde mutluyuz. Önemli olan tek şey bu."

"Ama, anne-"

"Aması yok. Geleceğe ulaşmak istiyorsak geçmişe bakmaya devam edemeyiz."

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Ama babamla tanışmadan önce birbirinizi tekrar bulsaydınız ne olurdu diye merak etmiyor musun? Onu gördükten sonra, keşkeler hakkında biraz hayal kurdun mu?"

Evet.

*Tekrar
tekrar.*

Beş dakika önce bile.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Yıllar önce taşındığı anda gitmesine izin verdim. O yüzden bu konuyu kapatmalıyız. Ama kardeşini bilmemesi beni öldürüyor. Bunu ona söylemek bana düşmez ve annesine bunu ona söylemesine izin vereceğime dair söz verdim ama bunu yapacağını hiç sanmıyorum."

"Ama bilmeli," dedi Ava, "annesini ona söylemesi için zorlamaya devam etmelisin. Gerçeği bilmemekten nefret ederim."

"Biliyorum. Ben de biliyorum."

Ama Amma'yı zorlamanın iyi bir şey getirmeyeceğini de biliyordum. Yine de denedim.

Sonraki birkaç hafta boyunca her gün Ava'yı bırakmak için Gabriell'in binasına gittiğimde Amma'nın ofisine uğruyor ve onunla birkaç kelime konuşuyordum.

Gabriel'e söylemesinin ne kadar önemli olduğunu anlatmıştım. Bana gitmemi söyledi.

Yalvarmıştım.

Beni görmezden
geldi.

Yine de denedim.

Onu son gördüğümde, Gabriel'e yakında gerçeği söylemezse, bunu kendim yapmak zorunda kalabileceğimi söyledim.

Bana cehenneme gitmemi söyledi.

Yine de, garip bir nedenden ötürü, kendimi yanan ateşlerin içinde yaşıyormuş gibi hissediyordum.

Gabriel

Ava bugün evde kalacak. Biraz üşütmüş.

Gabriel: Umarım daha iyi hisseder. Bir gün dinlenmek işe yarayacaktır. **Gabriel:** Sana çılgın bir soru. Vur.

Gabriel: Bu sabah benimle tarçınlı kek yemek ister misin?

Yirmi dakika içinde orada ol.

***

Kierra'yla ilgili sorun, Kierra'yla ilgili hiçbir sorun olmamasıydı. Onun etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok zaman arzuluyordum. bir sorun olduğunu biliyordum ve onun yanında olmak için milyonlarca neden uydurduğumu da biliyordum ama elimde değildi. Gecenin ortasında güneş ışınları gibi hissettiriyordu.

Alışılmadık ve parlak, en tuhaf zamanlarda ortaya çıkıyor, ama yine de doğru hissettiriyordu. Tüm hayatım karanlık gibi geldi. Onun ışığı etrafıma gelene kadar bunun farkında bile değildim. Hissettiklerim çok saçmaydı ve bunu durduramıyordum. Sadece bu gerçek bile son derece endişe vericiydi.

Bir Cumartesi günü, Ramona ve ben Henry ve Kierra'nın evleri için demirbaş seçmelerine yardım etmeyi planlamıştık. Normalde Ramona projelerin iç tasarım yönleriyle ilgilenirdi, ancak bu sefer yardım edemedim ama dahil olmak istedim. Cumartesi gününün tamamını Kierra ile geçirmek için bir bahane miydi? Belki de.

İlk durak olan Arch Tubs Supreme'deki banyo armatürlerinde buluşmuştuk. Dördümüz dükkânın önünde durmuştuk ve ben Henry'nin elini sıkmadan önce gömleğimin kollarını .

Benimle ve Ramona'yla tokalaşırken "İkinizi de görmek güzel," dedi. "Ben de sizi," diye karşılık verdim. "Günaydın," dedim Kierra'ya doğru gülümseyerek.

O da gülümsedi ve hafifçe başını salladı. "Günaydın."

Ellerimi birbirine çırtım. "Bugün uzun bir gün olacak ama doğru şekilde ele alırsak başarılı bir gün olacak. Banyo armatürleriyle başlayacağız ve mutfak armatürlerine geçeceğiz. Bu bölge bu tür mağazalarla dolu, o yüzden buradan birkaçına yürüyerek gidebileceğiz. Son olarak, tezgah ve fayanslar için mermer dükkanına gideceğiz. Kulağa nasıl geliyor?"

Henry telefonuna bakıyor, yarı yarıya beni dinliyordu. "Kulağa hoş geliyor," dedi telefonuna dokunarak. "Üzgünüm, iş hiç bitmiyor."

Ramona, "Gabriel bunu herkesten daha iyi bilir," dedi. Kierra bir kaşını kaldırdı. "Biraz işkolik mi?"

"Beni ayakta tutuyor," diye şaka yaptım.

"Evet, herkes senin gibi dokuzdan beşe çalışmıyor, Kierra. Bazılarımızın kariyeri var, işi değil," dedi Henry kapıyı açıp tutarken

hepimizin geçmesi için açık.

"Onun işinin hepimizinkiler arasında en önemlisi olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim," dedim, Kierra'yı ve onun konumunu küçümsemeye çalışmasına sinirlenerek. Ne de olsa doktorası olan oydu.

Bu küçük yorum, uzun, çok uzun bir gün olacağını anlamam için yeterliydi.

Ve uzun bir gün olmuştu.

Henry'nin Kierra'nın seçtiği her seçeneği küçümsemesini izledikten sonra, onun istediği seçenekleri -bana sorarsanız daha iyi seçenekleri- seçmemesi için tamamen gaz vermesini izlemiştim. Ne yazık ki, ne zaman Kierra'ya kefil olmaya çalışsam, Ramona, Henry'nin seçeneğinin neden daha iyi olduğu hakkında derin bir iç tasarım konuşmasına giriyordu.

Kierra'nın eğleniyor gibi görüldüğü tek an Henry'yle mağazada ayrıldıkları andı. Ramona ve Henry lavabo musluklarını tartışmaya gittiklerinde, Kierra'yı bir futbol takımının sığabileceği büyüklükte bir küvetin içine uzanmış buldum. Gözleri kapalıydı. O kadar rahatlamış görünüyordu ki, bu anı böldüğüm için neredeyse kendimi kötü hissedecektim.

"Rahat mısın?" Gözlerini açmasını sağlayarak sordum. Dudaklarındaki yumuşak gülümseme bunu gösteriyordu.

"Oh evet. Burası tam bana göre bir cennet."

"Fiyat aralığında." Doğrusu, her şey onların fiyat aralığındaydı. "Seçtiğin diğer eşyalarla birlikte harika görünecek," dedim ve küvete girip onun karşı tarafına oturdum. İkimizin de etrafında hâlâ gülünç miktarda yer vardı.

"Oh hayır. Henry kesinlikle bir şeyi kabul etmez." "Neden?"

Hafifçe güldü. "Çünkü hoşuma gidiyor."

Ben gülmedim. Günün teması bu gibi görünüyordu. Harika olduğunu düşündüğü her şeyi kocası hemen kapatıyordu. Adamdan her geçen saniye daha da nefret ediyordum.

"Bunu çok yapar mı?" "Ne yapar?"

"Sizi küçümsüyor ve aşağılayıcı konuşuyor."

Gözleri bir an için şaşkınlıkla parladı. Sonra dudakları aralandı ve "Evet" dedi.

Tek kelime etmeden bir süre ona baktım. Kendimi bunu sık sık yaparken buluyordum. Onun varlığında kayboluyordum.

Kierra çekingen bir kıkırdama çıkardı. "Ne ?" "Yok bir şey. Sadece bana şunu hatırlatıyorsun..."

"Sana neyi hatırlatıyor?"

"Her şeyi."

O cevap veremeden Ramona ve Henry yeniden ortaya çıktı. Ramona küvete bakıp gülümsedi. "Ne kadar büyük bir küvet!" dedi. "Bütün bir futbol takımını sığdırabilirsin bu şeye."

"Oldukça büyük," diye kabul ettim, küvetten ayağa kalkarken. "Yine de güzel bir tane. Bence grubun en iyisi," dedim kendimden emin bir şekilde, Henry'nin benim fikrimi karısınınkinden daha fazla dikkate alacağını hissederek.

"Ne düşünüyorsun, Kierra?" Henry kaşlarını çatarak sordu. Kierra gözlerini

Henry'ye çevirmeden önce bana baktı. Omuz silkti.

"Bence bu çok fazla."

Henry hafifçe homurdandı ve çenesini ovuşturdu. "Bence bu mükemmel. Bununla devam edelim, Gabriel."

"Anladın," dedim, kıs kıs güldüğünü gizlemek için alt dudağını ısırarak Kierra'ya doğru sırtarak. Henry ne kadar da aptaldı.

Ramona, "Henry'yle konuşuyorduk... Daha uğrayacağımız çok yer var ve bu akşam işe gitmesi gerekiyormuş," dedi.

Kierra Henry'ye, "Bütün hafta sonu izinlisin sanıyordum," dedi.

"Biliyorum ama işler çıktı. Gelecek hafta Çin'deki yöneticilerle önemli bir görüşmem var. Toplantıya hazırlanmam gerekiyor" diye açıkladı.

"Çok çalışkansın," dedi Ramona. Gözlerimi neredeyse başımın arkasına yuvarlayacaktım. "Ne olursa olsun, belki de halletmek için ayrılmalıyız. Ben Henry'yi mermer atölyesine götürebilirim, siz ikiniz de burayı bitirip parke döşemeye gidin."

Anlaşmıştık.

Henry etrafta yokken, günün tüm işlerini bitirdiğimizde Kierra'daki farkı hissettim. Mutlu görünüyordu.

***

Kierra haftada bir gün birkaç saatliğine eskiz yapmak için evime geliyordu. Yeteneği aklımı başımdan alıyordu ve elimde olmadan eserlerinden birinin hayata geçtiğini görmek istiyordum. Bentley de onun en büyük hayranı gibi görünüyordu, çünkü her zaman benim yerime onun ayaklarına yatmayı tercih ediyordu. Bazı geceler hiç konuşmadan sadece eskiz yapardık. Bazı geceler de eskiz yaparken konuşurduk. Giderek hayatımın bir parçası haline geliyordu ve ben buna bayılıyordum.

Bir gece pizza sipariş ettikten sonra mutfağında, "Evine gerçekten biraz hayat katmalısın," dedi. "Hiç sanat eseri ya da renk yok."

"Henüz dekore etmeye fırsatım olmadı." "Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"On yıl."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "On yıl oldu ve evi süsleyecek bir şey bulamadın mı?"

Omuz silktim. "Aklımın bir köşesinde yoktu."

"Sadece hayatınıza girecek ve biraz renk katacak birine ihtiyacınız var," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sadece biraz kadın dokunuşuna ihtiyaç var."

Ona hayatıma dokunmasını istediğim kadının o olduğunu söylemedim. Ama aklımdan bir düşünce geçti.

***

Bir başka gece, eve gitmek için eşyalarını sonra ona "Birinin canlandığını görmek istiyorum," dedim. "Senin elbiselerinden biri."

"Tanrım, hayır." Başını iki yana salladı. "Aslında çok uzun zamandır dikiş dikmedim."

"Eminim bisiklete binmek gibidir."

Alt dudağını ısırıldı.

Keşke bunu yapmasaydı.

Bende de ısırma isteği uyandırdı.

"Belki," dedi ağır bir iç çekişle. "Belki denerim." "Lütfen dene," dedim. "Sonra da bunu benim için giymeni istiyorum."

***

Yaz bitmek üzereydi, bu da beni rahatsız ediyordu çünkü bu Ava'nın okula döneceği ve GS Mimarlık'ta daha az zaman geçireceği anlamına geliyordu. Tüm ekip çocuğun etrafta olmasına alışmaya başlamıştı ve o gidince ekibin biraz daha boş hissedeceğinden neredeyse emindim. Bir parçam ona okulu bırakmasını ve ekibin bir parçası olmasını söylemeyi düşündü ama ailesinin bu fikre karşı çıkacağına dair çok güçlü bir his vardı içimde.

Yine de çocuk özlenecek.

"Bugün nasıldı?" Kierra ofise girerken hem Ava'ya hem de bana sordu. "Yeni maceralar var mı?"

"Bütün gün Bobby'nin gölgesi oldum ve o da bana bilgisayar programlarını nasıl kullanacağımı öğretti. Anne! Anne! Bana evdeki programları alabilir misin? Onlara ihtiyacım var. Eddie ve eşi Sarah için bebek partisi planlamaya yardım ediyorum! Bir kızları olacağını biliyor musun? Anne, bebek partisine gelmelisin! Gabriel, annem bebek partisine gelebilir mi? Oh! Ve anne, sen-"

"Yavaş," diye güldü Kierra, Ava'nın gününün ayrıntılarını paylaşırken ne kadar heyecanlandığını görünce. "Bunların hepsi kulağa harika geliyor. Söylentiye göre patronun biri sana kullanman için programlar hediye ediyormuş," dedi bana doğru işaret ederek.

Daha önce Kierra'ya programlar hakkında mesaj atmıştım. Ucuz değillerdi ama Ava'nın en iyinin en iyisine sahip olmasını istiyordum. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde mimarlığa olan tutkusunu göstermişti ve ona bu yolculuğunda yardımcı olacak tüm anahtarları vermekten başka bir şey yapamazdım. Daha on altı yaşına bile gelmeden çoğu insanın önüne geçmiş olacaktı.

"İmkânı yok." Ava'nın kollarıma atılmadan önce çenesi düştü. "Teşekkürler, Patron Adam!" diye haykırarak bana olabildiğince sıkı sarıldı. "Dostum, önce Bobby'ye söylemem lazım! Evde pratik yapabileceğim için çok sevinecek." Sonra ofisimden dışarı fırladı ve Bobby'ye haberi vermek için aceleyle koyuldu.

Ava'nın ayrılışından sonra Kierra'nın gülümsemesi kaybolmadı. "Sanırım az önce o kızın hayatını tamamladın."

"Bunu yapabildiğim için mutluyum. Son derece azimli. Daha önce on dört yaşında onun kadar odaklanmış ve yetenekli bir çocuk görmemiştim. Onda bir yetenek var."

"Benim onun yaşındayken olduğumdan çok daha düzenli, bu kesin."

"Şu yaşında bile o kadar düzenli değilim," diye şaka yaptım. Masama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Ben de merak ediyordum-"

"Arkadaş olabilir miyiz?" diye

ağzından . Bir kaşımı kaldırdım.

"Ne?"

"Özür dilerim. Bu rastgele oldu ama uzun zamandır geçirdiğim en iyi geceler senin evine gidip seninle çizim yapmaktı. Son zamanlarda kendimi en iyi senin ve Ava'nın olduğu ortamlarda hissettim. Sen iyi bir insansın ve harika bir arkadaş olacağından hiç şüphem yok, bu yüzden bunu isterim. Seninle arkadaş olmak istiyorum."

Hafifçe kıkırdadım ve başımı salladım.

Yine dudağını ısırdı.

Kes şu saçmalığı, Kierra.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Yok bir şey. Sadece zaten arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi sandın?"

"Ben yaptım."

"Oh. Şey. Tamam." Kulaktan kulağa sırttı ve bu gülümseme onunla arkadaşlıktan çok daha fazlasını istemem için yeterliydi. Hayatımın geri kalanını bir şekilde onun dudaklarının o şekilde kıvrılmasını sağlayarak geçirmek istiyordum. Hayatımın geri kalanını o dudakların tadına bakabilmek, o gülümsemeyi kendi dudaklarımda hissedebilmek için çalışarak geçirmek istiyordum. Onun sadece ve sadece benim olmasını istiyordum.

Ama şimdilik arkadaşlık işe yarayabilir.

Gabriel

On Yedi Yaşında

"İtme beni, itme beni, itme beni," diye haykırdı Kierra uçurumun kenarındaki salıncak ipini tutarken. Sarı mayosunun içinde gözyaşlarının eşiğinde durmuş, uçurumun üzerinden aşağıya, suya bakıyordu.

"Fazla düşünme," dedim gülerek. "Sadece salla ve bırak."

"Oh, doğru, tamam, Gabriel. *İşte bu kadar* kolay," dedi alaycı bir tavırla ve gözlerini devirdi. Korktuğu zaman alaycılığı yeni bir boyuta ulaşıyordu. İpte sallanırken aklını kaybetmesini izlemek çok hoştu. İpte sallanmak onun fikriydi bu arada. Ona bunu yapmak istediği için deli olduğunu söyledim ve onun korkak bir kedi olduğunu ve her şeyin aynen böyle sonuçlanacağını biliyordum.

Yine de o yaz, lise son sınıfa geçmeden önce konfor alanından çıkmaya, yeni bir şeyler denemeye kararlıydı. Hayatını hiç risk almayan bir ezik olarak geçirdiğine inanıyordu, bu yüzden bütün yaz birlikte en aptalca şeyleri yaptık.

Pek umursamadım çünkü her gün Kierra ile takılmaktan hiç gocunmadım. Kötü fikirler bulup benimmiş gibi davransa bile.

"Dinle, bunu yapmak isteyen sendin, ben değil. Ben gidip yeni Spielberg filmini izlemek istiyordum," diye şaka yaptım. "Ama madem buradayız, sallanmalı ve bırakmalısın, Kierra."

"Ama..." Tereddüt etti. "Ya düşersen?"

"Sanırım bütün mesele de bu."

"Ama," dedi tekrar, "ya düşüp boynumu kırarsam?"

"O kadar hızlı olacak ki, öldüğünü bile fark etmeyeceksin, yani sorun yok."

Bir eliyle omzumu iterken diğer eliyle salıncağı tuttu. "Şaka yapma. Korkuyorum."

Onu kızdırmaya devam etmek istedim ama gözlerindeki korku kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Bu yüzden içeri girdim, ellerimi ipin üzerine koydum ve onu kendime yakın tuttum. "Tamam," diye fısıldadım, sesim kısıktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Gözleri ağır duygularla parladı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. İstersen biraz korkak olabilirsin."

Ağzı açık kaldı. Beni göğsüme doğru itti. Aldırmadım. Bir yanıma bana her dokunuşundan hoşlanıyordu. Bir parçam, bu şekilde tepki versin ve bana dokunsun diye onunla sıkı sıkıya dalga geçiyordu. Onu itmek için yaşıyordum. "Ben korkak değilim, Gabriel Sinclair!"

Tavuk sesleri çıkarmaya başladım.

Beni tersledi.

Onu öpmek istedim.

Her neyse.

Bu dürtüyü görmezden gel, Gabe.

"Sadece takılıyorum," dedim ona. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Suratını astı. "Ve ben korkak değilim."

"Korkak değilsin, hayır." Kollarımı ona doladım ve o farkında olmadan onu kenara doğru yaklaştırdım. "Sen cesursun. Ve güçlü. Ve sert ve-"

Cevap veremeden onu ve ipi sıkıca tuttum ve bizi uçurumun kenarından aşağı fırlattım. Bana tutundu, havada uçarken çığlık attı, ta ki şimdiye kadarki en büyük sıçramayla suya çarpana kadar.

Kierra çılgınlar gibi su sıçratarak yüzeye çıktı ve avazı kadar bağırdı. "Gabriel Ayodele Sinclair, seni öldüreceğim!"

Ne kadar kızgın olduğuna gülmekten kendimi alamadım.

Kollarını sağa sola savurarak bana su ittiriyordu. "Tam bir pisliksin!"

"Ben sadece bunu yapılacaklar listenden çıkarmana yardım etmeye çalışıyordum."

Sudan çıkarken mızızlandı ve havlusunu almak için çabaladı. Etrafına sardığında biraz hayal kırıklığına uğradım. Onsuz manzarayı seviyordum.

Sudan çıktım ve ona doğru yöneldim. Bana sert bir bakış attı ve parmağıyla beni işaret etti. "Senden nefret ediyorum."

". "

", " diye kabul etti. "Ama ölebilirdim! Ölebilirdik!" "Ölmedik."

", " diye kabul etti. "Ama,! Sen delisin." Sırıttım ve

başımı salladım. "Seninle gurur duyuyorum, Kierra."

"Evet, evet. Her neyse." Bana bir havlu fırlattı, ben de onu kendi etrafıma sardım. Gidip bir kayanın üzerine oturdum ve suya baktım. Birkaç kişi daha gölde yüzüyor, çılgınlar gibi su sıçratıyordu. Kierra gelip yanıma oturdu.

Homurdandı ve suratını astı.

Kolunu dürttü. "Seni korkuttuysam özür dilerim."

"Sorun değil." İç çekti. "Bir parçam beni uçurumdan aşağı attıracağını biliyordum."

"Bu senin fikrindi, benim değil. Son beş görevden nasıl korktuğunu görünce, sadece yaz yapılacaklar listenden bir şey çıkarmanı istedim."

"Dinle, dört tekerlekli araçlar çok güvensiz görünüyor, tamam mı?"

"Burada yargılama yok." Dizlerimi büktüm ve kollarımı dizlerimin üzerine koydum.

Kierra bana yaslandı ve başını omzuma yasladı. "Ezik olmaktan bıktım."

"Senin ezik olduğunu kim söyledi?" "Herkes."

"Ama-"

"Sen hariç herkes," diye düzeltti. "Yani, son sınıfa başlamak üzereyiz ve bunun için gösterecek hiçbir şeyim yok. Hiç öpülmedim. Softbol kariyerim bok çukurunda. Moda tasarımlarım muhtemelen hiçbir yere gitmeyecek ve istediğim moda okuluna giremeyeceğim çünkü onlar büyükleri istiyor ve ben sadece iyiyim."

"Tasarımlarınız olağanüstü."

"Beni bir uçurumdan ittin diye kendimi daha iyi hissetmemi sağlama, Gabriel."

"Ben . Sanırım-"

"Gabe."

"Evet?"

"Regl dönemimdeyim. Bırak da atıp tutayım." Başımı salladım. "Devam et."

İç çekti. "Notlarım iyi bile değil. Ortalama bir öğrenciyim. Ortalama bir insanım. Ben sadece orta sınıf bir insanım."

"Orta listedeki insan nedir?"

"Bilirsiniz işte. Başkalarının hikayelerinde arka plan karakteri olan insanlar. Hayatlarında hiçbir zaman heyecan verici bir şey yapmamış vasat insanlar."

"Biliyor musunuz? Vasat olmayı hayal ediyorum. Vasat bir hayat istiyorum." Güldü. "Hayır, istemiyorsun."

"Evet, istiyorum. Temel hayat başarılarıyla dolu basit bir hayat istiyorum."

"Tamam." Başını omzumdan kaldırdı ve havlusunu sermeden önce hafifçe bana doğru döndü. Havlunun üzerine uzandı. "Bana temel rüya hayatından bahset."

Havlumu onunkinin yanına serdim, sonra ellerimi başımın arkasına koyarak uzandım. "Pekâlâ. Öncelikle normal bir iş bulacağım. Babam gibi mimarlık alanında bir şeyler yapabilirsem mutlu olurum. Orta Batı'da başarılı olmak istiyorum, Kaliforniya ya da New York'ta değil. Bilirsiniz, iyi bir maaş, bir hayat yaşamaya yetecek kadar, ama kimsenin kıskanmayacağı bir hayat. Yaklaşık bir dönümlük bir arazide küçük bir evim olsun. Suyun üstünde olmasını ister miydim? Evet, ama tüm bu burç saçmalıklarına inandığınıza göre, bu sadece benim su burcu olmamla ilgili. Evle ilgili de çılgınca bir şey istemem. Sıcak ve davetkar hissettirmesini isterim. Malikaneler bana boş geliyor. Yalnız. Evimin bir yuva gibi hissettirmesini istiyorum. Babamın annem ve benim için yaptığı gibi. Etrafı saran bir sundurma ve sallanan sandalyeler istiyorum, böylece eve gelip eşime işteki berbat günümünden şikayet edebilirim. Sonra da çocuklar ve kendimiz için yıllık Florida tatilimizi planlarız."

"Bu senin için *çok* basit."

Sırıttım. "Teşekkürler."

"Kaç çocuk?"

"Bir ya da iki tane. Çok çılgınca bir şey olmasın, yoksa Mickey kulakları için banka hesabımı boşaltmadan Disney'e asla gidemeyiz. Peki ya sen? Senin hayalin ne?"

***

Kierra

Benim hayalim ne?

"İyi bir koca istiyorum," dedim Gabriel'e. "Huysuz olmama aldırmayan, gerçekten iyi bir koca. Ve sade bir ev. Çocuklar ve Bentley adında bir köpek istiyorum, ona Bent adını vereceğiz, böylece insanlara köpeği yakalamalarını istediğimde 'Bent'i getir' diyebileceğim. Altın kalpli bir Alman kurdu olacak. Büyükbabamın Swirl adında bir Alman kurdu vardı ve onu çok severdim, bu yüzden hep bir tane istemişimdir."

"Gördün mü? Vasat bir yaşamda yanlış bir şey yok. Bence onlar daha eğlenceli. Bayat Paskalya yumurtası avları. Noel arifesinde beyaz fil oyunları. Dört Temmuz barbeküleri. Bazen insanlar ne kadar büyük bir etkinlik olursa o kadar iyi olacağını düşünüyor ama bilemiyorum. Dört Temmuz'da evinizin önünde küçük havai fişekler yakmak, çocukların ağladığı, insanların sarhoş ve gülünç olduğu bir gösteriyi izlemek için tıklım tıklım dolu bir parka gitmekten daha eğlencelidir."

Vasat bir hayat fikrini dile getirdikçe, bu kötü bir şeymiş gibi görünmüyordu. Belki de arka planda bir karakter olmak o kadar da kötü bir şey değildi. Ama yine de Gabriel her şeyin kulağa daha iyi gelmesini sağlıyordu. Hayatımın geri kalanında onu vasat hayalleri hakkında konuşurken dinleyebilir ve hiç sıkılmayabilirdim.

"Sanırım o kadar da kötü değil," diye kabul ettim. "Ama kendime bir koca ve basit bir hayat bulmadan önce, elli yaşına gelmeden en azından ilk öpücüğümü almalıyım."

"Henüz öpülmemiş o kadar da önemli değil."

"Bunu birçok kez öpülmüş bir çocuk söyledi."

"Evet, ama benim için çok şey ifade eden biri tarafından değil. Anlamsız öpücükler. İlk öpücüğünüz önemlidir. Seni çok önemseyen birinden olmalı."

"Partilerde çok sarhoş olmadıkça erkekler beni fark etmezken bunu bulmamda bana iyi şanslar."

"Seni fark ediyorum," diye mırıldandı. "Seni her zaman fark ediyorum. O yüzden seni öpeceğim," dedi oturduğu yerden kalkarken.

Kollarımı büküp dirseklerimin üzerinde hafifçe doğrulduğumda midemde kelebekler uçuşmaya başladı. "Ne?"

"Seni öpeceğim," diye tekrarladı. "O zaman ilk öpücüğünü aradan çıkarabilirsin. Ayrıca, seni uçurumdan attığım için sana borçlu olduğumu düşünüyorum."

Alt dudağımı ısırdım ve gözlerimi ona diktim. "Seni öpemem, Gabriel."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Beni öpmen için bir sebep daha. Dediğim gibi, seni önemseyen birinden olmalı. Seni önemsiyorum, Kierra. Sanırım seni her şeyden daha çok önemsiyorum."

Bu neden midemde daha fazla kelebek yarattı? "Oh, peki... tamam mı?" Dedim ama bu bir soru olarak ortaya çıktı. Kendimi telaşlı ve utangaç hissediyordum, ki bu Gabriel'in yanındayken yeni bir şeydi. Biraz daha doğruldum. "Ne yapmalıyım? Önce sakız mı çiğnemeliyim? Dudak kremi mi alsam yoksa dudak parlaticısı mı? Yapmalı mıyım-"

Ben cevap veremedi Gabriel yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni kendine doğru çekti. Dudakları dudaklarıma değdi ve başımı kendisine doğru eğerek beni yavaşça öptü. Dudakları yumuşaktı ve benimkilere çok fazla bastırmadı. Ben de onu öptüm, ellerim çıplak göğsüne düştü.

Öpücüğün içine dalarken gözlerim kapandı ve düşüncelerimin o anda dönmeyi bırakmasına izin verdim. Gabriel Sinclair. Benim en iyi arkadaşım. İlk öpücüğüm.

Beni daha derinden öptü, dili dudaklarımı hafifçe araladı. Kalbim göğsüme çarpıyordu. Bundan sonra ne yapacağımı ya da nasıl davranacağımı bilmiyordum ama neyse ki Gabriel mümkün olan her şekilde önderlik etti. Öpücükleri bir söz gibi hissettiriyordu. Bana zarar vermeyeceğine dair bir söz. Her zaman yanımda olacağına dair bir söz. Önemseydiğine dair bir söz.

Vasat bir hayat istemesine rağmen, öpücükleri hiç de öyle değildi. Onun öpücükleri... tutkuluydu. Ve gerçektir. İlk öpücükler hakkında çok düşünmüştüm ama böyle hissettirebileceklerini hiç bilmiyordum. Öpücüklerin seyahat edebileceğini ve tüm vücudunuza karıncalanma hissi göndereceğini hiç bilmiyordum. Öpücüklerin hayatı daha az korkutucu ve aşkı daha gerçek gösterebileceğini hiç bilmiyordum.

Eğer sadece öpücük alabilseydim, bunun olmasını isterdim.

Onunla.

Bizimle birlikte.

Yavaşça geri çektiğinde, zaman yavaşlamış gibi hissettim. Gözlerim irkilerek açıldı ve kahverengi gözlerinin bana kilitlendiğini gördüm. Tembel gülümsemesi o dudakların üzerine düştü. O dudaklar ki bir an için sadece benimmiş gibi hissettirmişti.

Gabriel başparmağını alt dudağına sürttü. "Ölmeden önce yapılacaklar listenden bunu çıkar."

Güven bana, Gabriel. Güveneceğim.

"Ben de bunu listemden sileceğim," dedi.

Güldüm, hâlâ vücudumda dolaşan gerginliği üzerimden atmaya çalışıyordum. "Daha önce de insanları öptün. Bu zaten listenden çıkarılmıştı. Birçok kez."

"Ölmeden önce yapılacaklar listemde böyle bir şey yoktu," dedi ve kendini ayağa kaldırdı. Bana doğru bir el uzattı. Ben de tuttum. Beni yukarı çekti.

"O zaman üstünü çizeceğim de ne demek?" "Listemde sadece üç kelime vardı."

"Peki o sözler neydi?" "Bir gün Kierra'yı öp."

Yumuşak, çekingen bir kahkaha attım. "Bu neden listende olsun ki?"

Gözleri yumuşadı ve daha önce ondan hiç görmediğim bir duygu derinliğini yansıttı. Yavaşça başını salladı. "Hadi ama Kierra," diye cevap verdi, sesi nazik ama kararlıydı. "Bu neden benim listemde olmasın ki?" Sözleri havada asılı kaldı, ikimiz arasındaki konuşulmayan bağın dokunaklı bir hatırlatıcısıydı.

Benim hissettiklerimi onun da hissetmiş olması mümkün müydü? Bu konuda hiç konuşmamış olsak da o da aşık olmuş olabilir miydi? Belki de en iyi arkadaşına aşık olmanın olayı buydu. Bu konuda konuşmak zorunda değildiniz çünkü bu tür bir aşkın nasıl bir his olduğunu ifade etmek için yeterli kelime yoktu. Hecelere sığmayacak kadar büyük, dile getirilemeyecek kadar güçlüydü. Aşk zamanla oluşur ve mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş yapboz parçaları gibi yerine otururdu.

Hâlâ elimi tutuyordu. Ben de onunkini tutuyordum.

"Kierra?" diye sordu.

"Öyle mi?" Cevap verdim.

"Sandviç almaya gitmek ister misin?" "Evet.

İsterim."

Eşyalarımızı topladık ve bizi en sevdiğimiz lokantaya götürdü, orada çavdar ekmeği üzerine hindili sandviç, fırırlı cips ve diyet kola yedik. Bir saat boyunca öpücük dışında her şey hakkında konuştuk ama öpücük aklımdan çıkmadı. Yaşadığım sürece orada kalacağını düşündüm.

Daha sonra Gabriel bizi eve bıraktı ve beni uçurumdan ittiği için ona teşekkür ettim. Beni cesur yapmıştı. Cesur olmak istemediğim zamanlarda bile.

"Kierra?" diye sordu.

"Öyle mi?" Cevap verdim.

"Kocan olsaydım, sana iyi davranırdım. Sabahları sana kahve yapardım ve Bentley adında bir köpek alırdım. Ve sana Bent'i almanı söylerdim, böylece köpek parkına gidebilirdik. Sana günaydın ve iyi geceler öpücüğü verirdim. Her sabah ve her gece bunları yapardım."

Sözleri karşısında yanaklarımın ısındığını hissettim. "Evet, Gabe.

Biliyorum." "İyi geceler."

İçimi çektim. "İyi geceler."

***

Ertesi gün Rosie'yi gördüm. Dedikodu yapmak ve dergileri karıştırmak için gelmişti.

Yatağında otururken, "Dün gece Gabriel'i öptüm" dedim.

Bir an başını kaldırıp baktı ve durakladı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Oh." Dergisini karıştırmaya devam etti. "Tam zamanında, Kierra."

Kierra

Günümüz

Ava bütün sabah bebek partisinin heyecanıyla bir aşağı bir yukarı zıplamıştı. Bana sürekli Eddie'nin ne kadar havalı ve iyi biri olduğunu anlatıyordu. Bebek partisine gittiğimizde, Ava hemen yola koyuldu ve herkesin harika vakit geçirdiğinden emin oldu. Hemen işe koyuldu, atıştırmalıklara ve oyunların kurulmasına yardım etti.

Son zamanlarda onu bu kadar hafif ve özgür görmek çok güzeldi. Sanki utangaç kabuğundan sıyrılmış ve herhangi bir endişe duymadan başkalarıyla birlikte daha fazla gülebiliyordu. Bu, bir ebeveyn için en büyük armağandı; çocuklarının sadece hayatta başarılı olduğunu değil, aynı zamanda bunu mutlulukla yaptığını görmek.

Bebek partisi için günün kelimesi buydu: mutluluk.

Aynı dolabın çekmecesine yaslanırken Gabriel'e "Mutlu görünüyorlar," dedim. Hediyelerini açarken gençler gibi kıkırdayan Eddie ve Sarah'yı incelerken kollarımı kavuşturdum. "Çok tatlılar."

"Olağanüstü ebeveynler olacaklar."

"Onları biraz kıskanıyorum. Ebeveynliğin bu kısmını hiç yaşayamadım. Hiçbir zaman bebek partisini ve aptalca oyunları yapamadım. Ya da çocuk odasını veya bunun gibi şeyleri seçemedim. Keşke Ava'da böyle bir şansım olsaydı. Eminim mükemmel bir bebektir."

"Mükemmel bir yeni anne olurdun."

Biraz kıs kıs güldüm. "Hayır, berbat olurdum. Aldığı her nefes için endişelenirdim. Nevrotik olurdum."

"Mükemmel bir yeni anne olurdun," diye tekrarladı.

Dudaklarım titreyerek belli belirsiz bir gülümsemeye dönüştü.

Son zamanlarda beni bu kadar heyecanlandırması için hiçbir neden yoktu. Vücudumun hâlâ nasıl kelebekler uçuracağını bildiğini bile bilmiyordum.

Ellerimi dolabın kenarına koyup kavradım ve kelebeklerden kurtulmaya çalıştım. "Hiç baba olmak istedin mi?"

"Evet," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bu hala düşündüğüm bir şey. Kişimi bile evlat edinmeyi düşündüm. Keşke öz babam yanımda olsaydı da bana yardım etseydi."

"Bu zor olmalı... Onu hatırlamıyor olman."

"Sanırım en zor kısmı onun çok iyi bir adam olduğunu bilmek. Keşke geçmişimdeki iyi şeyleri hatırlayabilseydim. Harika hikayeler duyup da onları hiç hatırlamamak haksızlık gibi geliyor."

Ellerini dolabın kenarına dayadı, benim gibi kavradı. Kollarımız birbirine değdi ama ben çekilmedim. O çekmedi. Bu benim de hoşuma gitti. Yakınlığımız hoşuma gitmişti. Ondan gelen küçük dokunuşların tüm sistemime yaydığı sıcaklık hoşuma gitmişti.

"Daha fazla çocuk istiyor musun?" diye sordu bana.

Ani ve kontrolsüz bir kahkaha patlattım. "Henry'yle kesinlikle olmaz."

"Peki ya başka biriyle olsaydı?"

Soru beni duraksattı çünkü bunu hiç düşünmemiştim. Henry Hughes'a zincirlenmediğim bir dünyayı hiç düşünmemiştim. Hayallerimdeki aileye sahip olabileceğim bir hayal dünyası.

Başımı eğdim, kalbimin sıkıştığını hissettim. "Bir çocuk daha," diye fısıldadım. "Kendimi hep iki çocuk ve bir köpek sahibi olarak hayal ederdim."

Gabriel güldü. "Bu çok tuhaf. Ben de aynı şeyi hayal etmiştim."

Biliyorum, Gabriel. Biliyorum.

Sözleri bir parçamı kırdı. Yıllar önce hiç ayrılmamış olsaydım ne olurdu diye merak ettim. O ve ben ne olurduk diye merak ettim. O benim sonsuza dek sürecek mutluluğum olur muydu? Yan yana oturuyor, bebek partisi hediyelerini açıyor ve birbirimizle aptalca oyunlar oynuyor olur muyduk? Aşık gençler gibi davranır, emziklerle büyülenirdik.

"Sana bir sır verebilir miyim, Kierra?" diye

sordu. "Elbette."

"Bazen senin yanında olmak zor oluyor," diye itiraf etti

sessizce. "Nedenmiş o?"

Durakladı, gözlerinde boyun eğmiş bir şefkat ifadesi vardı. "Çünkü bir kez gittin mi, günün geri kalanında aklıma gelen her şeyi işgal etmenin bir yolunu buluyorsun."

Oh, Gabriel.

Neden bu kadar... sen olmak zorundasın?

Panik beni içten içe doldururken ellerim terlemeye başladı. Artık kendimi tutamıyordum. Kendimi dolap çekmecesinden uzaklaştırdım, Gabriell'in şaşkın bakışlarıyla gözlerimi kilitledim, başımı salladım ve odadan dışarı çıktım. Havaya ihtiyacım vardı. Boşluğa ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Ona tahmin edebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım vardı ve uzun zamandır hayatımın en büyük parçası değilmiş gibi devam edemezdim.

"Hey, hey, neler oluyor?" Gabriel beni تنها koridorda takip ederken sordu. Yüzümü ona döndüm ve gözlerindeki şaşkınlık kendimi berbat hissetmeme neden oldu. "Ben... Özür dilerim. Bunu asla söylememeliydim, Kierra. Uygunsuzdu ve-"

"Biz çok iyi arkadaşlık," diye ağzımdan kaçırđım.

Olduğu yerde dondu kaldı ve kaşlarını kaldırmadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim... Ne?"

Onunla aramda ileri geri hareketler yaptım. "Biz çok iyi arkadaşlık. Sen ve ben. Ben ve sen. Çok uzun zamandır en iyi arkadaşlık." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Biz çocukken. Ve gençler. Ve..." Derin bir nefes aldım. "Birbirimizin her şeyiydik."

Kaşları birbirine çatıldı ve başını salladı. "Saçmalık." "Bu doğru."

"Ne kadar süre için?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne zamandır arkadaşız?"

Gözlerimi kırptırdım ve başımı salladım. "Baban ölmeden kısa bir süre öncesinden beri."

"Babamı tanıyor muydun?" "Babanı severdim."

Gözlerindeki acı kalbimi delip geçti. Ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum. Aman Tanrım, ben ne yapıyordum? Neden ona geçmişimizi itiraf etmiştim? Neden o solucan kutusunu açıp içini boşaltma ihtiyacı duydum? Onun hissettiğı her şeyi hissetmiyormuşum gibi davranmaya devam edemezdim, sanki onun beni gördüğü gibi ben de onu görmüyormuşum gibi. Her şey çok fazla olmaya başlamıştı.

"Arkadaş olmayı ne zaman bıraktık?" diye sordu bana.

Sertçe yutkundum. "Kazadan sonra."

"Kazadan haberin var mıydı?"

Kazaya ben sebep oldum.

"Evet," diye fısıldadım. "Yaptım."

Kaşları çatıldı ve kafasını kurcalayan düşüncelerden rahatsız olmuşa benziyordu. Keşke zihnini okuyabilseydim. Kafasının içindekilerin nasıl bilmiyordum. Geçmişte aşık olduğum çocuğun tüm düşüncelerini okuyabiliyordum. Şimdilerde bu yeni adamla birlikte, onun ne düşündüğünü bilmek neredeyse imkânsız gibi geliyordu.

"Kafan karışık ve üzgünsün," diye yorum yaptım. "Sorun değil," diye homurdandı, kızgın görünüyordu.

"Gabriel. Lütfen. Bana kızgın olduğunu anlıyorum-"

"Sana kızgın değilim," diye tükürdü.

Biraz şaşırmış bir halde ayağa . "Bana kızgın değil misin?"

"Hayır." Gözlerini benden kaçırırken başparmağını burnunun kenarına bastırdı. "Sadece anlamıyorum."

"Neyi alayım?"

"Boktan zihnim seni nasıl unutabilir?"

Bakışlarımı ondan ayırmazken kalbim birkaç kez çarptı.

Başını kaldırdığında ve o karanlık gözler benimkilerle kilitlendiğinde, ne olabileceğimiz fikrinden neredeyse ağlamaya başladım.

"Sana bir soru sorabilir miyim, Kierra?"

"Evet. Elbette. Ne istersen."

"Seni sevdim mi?" diye sordu usulca.

Gözlerim yaşlarla dolarken alt dudağıma bir titreme vurdu. Yavaşça başımı salladım. "Evet."

"Sen de beni sevdin mi?"

"Kelimelerden daha fazlası."

Elleriyle oynadı ve biraz burnunu çekerken başını salladı. "Ve sonra aşkımız bitti?"

"Hayır," diye ısrar ettim. "Bizim gibi insanların asla aşktan vazgeçeceğini sanmıyorum." "O zaman aşkımıza ne oldu?"

"Ondan kaçtım."

"Neden?"

Çünkü çok fazla acıya sebep oldum.

Ben kelimelerle cevap veremeyince Gabriel konuşmaya devam etti. "Seni sevmem mantıklı, çünkü seni ilk gördüğümde... Seni tanı mıyordum ama *hiss edebiliyordum.*" Boğazını temizledi ve biraz daha burnunu çekti. "Ve seni hissettiğimde, artık kendimi kaybolmuş hissetmiyordum. Çok şey bilmiyorum ve aklım hala karışık ama sanırım aşk böyle bir şey. İnsanı biraz daha az kaybolmuş hissettiren bir şey."

"Gabriel-"

"Seni incittim mi?" diye sordu. Gözlerindeki acı ifade hissettiği suçluluk duygusunun seviyesini gösteriyordu. "Benim hatam mıydı?"

Ona doğru koştum ve ellerini arasına aldım. "Hayır. Aman Tanrım, hayır. Hem de hiç. Yemin ederim. O bendim, Gabriel. Terk eden bendim. Sen yanlış bir şey yapmadın. Asla yanlış bir şey yapamazdın."

"O zaman neden kalmadın?"

Keşke ona her şeyi anlatabilseydim. Ama Amma'nın tüm ayrıntıların ortaya çıkmasından nefret edeceğini ve bunun oğluyla olan ilişkisine zarar vereceğini biliyordum. Ona zaten çektiğim acıdan daha fazlasını çektirmek istemiyordum. Yine de Gabriel ile aramızda uzun zamandır var olan bağ yokmuş gibi davranmaya devam edemezdim. O, Ava'dan sonra hayatımın en büyük parçalarından biri, hatta en büyüğüydü.

Doğrusu, bir parçam da Amma'ya içerliyordu. Böylesine büyük bir sırrı Gabriel'den saklaması bana çok zalimce geliyordu. Gabriel'in ne kadar çok şey kaçırdığını, küçük kardeşiyle ilgili anılarının olmadığını düşündükçe, bu beni daha da sinirlendiriyordu.

"O zamanlar çok hata yaptım. Gençtim ve korkuyordum."

"Kulağa saçma bir bahane gibi geliyor," diye mırıldandı elini şakağına götürürken. "Yani, bekle. Zaman . Madem bu kadar yakındık, annemi tanıyor muydun?"

"Evet."

"Peki ikiniz tekrar karşılaştığınızda birbirinizi tanıdınız mı?"

Bununla nereye varmak istediğini biliyordum. Akşam yemeğinde yeniden bir araya geldiğimizden beri geçen birkaç hafta boyunca yaşanan aldatmacaları zihninde bir araya getirmeye başladığını biliyordum.

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

"Yani annem seni tanıyor ama gibi mi davranıyordu?"

"Gabriel, bu daha karmaşık-"

"Bunu paylaştığın için teşekkürler," dedi, sesi öncekinden daha soğuk çıkıyordu. Vücudundaki değişimi gördüm, gerildi ve daha uzun durdu. "Duşa geri dönmeliyim."

"Gabriel, bekle-"

"Hayır, değil. Önemli bir değil. Ben iyiyim." "Değilsin."

"Sen nereden bileceksin ki? Beni önceden tanıyordun, Kierra. Şimdi kim olduğum hakkında en ufak bir fikrin bile yok," diye tersledi.

Bu canımı yaktı ama onu suçlayamazdım. Birkaç dakika içinde bir duygu seli yaşamasını izlemiştim. Bir anda kabullenmesi çok zordu ve şimdi doğrudan öfkeye geçiş yapıyordu.

Ama ne de olsa o Gabriel'di, bu yüzden öfkesi yüksek değildi. Bakışlarının arkasında kaynıyordu. Saçlarını tekrar tekrar taradı. Sıkılmış çenesine oturdu.

"Kızgınsın," diye
fısıldadım. "Değilim," diye
yalan söyledi.

Bana bakmadı. Onu suçlayamazdım. Ona gerçeği söylemeden haftalar geçirdim. Bir dizi duyguya kapılmadan öylece yuvarlanıp ifşayı kabul etmesini beklemiyordum.

"Gabriel..."

Susturucu bir el kaldırdı ve adım atmaya başladı. Ellerini tekrar tekrar yüzüne sürterek nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Gabe! Pastayı kesmek üzereyiz ve pastayı bulamıyoruz..." Amma köşeyi döndüğünde Gabriel ve beni koridorda ayakta dururken buldu. Bakışları bir an için benimkilerle kilitlendi, kahverengi gözlerinde şaşkınlık vardı, sonra oğluna baktı. "Burada her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda," diye homurdandı Gabriel, ağzından kısa bir kıkırdama çıkarken başını salladı. "Kierra ve benim geçmişte birbirimize aşık olduğumuzu biliyor muydun?" Gülmeye devam etti. "Kimi kandırıyorum ben? Elbette biliyordunuz ama nedense ikiniz de bu konuda bana yalan söylemenin en iyisi olacağını düşündünüz. Yani, evet. Her şey yolunda. Sadece etrafım lanet yalancılarla çevrili. Gidip pastaya yardım edeyim."

Hışımla gitti ve beni orada öylece suskun bıraktı. Amma'nın gözleri benimkilerle kilitlendi. Öfkeden başka bir şey göremiyordum.

Ona doğru bir adım attım. "Amma..."

"Neyin var senin?" diye fısıldayarak bağırdı. "Ona söyledin mi?"

"Mecburdum. Benimle nasıl bir bağ hissettiğini anlatıp duruyordu ve ona yalan söylemek yanlış geldi."

"Senden yalan söylemeni istemedim. Senden uzak durmanı istedim."

"Biliyorum, . Yine de bunu yapmak imkansızdı."

"Hayır," dedi. "Değildi. O kadar bencilsin ki kendini onun hayatına geri dönmekten alıkoyamadın."

Midem düğümlendi ve başımı salladım. "Ona Elijah'tan bahsetmedim Amma, ama bahsetmelisin. Ona her şeyi anlatmalısın. Bilmeyi hak ediyor. Onu seviyorum ve Elijah'ı ondan saklayamam. Sen de istememelisin. Zor olsa bile. Kardeşini tanımayı hak ediyor."

"Bunu yapamazsın..."

"Bir hafta," diye uyardım. "Ona söylemen için sana bir hafta veriyorum. Aksi takdirde ben söylerim."

"Sen yokken iyiydik. İyiydik." Gözleri kapandı ve inanamayarak başını salladı. "Sen bizim için ölüydün. Neden ölü olarak kalamadın?" diye fısıldadı, vücudu hafifçe titriyordu.

O uzaklaşırken, sanki Gabriel'e söyleyerek bir hata yapmışım gibi göğsüm ağır bir suçluluk duygusuyla doldu. Ama yapmadığımı biliyordum. Bu daha da fazla acı veriyordu.

Birkaç dakika daha koridorda kaldım. Gabriel'i görmek için bebek partisine geri dönecek gücü bulup bulamayacağımı bilmiyordum. Amma'yla tekrar yüzleşmek için. Belki de haklıydı. Belki de Gabriel'in hayatından uzak durmalıyım ama sanki evren onu bana geri getirmişti. Bana ikinci bir şans verildikten sonra nasıl tekrar çekip gidebilirdim ki?

"Anne? Anne!" Ava aceleyle koridora çıkarak seslendi. Beni görür görmez dudakları kocaman bir sırıtışa dönüştü. "Hey! Burada ne yapıyorsun? Pasta vakti geldi."

Sahte bir gülümseme yaydım ve hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tuttum. Başımı sallarken bir kolumu Ava'ya doladım. "Evet, tamam. Hadi biraz pasta yiyelim."

Kierra

Aradan bir hafta geçtiğinde, Amma'nın Gabriel'e Elijah'tan bahsettiğinden emin olma şansım olmadı çünkü Florence Bakery'ye gelmedi. Ona mesaj attığımda, mesajlarımı görmezden geldi. Mülkü kontrol etmek için evime geldiğinde işini yapar, Ava'ya selam verir ve yoluna giderdi. Ava'yı GS Mimarlık'tan aldığımda, her zaman gizemli bir şekilde meşguldü ve hiçbir yerde bulunamıyordu.

Resmen hayaletleştiriliyordum ve bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

Bir yanım benden sonsuza kadar kaçamayacağını düşünüyordu ama neden kaçamasındı ki? Benimle etkileşime girmeye zorlanması için gerçek bir neden yoktu. Ayrıca, öğrendiklerinden sonra, benimle hiçbir şey yapmak istemediği için onu suçlamıyordum. Yine de acıtıyordu. Yine de onu özliyordum. Bu, bir dileğin gerçekleşmesi ama rüyanın yok olması gibiydi.

Aylık spa gezimiz için buluştuğumuzda Rosie bana "Daha çok çabalamalısın," dedi. "Doksanların romantik komedisi gibi davranmalı ve ona seni görmesi ve seninle konuşması gerektiğini söylemelisin." Masajlarımızı beklemek üzere Zen odasına girdiğimizde bornozunu sıkıca sardı.

Bir bardak limonlu ve ıhlamurlu su aldım ve başımı salladım. "Kendimi onun hayatına zorla sokmayacağım. İstedğini açıkça belirtti.

benimle bir ilgisi yok."

"Öyle mi yaptı? Yoksa buna kendin mi karar veriyorsun? Belki de sadece biraz zamana ihtiyacı vardı, Kierra."

"İki hafta oldu."

"Aynen öyle. Şimdi de onun hayatına giriyorsun. Erkekler aptaldır. Ne zaman yeterince zaman geçirdiklerini bilmezler. Evine git, sağanak yağmurda verandasında dur ve ona senin için ne kadar önemli olduğunu söyle," diye emretti, büyük boy bir sandalyeye çökerek. "Aksi takdirde, huzurevlerinde Gabriel'le başka bir arkadaşlık kurma şansını nasıl yakalayamadığını konuşurken doksan yaşında olacağız... ya da arkadaşlıktan fazlasını."

"Rosie. Dur. Ben evliyim."

"Sikik bir alete, Kierra. Doğru olduğunu söylemiyorum ama en azından olasılıkları hayal etmelisin. Bir gün, Tanrı'nın izniyle, Henry hayatından çıkacak. Gabriel'in de içinde olması güzel olmaz mıydı? Sana söylüyorum..." Omuzlarını silkti. "Aşka, yani gerçek aşka inanmamın sebebi siz ikinizdiniz."

"Ben sadece..." Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim.

Rosie hüzünlendi. "Sadece onunla konuşmayı dene, Kierra. Ve ona daha önce söylemediğin için ne kadar üzgün olduğunu söyle."

"Tamam. Dileyeceğim." Eğer bir şey varsa, Gabriel yüz yüze bir özrü hak ediyordu.

Gülümsedi. "Güzel. Ama aynı zamanda, Kierra... eğer ona gidersen, ona gerçeği söylemek zorundasın. Tüm gerçeği."

İçimi çektim. "Bunu söylemenden korkuyordum."

***

Rosie'yle yaptığım masajdan sonra Gabriel'in evine davetsiz olarak gittim. Bir parçam arabasının orada olmamasını umuyordu. Bu bana bir fırsat verirdi.

geri dönüp gitmesi için bir sebep yoktu. Yine de kamyoneti garaj yolunda duruyordu ve evinin ışıkları yanıyordu.

Arabamdan inip kapısını çalacak cesareti toplamam tam beş dakika sürdü.

Kapıyı çaldığım anda içimde daha fazla kelebek oluştu. Tüm sistemimi sarsan sinirler, kurdeşen dökmek istememe neden oldu.

Kapıyı açtığında beni gördüğüne biraz şaşırılmış gibiydi. Bakışlarını kısmıştı. "Kierra. İyi misin?"

Sen iyi misin?

Ne garip bir ilk soru.

Bunu bana daha çok soruyor gibiydi. Her gün kaç tane iyi değilim mesajı verdiğimi merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Evet, şey, hayır. Yani, şey, merhaba," diye nefes aldım, uzun kollarımın uçlarını çekiştirerek.

Şaşkınlığı bakışlarından okunuyordu. "Merhaba? N?"

Ne ? İki haftadır beni görmezden geliyorsun. bu.

"Ben, şey, konuşmadık mı?" Dedim ama bu bir soru gibi geldi. "Yani, sana bizden bahsettiğimden beri...bahsetmedim. Ve muhtemelen kızgın olduğunu biliyorum-"

"Kızgın değilim."

Gergin bir kıkırdama çıkardım. "Hadi ama Gabriel. Öyle olduğunu biliyorum. Kızgın olduğun için de seni suçlamıyorum ve-"

"Kızgın değilim," diye tekrar soğuk bir şekilde araya girdi. "Gabriel-"

"Ne istiyorsun, Kierra?" dedi, sesinde kızgınlık vardı. "Buraya suçluluk duygusundan kurtulmak için mi geldin? İyi o zaman. Suçluluk duygusundan kurtul. Çünkü ben deli değilim."

"Bu yüzden gelmedim."

"O zaman neden buradasın?" diye tersledi, bana ne söylediği önemli değil, açıkça kızgındı.

"Üzgün olduğumu söylemek istedim," dedim zorlukla yutkunarak.

"Tamam. Teşekkürler." Kapıyı kapatmaya gitti, ben de ayağımı araya soktum.

"Gabriel, bekle."

"Neden? Sen söylemen gerekeni söyledin, ben de teşekkür ettim. Konuşma bitmiştir."

"Ama öyle değil... Hâlâ kızgın olduğun çok açık."

"*Kızgın değilim!*" dedi bir kez daha. Nefesinin altında homurdandı ve verandaya çıktı. "Tamam. Konuşmak istiyorsun. Hadi konuşalım. Kızgın olmadığım halde kafanda kızgın olduğuma inanmak istiyorsun. Sadece bunu kafana sokmanı istiyorum, Kierra. Ben kızgın değilim."

"O zaman nesin sen?" Fısıldadım. "Çünkü iyi olmadığın çok açık."

"*Yaralandım* amına koyayım," diye bağırdı, ellerini yenilgiyle havaya kaldırarak. Sesi

Acı kelimesi dudaklarından dökülürken çatladı. Benden uzaklaştı ve ellerini verandanın korkuluklarına dayadı. Bana doğru dönmeden önce birkaç kez başını salladı. Dudağını ısırp sertçe yutkunurken kahverengi gözleri duygu doluydu. "Canım yanıyor Kierra," diye mırıldandı.

"Anladım."

"Hayır, anlamıyorsun. *Anlamıyorsun*. Anlamıyorsun." İnançsızlıkla başını salladı. "Sana *ihtiyacım* vardı, Kierra," diye haykırdı, elini göğsüne vurarak. "Sana ihtiyacım vardı ve sen gittin. Arkana bakmadan çekip gittin ve beni anlamlandıramadığım bir boşlukla baş başa bıraktın. Travmatik bir olay yaşadıktan sonra beni terk ettin ve benim sana ihtiyacım vardı."

Sesindeki gerginlik kalbimin hâlâ atmakta olan küçük bir parçasını da paramparça etti.

Başını öne eğdi. "Kimsem yoktu," diye fısıldadı. "Eve dönmeme yardım edecek kimsem yoktu. Yıllarca mücadele ettim. Ben de aklımı kaçırdığımı düşünüyordum çünkü rüyamda seni görüyordum ve uyandığımda her zamankinden daha kaybolmuş hissediyordum. Yirmi yıldır rüyalarım giriyorsun, Kierra. Son birkaç haftadır mesajlarına cevap vermediğim için beni affet, ama bunu hazmetmek çok zor."

"Evet, evet. Tamam. Biliyorum."

"Birbirimizin her şeyi olduğumuzu söyledin ve sonra da gitmek zorunda olduğunu söyleme gösterdin. Bana o kötü bahaneyi sundun, peki ne oldu? İyi olmamı mı bekliyordun? Omuz silkmemi mi? İşler zordu ve sen de öylece gittin mi? Bunu sana asla yapmazdım. Bizi hatırlamadığımı biliyorum ama bizi hissediyorum," dedi elini göğsüne koyarak. "Seni hissediyorum Kierra ve seni en zor anında asla terk etmezdim. Yanında olurdum, sana her gün bir zamanlar kim olduğumuzu hatırlatırdım."

Ne kadar büyük bir hata yaptığını anladığında gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "Hikâyenin devamı var," dedim ona başımı sallayarak. "Hikâyede çok daha fazlası var Gabriel ve ben de bu yüzden buradayım. Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Kim olduğumuzu ve o gece neler olduğunu tüm ayrıntılarıyla bilmeni istiyorum. Bunu yaparsam benimle bir daha asla konuşmak istemeyebileceğini bilmeni istiyorum ama tüm gerçeği bilmeni istiyorum. Bütün hikâyeyi. Bunu hak ediyorsun."

Başını eğip kollarını göğsünde kavuştururken kaşları çatıldı. "Bana her şeyi anlatacak mısın?"

"Evet. Her şeyi."

Bir an tereddüt etti, sonra beni evine davet etti. Ben oturma odasındaki kanepeye oturdum, o da karşımdaki sehpanın üzerine oturdu. "Tamam. Anlat bakalım."

Başladığım anda durmak istedim. Kaza gecesinin anılarını silmek istedim. Her bir detayı hatırlamak istemedim. I

tekrar karanlığa gömülmek istemiyordum ama aynı zamanda neden anlamasını da istiyordum. Yıllar önce neden çekip gitmeyi seçtiğimi anlamasını istiyordum. Ona geri d nmemin neden neredeyse imkânsız olduğunu anlamasını istiyordum.

Ve Elijah'ı bilmesini istedim. Adını söylemek beni incitse bile.

Kierra

On Dokuz Yaşında

"Bu şimdiye kadarki en güzel doğum günüydü!" Gabriel üç kızağı sırtında taşıırken Elijah karlar içinde haykırdı. Karda dans ederken Elijah'nın elini kendi elimde tuttum. "Beni getirdiğin için teşekkürler, Kierra!"

Gabriel'e kocaman bir sırtısla, "Bir de koca şapşal kardeşinin evde kalıp televizyonda topun düşüşünü izlemek istediğini düşünürdüm," dedim.

O da gülümsedi, az önce çok iyi vakit geçirdiğimizi biliyordu. Elijah'ın neşesi buna değirdi.

Gabriel yanımda yürüdü ve kolumu dürttü. "İyi iş çıkardın Penguen."

"Yaptım, değil mi?"

Hafifçe eğildi ve kulak mememi öptü. "."

Bana verdiği öpücüklerle hâlâ alışmaya çalışıyordum. Resmi olarak bir yıldır çıkıyorduk ve hâlâ ne zaman yanıma gelse içimde kelebekler uçuşuyordu. Onu seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki bazen gözlerim doluyordu.

"Yine kar yağıyor!" Elijah elimi bıraktı ve başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Ağzını açtı ve dilini dışarı çıkardı. Ben de onun gibi yaptım ve mümkün olduğunca çok kar tanesi yakalamaya çalıştım.

Gabriel kızakları sürükleyerek, "Pekâlâ kardan adamlar, kar çok hızlı yağmadan harekete geçelim," diye emretti.

"O bir kar kadını, Gabby," dedi Elijah. Gabriel'e Gabby demesine izin verilen tek kişi oydu. Başka biri olsa karnına bir yumruk yerdı. "Kardan adam değil."

"Haklısınız. Benim . Kardan adam ve kardan kadın, hadi gidelim."

"Önce kardan melekler yapmalıyız," dedi Elijah, karın içine çökerek.

Hınzır bir sırıtışla Gabriel'e kaşlarını kaldırdım.

Bana doğru sert bir parmak salladı. "Sakın buna cüret etme, Kierra."

Omuz silktim. "Elimde değil. Bu küçük adama hayır diyemem." Sonra Elijah'ın yanına oturdum ve birlikte kardan melekler yapmaya başladık, kollarımızı ve bacaklarımızı senkronize bir şekilde salladık. "Hadi, Gabriel. Üç kişilik yer var."

"Saat neredeyse sabahın biri. Eve gitmemiz gerek," dedi. "Kar melekleri! Kar melekleri!" Elijah şarkı söyledi.

Ben de ona katıldım. "Kar melekleri! Kar melekleri!" Gabriel gözlerini devirdi. "Bu akran baskısı."

"Sadece en iyi baskı türü," dedim yanımdaki bir yeri okşayarak. "Çılgınlığa katıl."

Büyük bir hışımla teslim oldu ve kızakları yanımıza bıraktı. Sonra yere çöktü ve yanımda bir kar meleği yapmaya başladı.

Kar melekleri yapmak için daha iyi bir üçlü düşünemezdim.

Karda çok uzun süre kaldık ve kar yağışı arttı. "Tamam, artık yola çıkmalıyız," dedim.

Gabriel önce ayağa kalktı, Elijah'ın kalkmasına yardım etti ve sonra elini bana doğru uzattı. Elini tuttum ve beni göğsüne doğru çekip burnumdan öptü. "En sevdiğim kardan kadın."

Kelebekler.

Bu adam beni asla .

Elijah kızakları birer birer Gabriel'e doğru fırlatarak, "Bu kadar öpücük yeter, daha fazla yürüyün," diye emretti.

"Merak etmeyin çocuklar! Bizi eve ben bırakırım," dedim, Gabriell'in gözlüklerini evde bıraktığını biliyordum. Dışarıda kar yağmıyorken bile göremiyordu, hele ki tipiye dönüşen bir havada.

Arabaya atladık ve Gabriel Elijah'ın kemerini bağladığından emin olurken ben de kaloriferi açtım. Elijah kendi kendine emniyet kemeri takabilecek yaşta olmasına rağmen kontrol etti ve iki kez kontrol etti. Amma çocuklarına karşı aşırı korumacıydı ve Elijah'ın üzerinde en ufak bir çizik bile olsa çılgına dönerdi. Doğrusu, Gabriel'in babası öldükten sonra Amma helikopter anne olmuştu. Neredeyse her zaman çocuklarının nerede olduğunu bildiğinden emin oluyordu. O akşamki gezimizden haberi olsaydı, geziyi hemen sonlandırırđı.

Elijah güvende olduktan sonra Gabriel ön koltuğa atladı.

Yola çıktık ve her şeyin ne kadar kayganlaştığını fark etmekte gecikmedim. Her zamankinden daha yavaş hareket ediyordum ve radyonun sesini kısımıştım. Bir dur işaretine yaklaştığımızda durdum, her tarafa baktım ve gitme zamanım geldiğinde çok yavaş gittim.

"Müziğin sesini aç!" Elijah esneyerek rica etti.

Omzumun üzerinden ona doğru baktım ve gülümsedim. "Uyuyor olman gerekirdi."

Yola geri dönmek üzereyken bir korna sesi duydum. Sağıma baktım ve farların bize doğru geldiğini gördüm. Sadece bir saniye sürdü. Sadece bir saniyeliğine gözümü yoldan ayırmıştım.

Bir an için.

Hepsi bu

kadardı.

Araba Elijah ve Gabriell'in bulunduğu tarafa çarptı. Çarpmanın etkisiyle dönmeye başladık ve ne olduğunu anlamadan arabanın kontrolünü tamamen kaybettim. Caddeden aşağıya doğru fırladık ve duramadan başka bir araba benim tarafımdan bize çarptı.

Arabamız ileri doğru savrulup bir meşe ağacına çarptığında başım öne doğru uçu ve direksiyona çarptı. Başımı kaldırmaya çalışırken Elijah'ın çığlıklarını ve ağlamasını duydum. Parçalanmış kaputtan duman çıkarken her şey bulanıktı.

Bedenimi hareket ettirmeye çalışırken "Ah," diye inledim. Kafası cama çarpmış olan Gabriel'e baktım. İçimi panik kaplarken camdan aşağı kan damlıyordu. "Gabriel... hey, hey, bana bak," diye bağırarak emniyet kemerimi çözmeye çalıştım. Yine de sıkışmıştı ve hareket edemiyordum.

Arka koltuktan gelen iniltili çığlıklar kesildi. Döndüğümde her tarafı kesiklerle dolu, kırık camlarla kaplı Elijah'ı gördüm. "Eli," diye hıçkırdım, koltuğumdan kalkmak için daha da çabaladım.

Sessizdiler.

Çok sessiz.

Çok sessiz.

Ağla, Elijah.

Ses ıkar, Gabriel. ekil.

Lütfen.

İnle.

Homurda

n.

Herhangi

bir şey!

Bir şey söyle!

"Hayır, hayır, hayır," diye hıçkırarak emniyet kemerini çekiştirdim. Başım ağrıyordu. Kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Emniyet kemeri nihayet beni bıraktığında, Gabriel'e uzandım ve nabzını kontrol ettim. Kalbi hâlâ atıyordu.

İkinci arabanın çarpmasıyla tüm vücuduma yayılan acıyla, kendimi arka koltuğa, Elijah'ın yanına tırmanıp onu kontrol etmeye zorladım. Koltuğun içine düşerken kırık cam ellerimi kesti. "Elijah, uyan. Benim. Ben Kierra, tamam mı? Bir şeyin yok. Hey, ," diye bağırdım, nabzını kontrol ederek.

Ağla, Elijah.

Ses çıkar.

Çekil.

Lütfen.

Homurda

n.

Herhangi bir şey. Bir şey

söyle! Nefes al, Eli.

Sadece nefes al. Hiçbir şey

söyleme.

Hiçbir şey yoktu.

Elijah'ın bedeninin üzerine düştüğümde bir sonraki nefesimde boğuldum. Onun küçük bedenini ellerimde tutarken dünyam milyonlarca parçaya ayrılmaya başladı.

"Yardım edin!" Avazım çıktığı kadar bağırdım. "Yardım edin!" Etrafta olabilecek, beni duyabilecek herkese haykırdım. "Yardıma ihtiyacımız var! O sadece bir çocuk! Bize yardım edin! Onun yardıma ihtiyacı var! Yardıma ihtiyacımız var! Lütfen!" Elijah'ı kollarımda tutarken kontrolsüzce hıçkırdım.

Yüzüm göğsüne düştü, kalp atışlarını arıyor, iyi olacağına dair herhangi bir işaret arıyordum. Ona doğru hıçkırarak ağladım ve tekrar tekrar "*Lütfen yardım edin*" diye inledim.

Gabriel

Günümüz

Kierra bana hikâyeyi anlatmayı bitirdiğinde tüm vücudu sarsıldı ve gözlerinden yaşlar boşandı. Orada öylece durdum, dilinden dökülen kelimeler karşısında şok olmuştum. Bana anlattıklarını hayal bile edemiyordum.

Kardeşin mi?

Küçük bir kardeşim mi vardı?

Bu aklımın alamayacağı kadar tuhaf bir şeydi. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Annem neden bana bundan hiç bahsetmedi?

Kierra çantasından fotoğrafları çıkarıp bana benim, onun ve Elijah'ın birlikte çekilmiş gerçek fotoğraflarını gösterene kadar ona tamamen inanmaya başlamamıştım. Fotoğrafları karıştırırken midemin bulandığını hissettim. Üçümüzün birlikte güldüğü düzinelerce fotoğraf. Bana kardeşimin gerçek yüzünü gösteren düzinelerce fotoğraf. Küçük kardeşimin.

Lanet . Küçük bir kardeşim vardı.

Nasıl...?

Bekle...?

"Ne?" dedim. Elimi saçlarımın arasında gezdirerek söyledim. "Annem sana benden uzak durmanı mı söyledi?"

"Onu suçlama, Gabriel. Kazadan önce de zaten endişeyle boğuşuyordu. Babanın vefatından sürekli sana bir şey olmasından korkuyordu. Bu korku Elijah doğduktan sonra daha da arttı. Sonra, kazadan sonra, dağıldı. Bu onun için çok fazlaydı."

"Onun için çok mu fazla?" Öfkelendim. "Hafızamı büyük ölçüde sildi, yok olmalarını sağladı. Eğer sana hiç rastlamasaydım, hayatımın geri kalanını Elijah'ı hiç bilmeden geçirecektim. Bu yüzden ona karşı bu kadar bağışlayıcı olmadığım için beni affet."

Kierra sessizleşti, konuyu zorlamadı. Doğrusunu söylemek gerekirse, tüm bu olanlar yüzünden şok halindeydim ama bu Kierra'daki incinmişliği görebildiğim gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Bütün bu olanlar yüzünden hissettiği suçluluk duygusunu. Beni terk etmek istemiş gibi değildi; başka seçeneği olmadığını hissetmişti.

Yine de durum tersine dönseydi ne yapardım diye merak ediyorum. Uzak durmamı söylediklerinde ailesini dinler miydim? için mümkün olan her şeyi denemeden gider miydim? Yoksa tüm bu kazanın yarattığı suçluluk duygusu ve depresyon o kadar travmatik olurdu ki kafamı kuma gömer ve olanlarla ilgili tüm anılardan olabildiğince uzağa mı kaçardım?

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, ellerimi birbirine kenetleyerek. "Bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim. Bunun kolay olmadığına eminim."

"Bu başıma gelen en kötü şeydi Gabriel ve elimde olsa, sonucu değiştirmek için bir milyon saati geri alırdım. Eğer yapabilseydim, Elijah ile yer değiştirirdim. Keşke ben olsaydım. Bugün hâlâ keşke o değil de ben olsaydım diyorum."

"Bunu hazmetmek çok zor."

"Evet. Anlıyorum. Benimle konuşmaya devam etmen için baskı hissetmeni de istemiyorum. Yer istersen anlarım ve buna saygı duyarım. Ben sadece

tüm hikayeyi bilmek istiyorsun."

Ona bir kez daha teşekkür ettim. "Ama bence gitsen iyi olur. Şu anda aklımdan çok şey geçiyor ve bunları nasıl değerlendireceğimden emin değilim."

"Evet, tabii ki. Sorun değil. Sadece... bir şeye ihtiyacınız olursa, numaram sizde var."

Onun gibi ben de ayağa . "Evet, kesinlikle. İyi geceler, Kierra." Neredeyse gülümseyecekti ama gülümsemesi kısa sürdü. "İyi geceler."

***

Kierra gittikten sonra uyuyamadım.

Bütün gece uyumayıp unuttuğum hayatı anlamaya ve şu anda yaşadığım hayatı ne kadar etkilediğini anlamaya çalıştım. Elijah'ı bilseydim her şey nasıl farklı olurdu? Ne gibi seçimler yapardım?

Bundan sonra anneme nasıl aynı gözle bakabilirdim ki? Her şey çok fazlaydı.

Ertesi gün işteyken hâlâ bir karmaşa kasırgasının içinde kaybolmuş durumdaydım. Koridorda yürürken annemin bana doğru geldiğini gördüm. Görmek istediğim son kişiydi. Onu gördüğüm an midemin bulandığını hissettim.

Bir kaşını kaldırdı. "Gabriel, oluyor? Görünüyorsun-" "Bir kardeşim var mıydı?"

Olduğu yerde donup kalırken yüzünün rengi soldu. Ağzı aralandı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Cevabı o söylemeden önce biliyordum ama yüz yüze getirdiğimde nasıl tepki vereceğini görmem gerekiyordu.

Bir kez başımı salladım. "Evet, ."

"Gabriel..." Bana doğru uzandı ama ben kolumu çektim.

"Bana dokunma. Benimle konuşma. Sadece..." Ağır bir iç geçirdim. "Yapma."

2C

Kierra

Selam. Konuşmak için buluşabilir miyiz?

Gabriel'in adı telefonumun ekranında belirdiği anda, yemek masasındaki sandalyemde daha dik oturdum. Ona kazayla ilgili her şeyi anlattığımdan beri, iki haftadır ondan haber almamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bir daha bana ulaşacağını sanmıyordum.

Mesafesini korusaydı onu suçlayamazdım.

Elbette. Ne zaman ve nerede?

Bu akşam sekizde, benim evimde.

Yakında görüşürüz.

***

Evine gittiğim süre boyunca gergindim ve oraya vardığımda bana arka verandada onunla birlikte çizim yapmak isteyip istemediğimi sordu. Kabul ettim ve eskiz defterlerini hazırladığı yere doğru yürüdük.

Bir süre konuşmadık. Hazır olduğunda konuşması için ona fırsat vermek istedim. Yine de beklerken nefesimi tutmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Gitmeseydin ne olacaktı?" Gabriel bir süre sonra sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Elijah'la olanlardan sonra... kazadan sonra. Annem seni uzaklaştırdıktan ve ben kendimi bulmak için mücadele ettikten sonra. Eğer kalsaydın ne olurdu sence?"

Bu düşünce göğsümü ağrıttı. Bu keşke oyununu yıllarca tekrar tekrar oynamıştım. Zihnimde ikimiz için de hayatın nasıl görünebileceğine dair imgeler yaratmıştım. Farklı senaryolar hayal ettim. Pazar sabahları taze ekmek pişirdiğimiz ve onun Cuma geceleri benim defilelerime katıldığı senaryolar. Kahve içerken aptalca şakalara güldüğümüz ve kanepeye uzanıp kötü filmler izlediğimiz. Öpüşmelerimizin hiç bitmediği. Affetmenin mümkün olduğu günler. Suçluluk duygusunun artık yaşanmadığı günler.

"Mutlu olurduk," diye fısıldadım. "Belki ilk başta değil ama tekrar mutlu olmanın bir yolunu bulurduk."

"Seni o karanlık günlerde de severdim."

Bunun doğru olduğunu bildiğim için gergin bir kahkaha attım. Belki de bu yüzden ayrılmıştım. Gabriel'in bana vereceği türden bir sevgiyi hak etmediğimi düşünüyordum. "Biliyorum," diye başımı salladım. "Yapardın."

"Ve sen beni zorlu geceler boyunca severdin."

"Tamamen."

Kucağında duran ellerine baktı. Tırnaklarıyla oynadı ve omuz silkti. "Bunun olmamasına sevindim."

Sözleri beni biraz şaşırttı ve kalbimi acıttı. "Öyle misin?"

"Yani, elbette. Birbirimizi sevmek için daha fazla yılımız olurdu, daha fazla anımız olurdu ama geri dönmediğin için mutluyum. Bence şu anda bunun değerini anlayabilmemiz için ayrı kalmamız gerekiyordu. Ayrıca... eğer o zamanlar birlikte olsaydık Ava'ya sahip olamazdın. Bu ne büyük bir suç olurdu."

"Beni o kurtardı," diye itiraf ettim. "O olmasaydı sensiz bir hayat sürebileceğimi sanmıyorum."

"O senin temelindi."

Kaşımı kaldırdım, bu düşünceyi biraz daha açmasını istiyordum.

Gülümsemesi kayboldu. "Yeniden başlamak için ihtiyaç duyduğun sağlam zemin. Ondan önce muhtemelen her şey kayalık ve dengesizdi. Ava senin sağlam zeminin. O senin evin değil; o senin yuvan."

"*Evim*," diye şarkı söyledim usulca. "Evet. O benim evim." Hâlâ kendimi suçlu hissederek başımı salladım. "Sanki bu sana haksızlıkmiş gibi hissediyorum. Çok şey kaçırdın. Anılarını, Elijah'ı. Ve sana söylemediğim için hâlâ kendimi çok kötü hissediyorum Gabriel."

"Kierra," diye fısıldadı, "dur."

"Yapamam. Yaptığım her şey için çok üzgünüm, Gabriel. Yaptığım her şey için çok üzgünüm."

.."

"Senin hatan değildi," dedi. "Ve seni affediyorum."

Başımı sallayarak ona baktım. "Bunun için beni nasıl affedebilirsin ki?"

"Çünkü son on ya da iki yılını kaza yüzünden kendini hırpalayarak geçirdiğinden neredeyse eminim. Artık bunu taşımak zorunda değilsin, Kierra. Ben seni affediyorum. Şimdi kendini affetmek sana kalmış."

Bunun zaman alacağını ve benim için zor olacağını biliyordum. Kendini affetmek, yapılması en zor şeylerden biriydi. Danışanlarımın suçluluk duygusunun ağırlığıyla başa çıkmalarını izledim ve bu duyguyu kırmalarına yardımcı olmak için durmadan çalıştım.

geçmişteki hatalarını telafi etmek. Ancak, hayattaki çoğu şeyde olduğu gibi, bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

"Bunun için çalışacağım," diye yemin ettim. "Kendimi affetmek için."

"Güzel." Kollarını kavuşturdu. "Yine de benim için bir şey yapabilir misin?"

"Neymiş o?"

"Bana Elijah'ı anlat. Onunla ilgili her küçük ayrıntıyı."

Başımı ona doğru eğdim ve utangaç bir şekilde gülümsedim. "Süper kahramanları severdi. Kedilerden nefret ederdi. Legoların gelmiş geçmiş en iyi icat olduğunu düşünürdü. Hep bir köpeği olsun isterdi. Yüzmeyi çok severdi ve ikimizin toplamından daha iyi bir yüzücüydü. Yeşil bir şey yemeyi reddederdi ama soğanı şeker gibi yemeyi severdi."

"Tuhaf," diye güldü Gabriel.

"Tam bir ucube," diye gülümseyerek kabul ettim. "En sevdiğimiz tuhaf adam. Öldüğünden beri her hafta ona yazdığım mektuplardan oluşan bir defterim var."

"Hala mektup yazıyor musun?"

"Evet. Ne olursa olsun."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü onu özlüyorum," diye itiraf ettim hafifçe başımı sallayarak. "Ona mektup yazmak hâlâ onunla bağlantıda olmanın bir yolu gibi geldi. Aptalca, biliyorum."

"Aptalca değil. Çok güzel."

Uzun kollu gömleğimin kenarını çekiştirdim ve omuz silktim. "İlk aşamalarda, onun kim olduğuyla ilgili her ayrıntıyı yazdım. Onunla ilgili her şeyi hatırlamak istedim. Onun anısını sonsuza dek saklamak için bir tür zaman kapsülü istedim. İstersen onları okuyabilirsin."

"Bana izin verir misin?"

"Senin için hayatı kolaylaştıracak her şeyi yapmana izin verirdim."

"Bunu yakında kabul edeceğim." Bana doğru döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Eskiden sana Penguen mi derdim?"

Gölümsedim. "Evet. Çocukluğumuzdan beri. Bir kavgaya karışmıştık ve sen benim penguen gibi paytak paytak yürüdüğümü söylemiştin. Bir şekilde yapıştı."

"Bu yüzden sürekli aklıma geliyor." "Evet.

Kesinlikle."

"Şey..." Derin bir nefes aldı. "Teşekkürler, Penguen."

Bu lakabı duyunca kalbim ağlamak istedi. Kollarında parçalanmak ve ona daha önce sarılamadığım tüm günler için sarılmak istedim.

Onun yerine basitçe "Bir değil" dedim. "Yine mi arkadaş?" diye sordu.

İçimi
çektim.

Başımı
salladım.

"Yine arkadaşız," diye kabul ettim.

Aslında tek istediğim *daha fazlasıydı*.

Gabriel

"Hey, Patron Adam?" Video oyunları oynamak için çalışmaya ara verdiğimizde Ava ağzına M&M atarak sordu.

"Evet, evlat?"

"Bana bir konuda yardım edebilir misin?" "Ne oldu?"

Oyunu durdurdu ve bana doğru döndü. "Çok fazla parti olduğunu biliyorum ama bence okul açılmadan önce yapılması gereken büyük bir parti daha var ve bunu planlamak için yardımına ihtiyacım var."

"Peki bu parti ne için?"

"Annemin kırkıncı doğum günü. Bunun yaşlı insanlar için önemli bir doğum günü olduğunu düşünüyorum ve babam da ona sürpriz yapma konusunda pek iyi değil. Aslında doğum günlerini hep o planlardı ama bilemiyorum. Babam her zaman yemekli partiler ve gösterişli şeyler yapar. Annem hiçbir şey almaz. Ben sadece onun için harika bir doğum günü olmasını istiyorum."

"Babandan yardım istedin mi? Kimsenin ayağına basmak ."

"Her neyse. Onun yardımını istemiyorum," dedi sertçe. Bu tuhaftı. Normalde Ava ve Henry'nin harika bir ilişkileri varmış gibi görünüyordu. Ava ve Kierra kadar yakın değillerdi elbette ama Ava'nın babasına karşı güçlü bir sevgisi varmış gibi görünüyordu.

"Babanla her şey yolunda mı?"

"Babam sadece babam. Bir önemi yok. Yardım etmek istiyor musun, musun?" "Elbette, tabii ki. Mümkün olan en kısa sürede planlamaya başlayabiliriz."

Ava'nın gülümsemesi yüzüne yayıldı. Parti düzenlemesine yardım etmeyi kabul ettiğinde Henry'ye duyduğu kızgınlık da ortadan kalktı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Kierra için her şeyi yaparım." Kelimeler hiç düşünmeden dilimden döküldü ve sonra kulağa ne kadar çılgınca geldiğini fark ettim. Başımı iki yana salladım. "Yani, annene yardım etmek anlamına geliyorsa senin için her şeyi yaparım. Müvekkilime."

Ava başını salladı. "Sanırım sen de ilk yorumu kastettin. Sorun değil, Patron Adam. Ben de onun için her şeyi yaparım. Yine de küçük bir sorun var."

"Neymiş o?"

"Bütçe için sadece yüz dolarım var." Güldüm.

"Sanırım geri kalanını karşılayabilirim." "Güzel!

Teşekkürler, Patron Adam."

"Hoş geldin, evlat."

Ağzına biraz daha bonibon attı ve oyunun bağlantısını kesti. "Seni yenmeme geri dönelim."

***

Kierra'nın partisinin olduğu gün Ava ve ben saatlerce hazırlık yaptık. Elbette Henry'nin partiden haberi vardı ama pek bir şey yapmadı. Yine de herkes ortaya çıktığında, Ava'nın haftalarca yaratıcılıktan kendine pay çıkararak her küçük ayrıntıya dahil olmuş gibi davrandı. Kahretsin.

En hafif tabiriyle sinir bozucuydu. Ava'ya son işlerde yardım ederken, göz ucuyla Henry'yi fark ettim, abartılı kişiliğiyle herkesi selamlıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde doğum günü kutlaması için şampanya masasını kontrol etmeyi bitirdiğimizde Ava, "Bunu yapmasından nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Kim o ve ne yapıyor?"

"Babam. Bütün bunlar onun fikriymiş gibi davranıyor." Oh.

Demek o da fark etmiş.

"Çılgınca olan ne biliyor musun?" Ava bir kadeh şampanyayı sanki içecekmiş gibi kaldırıırken sordu.

Bardağı elinden aldım. "Nedir o?"

"Annem seninle gülüyor. Gerçek kahkahaları gibi. Kıkırdayarak başını arkaya attığı türden. Babamla bunu en son ne zaman yaptığını hatırlamıyorum."

İçim daraldı. "Eminim annemle baban her zaman birlikte gülüyordur." "Öyle değil," diye cevap verdi. "Aksine, annemin tek yaptığı ağlamak. onu. Saklamaya çalışıyor ama bazen onu duyuyorum." Bana doğru döndü Odanın karşısındaki anne babasına baktıktan sonra. Kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Sertçe yutkundum. "Baban çok zeki bir adam. Teknolojisiyle onlarca yıl ileride-"

"Ben bunu sormadım, Gabriel. Ondan hoşlanmadığını söyledim. Zeki olması onu iyi bir insan yapmaz."

Yüzümü buruşturdum, ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Babasına bok atmak için orada değildim. Babasının, çoğu insanın bir aziz olduğunu düşündüğü berbat bir insan olduğu gerçeği hakkında kötü hissetmesini sağlamak için orada değildim. Ona babasının eski şeflerini aldattığını ya da babasının ona kötü davrandığını söylemeyecektim.

Kierra bir himiş gibi. O iğrenç bir domuzdu. Ama bunu kızına nasıl ?

"Biz sadece farklı insanlarız," dedim ona.

"Evet," diye kabul etti, ". Sen ondan daha iyisin."

Bir kaşımı kaldırdım ve başımı salladım. "Hayır, değilim."

"Evet, öylesin. Sadece bu cevaba dayanarak. Eğer babama senden daha iyi olduğunu söyleseydim, o da aynı fikirde olurdu. Bu da onun öyle olmadığını kanıtlardı."

"Ava..."

"Birkaç hafta önce onu anneme bağırırken yakaladım," dedi gözleri yaşlarla parlayarak. "Hafta sonu için arkadaşımın evine gittiğimi sanıyordu ama kitabımı almak için geri döndüm." Konuşurken sesi çatlamaya başladı. "Eve girdiğimi bilmiyorlardı ama o..." Başını eğdi ve inanamayarak salladı. "Sanki annem tüm hayatını mahvetmiş gibi ona bir şey için bağırıyordu. Fuayede saklandım çünkü neler olduğunu bilmiyordum. Onu bu kadar kızdıracak ne yaptığını görmek için bekledim. Ama sonra neden bu kadar yüksek sesle bağırdığını anladım. Öfkesi neden kaynama noktasındaydı. Annem neyi yanlış yaptı biliyor musun?"

"O da ne?"

"Fırından pizza çıkarırken kendini yaktı. Eli fırının üst kısmına çarptı ve pizzayı düşürerek fırını dağıttı. Sağ elinde sağlam bir yanık vardı ve bunun için ona bağırdı. Bir hata için. Ve bunu yapma şekli... Ben etrafta yokken ona bu şekilde bağırdığı tek sefer olmadığı o kadar açıktı ki. Babamı ilk kez yeni bir şey olarak gördüm."

"O gün onu ne olarak gördün?" "Bir canavar."

Ne diyeceğimi bilemedim. Kıza yalan söylemeyecektim. Babası tam bir pislikti ve Kierra'yı yaraladıktan sonra ona bağırdığını biliyordum.

Kendisi beni öfkелendirdi. Odanın karşısına geçip kafasını pencereye çarpmamak için içimdeki her şeyi kullanıyordum.

Henry Hughes bir erkek değildi. Yetişkin bir adam asla karısına bu şekilde bağırmazdı. Sevdığı birini asla bu kadar derinden incitmez ve onu herkesin içinde ya da özel hayatında küçük düşürmezdi. Kierra'nın, ona işkence etmek için yalnız olduğunu düşündüğü anda patlak veren patlamadan nasıl dehşete düştüğünü, utandığını ve incindiğini hayal edebiliyordum. İkisi arasında bu tür şeyler ne kadar sık oluyordu?

Onu ne sıklıkla incitti? Sözleriyle ve sözleri olmadan?

"Kelimelerimi her zaman iyi kullanamıyorum Ava ve doğrusu şu anda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum çünkü söylemek istediğim şey çocuklara uygun değil."

"Bana çok komik geliyor." İçini çekti ve panç dolu bir bardak aldı, sonunda şampanya içmesine izin vermeyeceğim gerçeğine teslim oldu. "O uzun zamandır benim kahramanımdı. Nasıl olur da benim kahramanım diğer kahramanımın en kötü kâbusu olabilir?"

Onu rahatlatmak istedim ama daha çok Henry'yi bulmak ve iki kızıma hissettirdiklerini ona da hissettirmek istedim -küçük ve korkmuş.

İki kızım.

Gerçekçi olmak gerekirse, onların benim olmadıklarını biliyordum ama kalbim aynı fikirde değildi. Kierra ve Ava'ya karşı korumacı hissediyordum.

Gözlerim, misafirlerle etkileşime girdikçe hızla hareket ediyor gibi görünen Henry'yi aramak için evin içinde dolaşmaya başladı. Ona bir ya da iki doğum günü selamı vermenin zamanının geldiğini düşündüm.

"Geri döneceğim, evlat," dedim Ava'ya, kendi şampanya kadehimi elime alıp yudumlarken ve masaya geri koyarken.

Evin etrafında dolaşırken, birbirleriyle gülen bir sürü insan gördüm. Bazıları dans ediyordu. Diğerleri Henry'den övgüyle bahsediyordu.

dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şey. Onun hakkında ne kadar olumlu yorum duyarsam, öfkem o kadar artıyordu.

Yolun karşısına baktığımda Kierra'nın Henry'nin annesi Tamera'nın yanında durduğunu gördüm. İkisi birbirlerine gülümsediler. Kierra başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde bir durgunluk belirdi. Dudakları tekrar açılmadan önce gülümsemesi bir an için duraksadı. Elini kaldırıp hafifçe salladı. Ben de el salladım. Son konuşmamızdan sonra kendimi hâlâ rahatsız hissediyordum. Tek istediğim ona yakın olmaktı ve ona söylediğim şeyleri söylemenin uygunsuz olduğunu biliyordum ama kendime engel olamıyordum.

Sadece o yanımdayken kendimi daha bütün hissettiğimi bilmesini istiyordum. Kierra ve gözlerinde bir şeyler vardı. Biriyle göz göze gelmenin bu kadar evimdeymişim gibi hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Tamera'nın yanından ayrıldı ve bana doğru yürümeye başladı. "Hey, yabancı."

"Mutlu yıllar, Kierra."

"Teşekkürler. Bu inanılmaz. Ava sinsi bir şeytan. Bunu tek başına başardığına inanamıyorum." Sonra gözlerini kıstı. "Ben de tam bu yüzden bunu tek başına yaptığını düşünmüyorum."

"Biraz yardım istemiş olabilir. Birkaç telefon görüşmesi yapmış olabilirim." "Gabriel... bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum. Ben istedim. Bu arada harika görünüyorsun."

Vücudunun her kıvrımını ortaya çıkaran koyu kırmızı bir elbise giymişti. O akşam onu gördüğümünden beri gözlerim defalarca vücudunda aşağı yukarı hareket etmişti. "Oh, bu eski şey mi? Bu bir Kierra orijinali."

Bir kaşımı kaldırdım. "Saçmalık. Bunu sen mi yaptın?"

"Geçen hafta bitirdim. Sonunda makinelerimin tozunu aldım."

"Fantastik ötesi görünüyor. Harika ötesi görünüyorsun. Seninle gurur duyuyorum, Kierra."

Gözleri yaşardı. "Teşekkürler, Gabriel." Dudaklarının arasından küçük bir nefes çıktı. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Her zaman."

"Yıllardır ilk defa, görüldüğümü hissettiriyorsun. Kendimi yeterince iyi hissettiriyorsun. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim."

Alt dudağımı ısırdım, bu kadar çok insan varken ona fazla mı yaklaştım diye düşündüm. Yakınlığımız onlara görünürdü? İnsanlar beni Kierra'ya bu kadar yakın görürlerse ne derlerdi? Ne düşünürlerdi?

"Kierra-"

O daha cevap veremeden oda "Mutlu Yıllar" şarkısını söyleyen insanlarla doldu. Omuzlarımızın üzerinden baktığımızda Henry ve Ava'nın robot bir masa üzerinde yönlendirilen dev bir pastayla dışarı çıktıklarını gördük. Üç katlı pasta beyaz, altın ve pembe fondanla kaplıydı ve içinden maytaplar çıkıyordu, bu da pastanın tamamının oldukça lüks görünmesini sağlıyordu.

Kierra'nın gözleri şaşkınlıkla açılırken ellerini birbirine kenetledi ve huşu içinde ağzına götürdü.

Henry ve Ava'ya yaklaşıp elini kalbinin üzerine koyduğunda, odadaki herkes ona "Mutlu Yıllar" şarkısını söyleyerek onu gözyaşlarına boğdu. Şarkılar sona erdikten sonra Kierra mumlarını üfledi. Ne dilediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Eğer bir dileğim olsaydı, bu onun için olurdu. Kahretsin, o elbise olağanüstü görünüyordu.

Mumlar söndürüldükten sonra herkes tezahürat yapmaya ve "Konuşma, konuşma, konuşma!" diye bağırmaya başladı.

Kierra utangaç bir ifadeyle ellerini salladı. "Hayır, hayır!" O pes edene kadar tezahürata devam ettiler. "Tamam, tamam, peki. Gerçi çoğunuz topluluk önünde konuşma konusunda pek iyi olmadığımı biliyorsunuzdur. On altı yaşımdayken, bir okulda konuşma yapmak zorunda kalmıştım.

softball ödöl töreninde her tarafıma kustum." Salonda kısı kısı gülüşmeler duyuldu. Kierra'nın gülümsemesi çok nazık görünüyordu. Utangaçlığı beni daha çok etkiledi. Konuşmaya devam ederken dudaklarının hafifçe aralanmasını izledim. "Hepinize gerçekten ama gerçekten minnettarım. Bu sürpriz, hepinizin ortaya çıkması benim için dünyalara bedel. Hepiniz içinde olduğunuz için hayatım daha mutlu. Şimdi gidin yiyin, için ve neşelenin."

Herkes bir kez daha alkışladı ve tezahürat yaptı.

Biri bana doğru yürüdü ve omzuma dokundu. Döndüğümde hayatımda gördüğüm en kusursuz takım elbiseyi giymiş yaşlı bir beyefendiyle karşılaştım. Ve hayatımda gördüğüm en kusursuz gri sakala da sahipti. Bu adam bir *GQ* modeline benziyordu.

Gülümsedi. "Sen Gabriel'sin, değil mi? Mimar olan." "O benim."

Başını salladı ve bana elini uzattı. "Ben Joseph. Klinikte Kierra'yla birlikte çalışıyorum."

Elini sıktım. "Ah, evet. Kierra'dan senin hakkında bir şeyler duydum."

"Umarım iyi şeylerdir," dedi robottan iki bira alırken

Odanın etrafında dönüp duruyordu. Bir tanesini bana doğru tuttu ve
ben de kabul ettim.

"Sadece en iyisi. Seni ve iş ahlakını gerçekten örnek alıyor."

"Kendisi sadece birlikte çalışma değil, tanıma şerefine nail olduğum en yetenekli ve şefkatli kişilerden biri."

"Buna inanmak zor değil," dedim, pastayı keserken Ava ile kıkırdayan Kierra'ya bakarak. "Oldukça sıra dışı biri."

"'Olağanüstü'," diye tekrarladı gözlüğünü çıkarıp burnunun kenarını ovuşturduktan sonra tekrar takarken. "Evet. Bu onu tanımlamak için mükemmel bir kelime."

Ben cevap veremeden Henry piyanonun birkaç tuşunu çalarak odanın dikkatini çekti. Sonra elinde bir bardakla piyano sehpasının üstünde durdu.

Elinde şarap vardı. "Böldüğüm için özür dilerim ama sanırım hepimiz karımın konuşmasının biraz sönük olduğu konusunda hemfikiriz," dedi yüzünde her zaman var olan o kendini beğenmiş gülümsemesiyle. "Ve eğer akşam yemeği partilerimizden birine katıldıysanız, iyi bir kadeh kaldırmayı sevdiğimi anlamışsınızdır. Bu yüzden, şimdiye kadar tanıma lütfuna eriştiğim en muhteşem kadının şerefine kadeh kaldırmak için bir dakikamı ayırayım dedim." Bardağını havaya kaldırdı. "Kierra'yla tanıştığımda hayatı anlamaya çalışan bekâr bir babaydım. Bir roket gibi ve hayatımı daha parlak hale getirdi. Hayatımızı daha parlak hale getirdi," dedi Ava'yı işaret ederken. "Bu gece benim güzel, yetenekli, şefkatli karım Kierra'ya kadeh kaldırıyoruz. Herkesi kendinden önce düşünen kadın. Şerefe!"

Herkes alkışladı ve şaraplarını içti. Joseph yanımda durmuş, onaylamaz bir ifadeyle başını sallıyordu. "Herkesi kendinden önce düşünen kadın," dedi Joseph, Henry'nin sözlerini yankılayarak. "Çok komik. Bunun bir iltifat olarak görülmesi gerekiyor ama aslında bir lanet."

"Nasıl yani?"

"Bu kendine zarar vermektir - başkalarını kendinden daha çok sevmek. Kierra başkalarına kendinden daha iyi davranıyor. Kendine karşı bu kadar kaba olan *olağanüstü* bir kadınla daha önce hiç tanışmamıştım."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Aklıma gelebilecek milyonlarca profesyonel nedenim var. Onu incelemek için binlerce farklı yol. Yine de, bir arkadaşın bakış açısından, bu çok kolay. Geçmişindeki bir şey ona belli bir düzeyde sevgiyi hak etmediğini hissettirdi, bu yüzden geçmişini telafi etmenin bir yolu olarak başkalarına aşırı ilgi gösteriyor."

"Bir tür suçluluk duygusu mu taşıyor?"

"Evet, belki." Başını hafifçe salladı. "Ya da belki de hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyen bir kalp kırıklığıdır. Her iki durumda da, yaşam tarzı kendi zararına olacaktır. Belki bugün değil, ama bu kadar çok şey vermek

hiçbir şey almadan. Henry bunu biliyor ve onun hayatındaki bu rolü kötüye kullanıyor. Kierra'nın Ava için her şeyi yapacağını biliyor, bu da Kierra kızını kaybetmekten korkarsa her şeyi yanına bırakabileceği anlamına geliyor."

"Ava'ya olan aşkı sayesinde onu kontrol ediyor."

"Kesinlikle. Bu da onu en korkutucu insan yapıyor. Yani, ne tür bir adam istediğini elde etmek için kendi kızını koz olarak kullanır?"

Bir canavar. Bir canavar bunu yapar.

Yusuf bir kez başını salladı. "Ama kim bilir? Belki de çok fazla bira içmişimdir." Bana doğru bir el uzattı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Gabriel."

Elini sıktım. "Sen de Joseph."

"Mükemmel bir rüya dünyasında, bana da yeni bir ev inşa etmeni isterdim." "Hazır olduğunda beni ara."

"Sana paramın yeteceğinden şüpheliyim," diye şaka yaptı.

"Size arkadaş ve aile indirimi yapacağım."

Joseph güldü. "Seni bu konuda tutacağım. Şerefe kardeşim," dedi bira şişesini benimkine vurarak. Gitmeden önce aklımda kalan bir şey daha söyledi. "Aranızdaki farkı biliyor musun? Sen ve Henry arasındaki farkı?"

"O da ne?"

"Kierra hakkında sadece kalabalık içindeyken iyi şeyler söylüyor. Diğer insanların yanında yüksek sesle konuşur. Sen onun hakkında sessizce, içtenlikle konuşuyorsun. Ve eğer insanları okumakta iyiysen, ki öyle olduğuma inanıyorum, bahse girerim siz de düşüncelerinizde onun hakkında bu kadar nazik konuşuyorsunuzdur."

***

Parti devam ettikçe insanlar daha da sarhoş olmaya başladı. Henry'yle hâlâ konuşma fırsatı bulamamıştım ama zaman ilerledikçe Kierra'nın doğum günü partisinin bunu konuşmak için iyi bir fırsat olmadığını düşündüm.

Kierra'ya her baktığımda gülümsemesi genişliyordu ve etrafı en sevdiği insanlarla çevrilmiş gibiydi. Henry'nin akşam yemeği partisinden çok farklı bir kalabalıktı. Herkes gerçekten daha arkadaş canlısı ve misafirperver görünüyordu. Her şeyde bir sıcaklık vardı ve onun bu düzeyde bir neşe yaşayabilmesine sevindim. İlginin sadece onun üzerinde olduğunu görmek beni mutlu etti.

Bir ara yolunu bulup yanıma geldi. Biraz çakırkeyifti ve yüzünde aptalca bir mutluluk gülümsemesi vardı. "Bil bakalım ne oldu?" dedi, odayı dolduran caz müziği eşliğinde sallanarak.

"Ne ?"

"Mutlu bir şekilde
sarhoşum." "Bunu
senin için
seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdi. Sarhoşken bile sözlerinin farkına vardı ve başını salladı. "Yani, ben de kendim için seviyorum. Yani... Ne demek istediğimi biliyorsun. Kastettiğim şey... Bilirsin işte."

Kıkırdadım. "Ne demek istediğini biliyorum." Söylediklerini kastetmiş olmasını dilersem bile, ne demek istediğini biliyordum.

"Şimdi size bir soru soracağım. Çok ciddi bir soru" dedi.

"Tamam. Sor."

Daha yakına eğildi. "Sence şimdi bu elbiseyi değiştirmeme izin var mı? Çünkü sanırım ölçülerim biraz yanılttı ve biraz fazla dar ve daha fazla pizza yiyebilmek için eşofman giymek istiyorum."

"Bugün senin doğum günün. İstedğin her şeyi değiştirebilirsin."

Ellerini kalçalarına dayadı ve derin bir iç çekti. "Tamam, iyi çünkü bir nefes daha çekersem dikişler patlayacak ve popom tamamen ortaya çıkacak."

Sanki bu kötü bir şeymiş gibi, Kierra.

"Geri döneceğim," dedi ve aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı. Çıktığı süre boyunca ben de arkasından baktım. Yine de dönmesi uzun sürmedi. Köşeden çıktığında üzerinde hâlâ o muhteşem kırmızı elbise vardı. Tek sorun, sanki bir hayalet görmüş gibi görünüyor olmasıydı. Gözleri panikle irileşmişti ve ben de ne olduğunu anlamak için merdivene doğru yürümekten kendimi alamadım.

Merdivenleri çıkmaya başlayamadan, panik içindeki Ramona'nın aceleyle Kierra'nın yanına koştuğunu ve elbisesinin askısını yukarı çektiğini gördüm. Kafam karışırken başım öne eğildi. Ta ki Henry gömleğinin düğmelerini ilikleyerek arkasından çıkana kadar. Ramona'nın aksine, hiç de paniklemiş görünmüyordu. Kendinden emin görünüyordu.

İşte o anda tam olarak ne olduğunu anladım.

"Kierra, çok özür dilerim. Bunu görmeni istememiştim. Yani, ben istemedim..." Ramona saçmalamaya başladı.

Kierra bir saniye bile ona bakmadı. Onun yerine başını kaldırdı ve ben de bakışlarını yakaladım. Bir kez göz kırptı ve yüzündeki saf şok kalbimin milyonlarca parçaya ayrılmasına neden oldu. Kendi kalbinin nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum. Bir kalp atmaktan vazgeçmeden önce ne kadar ihanete dayanabilirdi?

Henry özür dilemek yerine onu azarladı. "Olay çıkarma, olur mu Kierra? Her zaman olay çıkarıyorsun. Bu gece mükemmeldi. Dramatik tavırlarınla bunu mahvetme."

Dramatizmiyle mi?

Siktir et bu adamı.

Neredeyse robot gibi ona döndü ve "Siktir git Henry" dedi.

Bu sözlerin onun ağzından döküldüğünü duyunca o da benim kadar şaşırdı. Belki damarlarında dolaşan sıvı cesaretin etkisiydi, belki de bıkkınlık sınırına ulaşmıştı. Her iki durumda da, kendini savundu.

Henry hızla onun bileğini kavradı ve her santimime öfke saçan bir güçle onu kendine doğru çekti. "Beni utandırma, Kierra," diye fısıldadı, Kierra kolunu sıkıca kavrayan adamın etkisiyle kıvrılırken.

Hiç düşünmeden merdivenlerden yukarı, doğruca Henry'ye yöneldim ve yumruğumu suratına indirdim. Geriye doğru tökezledi, vücudu yere çarptı. O anda tüm parti dondu kaldı. Duyulan tek ses, mekânı caz müziğiyle dolduran müzik hoparlörleriydi.

Bu korkunç durum Kierra'nın merdivenden aşağı atlayıp dışarı çıkmasına neden oldu. Ben de peşinden gittim. Ava'nın yanından geçerken o da etrafımızdaki herkes gibi şaşkın görünüyordu. "Gabriel, neler oluyor-?"

"Bir saniye evlat. Annene bir bakayım," dedim yanından hızla geçerken.

Aceleyle arka bahçeye, Kierra'nın koşarak çıktığı yere gittim. Eğildi ve ellerini iki yanına koyarak derin nefesler aldı. Ona doğru ilerlediğimde tüm vücudu titriyordu. Elimi omzuna koyduğumda neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Hey, hey, hey. Sorun . Benim. Benim."

Kendisine dokunanın kocası olmadığını fark ettiği an, sinirlerinden sıyrılmak ve nefesini toparlamak için elinden geleni yaptı. "Özür dilerim, özür dilerim. Yapamam-" Başını salladı ve adım atmaya başladı. "Ondan nefret ediyorum," diye bağırdı. "Ondan *nefret* ediyorum."

"Evet," diye kabul ettim. "Ben de öyle."

"Hoşuna gidiyor. Onu yakalamam hoşuna gidiyor çünkü beni incitmekten zevk alıyor. O hasta ve bugünün benimle ilgili olmasına dayanamadı. Bir şeyin onun için değil de benim için olmasını kaldıramadı. Yapamadı..." Derin bir nefes aldı ve ellerini çılgınca salladı. "Siktir et. Umurumda değil. Umursamaktan çok yoruldum. Umursadığım başka bir şey yok."

"Kierra."

"Evet?"

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu sözler hareketlerinin yavaşlamasına neden oldu. Başını kaldırıp bana baktı ve gözleri yaşlarla doldu. "Beni güçlü yapabilir misin? Bu zayıf, utanç verici ve artık bir ev dolusu insanın beni sinir krizi geçirirken görmesiyle uğraşmak zorunda olan kişi değil? Artık böyle olmak istemiyorum. Zayıf olmak istemiyorum."

"Zayıf değilsin." "Evet,"

dedi. "Öyleyim."

"Hayır, değilsin. Sen güçlüsün, Kierra. Ve sana bundan başka bir şey hissettirdiği için onu sikeyim. Aklına girdiği ve seni olduğun parlak zekâdan ve insandan şüphe ettirdiği için onu sikeyim. Sen daha fazlasını hak ediyorsun."

Gözlerinden akan yaşlarla önümde durdu. Dudakları aralandı ama hiçbir kelime dökülmedi. Gözlerindeki kalp ağrısını gördüm ve orada yaşamasından nefret ettim. Elimden gelse, onun tüm acısını yutar ve kendi acım olarak kabul ederdim. Onunki gibi gözler böyle kırık bir bakışı hak etmiyordu. Onunki gibi gözler, dudakları kadar gülümsemeyi hak ediyordu. Neşe ve ulaşılmaz bir huzurla ışıldamayı hak ediyorlardı. *O daha fazlasını* hak ediyordu.

"Kierra, tüm galaksinin tek bir insanda toplanmış hali gibi hissediyorsun. Bunu seni Henry yerine beni istemeye ikna etmek için söylemiyorum. Bu durumda beni siktir et. Şu anki herkesi siktir et. Sana bunu söylüyorum çünkü sana karşı hissettiklerimi hissetmene ihtiyacım var. Aynaya bakmanı ve tüm evrenin senin içinde olduğunu bilmeni istiyorum. Ve bir erkeğin sana verebileceği her şeyden daha iyisini hak ediyorsun. Şimdi tekrar soruyorum, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Başını öne eğdi ve gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Herkesin gitmesini mi istiyorsun? Şu anda kimseyle uğraşmak istemiyorum. Enerjim yok."

." Ona yaklaştım. Ve daha da yaklaştım. *Daha da yaklaştım.* O kadar yakındı ki eğilip kulağına fısıldayabilirdim. "Benden ne istersen yapacağım.

yap. Bana ne zaman ihtiyacın olursa, beni ara. Ne olursa olsun. Her zaman cevap veririm."

***

Ava ve Tamera dışında kimsenin fazla oyalanmadığından emin olarak herkesi evden çıkardım.

"O iyi mi?" Tamera gelini hakkında sorular sordu. "Henry bir şey mi yaptı?"

Ona oğlunun ne kadar boktan biri olduğunu söylemek istememe rağmen gülümsedim. Ama Ava duyuyordu. Yine de yumruğumu babasının çene çizgisine vurmam muhtemelen iyi görünmüyordu. "O iyi olacak. Ona göz kulak olabilirsen harika olur."

"Elbette," dedi Tamera. "Her zaman. Şimdi gidip onu kontrol edeceğim."

Garip bir şekilde ona inandım. Oğluna hiç benzemiyordu.

Ava'ya baktım, çok perişan görünüyordu. Bu benim kalbimi kırdı. Kalbimin hayatımdaki iki kadın için bu kadar çok kırılabilceğini bilmiyordum. "Özür dilerim, evlat."

"İyi misin?" diye sordu bana, gözleri endişeyle açılmıştı.

"Evet. Ben iyiyim. Yaptığım şey için özür dilerim. Hiç gereği yoktu."

"Onu korumak için mi yaptın?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ben yaptım."

Bana doğru atıldı ve beni kucakladı. Ona sıkıca sarıldım, keşke onun da içindeki acıyı alabilseydim diye düşündüm. "Teşekkür ederim, Patron Adam."

Daha sonra annesini kontrol etmek için arka bahçeye doğru yöneldi.

Ben ön kapıdan çıktım ve arabama doğru ilerlemeye başladım.

"Gabriel! Gabriel! Gabriel! Bekle!" Ramona, ben şoför kapısını açarken arabama doğru koştu. Derin bir nefes aldım ve kapımı çarparak kapatırken sıkıştığım dişlerimin arasından verdim.

Orada durmuş saçlarını kulaklarının arkasına tararken yüzümü ona döndüm. Tek kelime etmedim.

Ta ki tekrar konuşmaya başlayana kadar.

"Gabriel, ben-"

"Kovuldun."

Gözleri yuvalarından . "Ne?"

"Beni duydun. Kovuldun."

"Ne? Ben... Beni kovamazsınız. Bu bir iş etkinliği değil."

Hayal kırıklığı içinde ona doğru işaret ettim. "*Diğer müşterimizin doğum günü partisinde müşterimizi beceriyordun, Ramona!*" Fısıltıyla bağırdım, yorumu karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Ama ben mesaide değildim," dedi başını sallayarak, görünüşe göre afallamıştı. Sinirlendiğim için şok olmuş gibiydi. Gerçeklerden dolayı öfkelendiğim için şok olmuştu. "Özel hayatımda yaptıklarım yüzünden beni kovamazsınız."

"Özel hayat," diye . "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Gözlerini kıstı ve başını salladı. "Neden bu kadar kızgın olduğun konusunda kafam karıştı. Kiskandın mı?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Alt dudağını ısırdı ve omuz silkti. "Başka bir adam beni istediği için kızgın mısın? Şansını kaybettiğin için mi?" Gözlerimin vahşi görünümü ona büyük bir gerçeklik kontrolü vermiş olmalı, çünkü "Tamam, öyle değil" diye devam etti.

Ona doğru iki adım attım. "Ramona, evli bir adamı karısının doğum günü partisinde becerdin. Aklından ne geçiyordu?"

"O..." Başını salladı, her zamanki gibi kafası karışmış görünüyordu. "Daha çok oda arkadaşı gibi olduklarını söyledi."

"Ne dediği kimin umurunda? Onu denklemden çıkar. Bunun iyi olduğunu düşündüren ne? Doğum günü partinde biri kocanı becerse hoşuna gider miydi?" Aptal değildi. Ramona böyle davranmak için fazla zekiydi ve bu kadar acımasız ve kalpsiz bir şey yapması beni kızdırıyordu. "Lanet olsun, Ramona. Bundan daha iyi olman gerekirdi."

"Her şeyi berbat ettim, tamam mı! Ben... Biz düşünmüyorduk-" "Bu ilk sefer miydi?"

Sessizleşti.

Başını salladı.

Siktiğimin A'sı.

"Ne kadar sürecektir Ramona?" Cevabı istediğimden bile emin olmadan sordum. "Çok uzun değil. Beş hafta kadar."

"*Beş hafta!*" Şaşırılmış bir halde bağırdım. "Tanrım, Gabriel. Bunu bir şey haline getirme."

"Bunu bir şey haline getirdin. Tekrar söylüyorum, kovuldun."

"Siktir git Gabriel!" diye bağırdı ve beni kolumdan itti. "Çok yüksek ve kudretliymişsin gibi davranmayı bırak."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Görmediğimi mi sanıyorsun? Ona nasıl baktığını? Bazen Florence Bakery'nin önünden geçiyorum ve ikinizi orada birbirinize gülerken görüyorum. Şimdi de gidip onun kocasını yumrukluyorsun. Ona gözlerinde yıldızlarla bakıyorsun."

"Ona herkese baktığımdan farklı bir gözle bakmıyorum," diye yalan söyledim. "Saçmalama. Yalan söylemeyi bırak. Ve ona baktığını neden anlayabildiğimi biliyorsun

Senin yaptığın gibi mi? Neden benim için bu kadar açık?"

"Nedenmiş o, Ramona?"

"Çünkü," diye boğuk bir ses çıkardı. Gözleri yaşardı ve başını salladı. "Yıllardır bana da ona baktığın gibi bakmanı bekliyordum. İstersen beni yargıla. kov beni. Umurumda değil. Ama bir müşterisine karşı bir şeyler hissedenden tek kişi benmişim gibi davranma."

Arabasına doğru yürümeye başladı ve ben ona seslendim. "Ramona."

"Evet?"

"O senin düşündüğün gibi bir dahi değil. O bir pislik ve bunu kendi karısına yaptıysa, sana ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Şey..." Omuz silkti. "Sanırım bunu kendi başıma öğreneceğim."

Arabayla uzaklaşırken, sanki bir ateş çukuruna doğru yürüyormuş gibi hissetmekten kendimi alamadım. Yanması uzun sürmezdi.

Kierra

Onunla birlikte ön kapıya doğru yürürken Tamera, "Senin için endişeleniyorum," dedi.

"Merak etmeyin. Ben iyi olacağım. Sadece biraz temizlenmem gerekiyor ve sonra yatağa gideceğim."

"Bu pisliği temizlemesi için birini tutmalısın," dedi ceketini giyerken. "Bugün senin doğum günün, Kierra. Kendin temizlemen için bir neden yok."

"Yok. Ben hallederim. Ava'yla harika bir pijama partisi geçir. Ve bu geceki tüm yardımların için teşekkürler. Her şey çok güzeldi."

Gülümsedi ama bu sorularla dolu bir sırtış gibi görünüyordu. "Sen iyi misin? Henry iyi miydi? Sana karşı yani. En son uğradığında tartışmıştık ama şirketinde işlerin iyi gitmediğine dair birkaç söylenti duydum."

"Öyle mi? Hiçbir şeyden bahsetmedi." Bahsedeceğinden değil. Henry'nin işi hakkında kadar çok şey biliyordum. Ama yine de bilmek umurumda değildi. Elimde olsa onu düşüncelerimden tamamen silerdim.

"Bana da söylemedi ama bu gece etrafta dolaşırken birkaç kişinin daha bundan bahsettiğini duydum. Sanırım büyük bir anlaşma suya düştü."

"İyi görünüyor." İyiden de öte.

"Ama o iyiydi, değil mi? Yani sana karşı? Bu gece bir durum olduğunu biliyorum ama ondan önce de iyiydi, değil mi?"

Gözlerimi kısıtım ve başımı hafifçe salladım. "Tamela, sen ne...?"

Oturma odasından mırıldanma sesleri geliyordu, bu da Henry'nin keyfinin yerinde olduğunu gösteriyordu. Aşırı derecede neşeli olduğunda mırıldanırdı. Mırıldanması beni biraz sinirlendiriyordu. Sanki benimle alay ediyor gibiydi.

İkimiz de oturma odasına doğru baktık. Elini omzuma koymadan önce Tamela'nın dudaklarından ağır bir iç çekiş döküldü.

"Bana aldırma, aşkım. Ben sadece fazla düşünen biriyim. Doğum günün kutlu olsun Kierra," dedi ve beni kucakladı. Tamela en iyi konusunda bir ustaydı. Her sarılışında sıcaklık ve ilgiyle sarmalandığımı hissederdim. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Tamela."

Ava koşarak yanıma geldi ve kolunda spor çantasıyla bana sarıldı. "Seni seviyorum anne. Doğum günün kutlu olsun."

Alnından öptüm ve ona sarıldım. "Gelmiş geçmiş en iyi parti için teşekkürler." Kaşlarını çattı. "İyi vakit geçirdiğinden ve babamın bunu mahvetmediğinden emin misin?" "Hayır, bebeğim. Her şey mükemmeldi. Söz veriyorum."

"Sadece en iyiler için en iyisi. Yine de bütün pastayı yeme. Yarın kitap kulübümüz için birlikte yiyebiliriz."

". "

İkisi dışarı çıktı ve ben başarılı bir partinin izlerini gösteren dağınık bir evle baş başa kaldım. Bu durumdan dolayı kendimi iyi hissedememekten nefret ediyordum. Çünkü Henry'nin o akşam ne yaptığını biliyordum. sebebinin bana olan aşkı olmadığını .

yatak odamızda başka bir kadın. Ellerini onun üzerinde gezdiren ve sonra da yüzüme gülümseyecek kadar cüretkâr olan başka bir kadın.

Çıkmak istedim.

Gelecek yıllarımı böyle bir canavarla aynı yerde geçirmemek istiyordum. Harika kadehler kaldırıp sonra da bu kadar duygusuz olabilen böyle aşağılık bir insan.

Ondan nefret ediyordum.

Nefreti bu kadar derinden hissedebilecek bir kalbim olduğunu bilmiyordum ama Henry içimdeki nefreti ortaya çıkardı.

Su almak için mutfığa gitmek üzere oturma odasının önünden geçerken Henry, "Burası tam bir felaket," dedi. Elinde bir şişe şampanyayla etrafta dans ederken canlı canlı mırıldanıyordu. Bana doğru yürüdü ve boştaki eliyle bileğimi kavradı. "Benimle dans et," dedi.

Olanlardan sonra gerçekten de her şey yolundaymış gibi mi davranıyordu? O akşam gerçekten ne kadar içmişti? "Henry, şimdi olmaz. Yoruldum."

Beni dinlemedi ve kulağıma doğru mırıldanarak beni kendine çekti. "Dans et benimle, aşkım."

Benim aşkım.

Bu yüzüme bir tokat gibi geldi.

Beni vücuduna bastırırken ağzı alkol kokusuyla kaplanmıştı.

Ellerimi hafifçe göğsüne bastırarak, "Henry, dur," dedim. Tökezleyerek geri çekilirken elindeki şişe yere düştü. Kırılmadı ama şampanya halının üzerine dökülmeye başladı.

"Siktir, Kierra. Bak ne yaptın."

"Evet, dökülmeler olur."

"Temizleyin," diye emretti.

İçimi çektim. "Bu gece olmaz. Sabah yaparım."

"Peki," diye kabul etti. "Dağınıklığı bırak ve şimdi benimle dans et," diye tekrar teklif etti ve bana doğru uzandı.

Elini . "Neyin var senin?"

"Bu evin lanet enerjisini değiştirmeye çalışıyorum. *Senin* sebep olduğun enerjiyi. Harika bir gece geçiriyorduk ve sen gidip tavırlarınla bunu mahvettin."

"Yatak odamızda başka bir kadınla yatıyordun."

"Evet ve bunu öğrendiğiniz için herkesin acı çekmesini sağladınız. Herkesi gönderdin. Lanet olsun, senin yüzünden suratıma yumruk bile yedim."

"*Benim yüzümden* mi?" Dedim, sözleri karşısında afallamıştım. Bir yanım onunla tartışmak istiyordu. Bir yanım onun o kalın kafasını aşmaya çalışmak istiyordu. Ama daha büyük bir parçam, en büyük parçam, sadece özgürlük istiyordu. Henry Hughes'la olan hayatımın yapbozundan kurtulmak istiyordum, zira hiçbir parçamızın aynı yapbozdan olmadığı giderek daha açık hale geliyordu. "Boşanmak istiyorum," diye tükürdüm.

Hareketlerini durdurdu. Başını eğdi. Kıs kıs güldü. "Yatağına git, Kierra."

Dik durdum. "Hayır. Boşanmak istiyorum."

"Bunu daha önce konuşmuştuk. Eğer çıkmak istiyorsan, git."

"Ava'yı ben de istiyorum. Benimle kalacak ve ortak ebeveynlik gibi bir şey üzerinde çalışabiliriz. Eğer öfke kontrolü kursları alırsan."

"Öfke kontrolü mü? Siktir git, Kierra." "Ben ciddiylim."

"Ben de. Siktir git. Benim öfke sorunum yok. Ve kızımı almıyorsun. Gitmek istiyorsan, git. Git. Ama Ava benimle kalacak."

"O sadece senin değil. O benim. Tıpkı benim onun olduğum gibi." Kızımızla Henry'nin geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyordum. Onun dünyası işiydi ve Ava, teknoloji şirketine kendini adadıktan sonra kalan zamanın kırıntılarını alıyordu. Yine de son birkaç aydır öfkesi giderek daha da artıyor . Daha sık sinirleniyor gibi de görünüyordu. En büyük korkum, duygusal kum torbası olmak için yanında olmazsam, eve sorunlarıyla geldiğinde sadece Ava ve o olursa, hıncını ondan ıkarmasıydı.

"Onunla ilgili hiçbir şey sana ait değil," diye karşı ıktı Henry. "Ne gülüşü, ne gülümseme, ne de DNA'sı. Ve eğer yollarımız ayrılırsa Ava'nın benimle birlikte olacağı konusunda anlaşmıştık. Yoksa evlenmeden önce imzaladığımız belgeleri hatırlamıyor musun?"

Onları hatırladım. Ama onları imzaladığımızda, onun böyle bir yaratığa dönüştüğünü hiç hayal etmemiştim. Yeminlerimizi ettiğimizde "daima ve sonsuza dek "in tam olarak bu anlama geldiğini sanmıştım - "daima ve sonsuza dek". "Henry tamamen farklı bir insan olmaya karar verene kadar" anlamına geldiğini bilmiyordum.

Ya da belki de her zaman böyle biriydi. Belki de şeytanlarını uzun süre saklamakta ustaydı, ta ki çok yüksek sesle ortaya çıkıp her yere saılana kadar.

"Henry-"

"Git," diye emretti, eliyle giriş holn işaret ederek. "Birkaç bavul al ve defol git, Kierra. İnan bana, Ava'nın etrafında böyle zayıf bir kadına ihtiyaç yok zaten. Yani, lanet olsun. Sen nasıl bir kadınsın? Yıllardır seni aldatıyorum, sana bağırıyorum, seni kmsyorum ve sen zayıf olduğun için bunları kabul ediyorsun."

"Ben zayıf değilim," diye fısıldadım, sözlerinden kurtulmaya ve içime işlemelerine izin vermemeye çalışıyordum.

Ben glym, ben , ben .

"Hayır, sen . Sen de acınacak haldesin. Zayıf ve acınasısın ve Ava olmadan bir hiçsin. Ve tahmin et ne oldu? Onu sonsuza dek kaybettin. Sen bir hiçsin, Kierra. Hiçbir şeysin."

"Kes şunu, Henry."

"Hiçbir şey," diye yineledi, yüzüme doğru yaklaşarak. Tekrar söylerken kelimeleri tükürdü. "*Hiçbir şey*."

", değil mi?" "Neyi görmüyorum?" diye sordu.

"Tıpkı baban gibi davranıyorsun."

Bir saniye bile duraksamadan eli kalktı ve doğrudan yanağıma *sertçe* indi.

Bana tokat attı.

Yaptıklarının farkına varmak ikimizin de içine yerleşirken olduğum yerde donup kaldım. Panikten gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde karşımda dururken vücudum titremeye başladı. Vurduğu tokadın şiddetinden yanaklarım acıdı ve Henry hakkında bildiğim gerçeklerden birinin artık gerçek olmadığını fark ettiğimde kalbim paramparça oldu.

~~En azından bana hiç vurmadı.~~

Benden bir adım uzaklaştı ve ellerini başının üzerine koydu, kendi hareketleri karşısında afallamıştı.

"*Siktir*," mırıldandı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Siktir, Kierra."

Ben donup kalırken o hafifçe volta attı. Sonra tekrar yanıma geldi ve beni zorla kucakladı. Beni kendine çekti, sanki sonsuza kadar tutunmaya çalışıyormuş gibi sarıldı. "Bunu neden yaptın?" diye fısıldadı kulağıma, bedenimi kendi bedenine bastırırken. "Neden bana bunu yaptırdın?" diye ağladı, gözyaşları yanağıma düşüyordu. "Bu gece çok iyi gidiyorduk."

Midem bulandı.

Onun benden uzak durmasına ihtiyacım vardı ama hareketlerimin sonuçlarından korkuyordum. Ya onu daha derin bir sarmalın içine gönderirlerse? Ya yanlış bir şey söylediysem? Ya sözlerim durumu daha da kötüleştirdiyse? Her şeyi kendime saklamalıyım. Ramona hakkında hiç konuşmamalıyım. Çenemi kapatıp ve hayali evliliğimizdeki rolümü oynamalıyım.

Sırada kalmalıyım ama yapamadım. Belki de yorgun olduğum için. Belki ihanete uğradığım için. Ya da belki Gabriel haklı olduğu için.

Daha fazlasını hak ediyordum.

Gabriel'in ağzından o sözler dökülene kadar daha fazlasının bir seçenek olduğunu bile bilmiyordum. Hapsedilmekten daha fazlasını arzulayabileceğimi bilmiyordum. Hayatımdaki tek mutluluk anının Ava ile geçirdiğim zaman olduğunu sanıyordum. Kızım dışında kendimi iyi hissetmeme izin verildiğini bilmiyordum.

"Sorun değil," diye yalan söyledim ve ona tekrar sarıldım. Bırakırsam, onu yeterince çabuk affetmediğim için bana tekrar kızacağından korkuyordum. "Benim hatamdı. Sorun değil. Ben iyiyim."

Geri çekildi ve elini acıyan yanağıma koydu. Yüzümü kavradı ve öpmek için yaklaştı. Dokunuşu, kaldırabileceğimden emin olmadığım bir şekilde tenimi ürpertti. Beni hasta etti. Dudakları dudaklarıma doğru hareket etmeye başladı ve boğazımda kusmuğun yükseldiğini hissettim.

Başımı hafifçe çevirerek, "Henry," diye fısıldadım.

"Öp beni," diye emretti, ağzı benimkinin üzerinde geziniyordu. "Bekle," diye mırıldandım.

"Öp beni," diye tekrarladı. "Seni seviyorum, Kierra. Seni seviyorum." Bu kalbimi kırdı.

Bu kelimelerin onun dilinden en son ne zaman döküldüğünü hatırlayamıyordum. Artık beni sevdiğini nasıl söyleyeceğini bildiğini bilmiyordum. Kalbimi en çok kıran şey, bu sözlerin nasıl yalanlarla dolu olduğuydu. Eğer aşk buysa

bu duyguyla hiçbir şey yapmak istemediğimdi. Aşk böyle hissettirmemeliydi.

"Sadece tuvaleti kullanmam gerekiyor," dedim ona. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Tutuşunu bırakmadan önce bana bir saniye sıkıca sarıldı. Gözleri boş bakıyordu. Ne zaman kaybetmişti? Ruhunu mu? Gözlerimin içine öyle derin bakarken tek gördüğüm karanlıktı.

Gülümsedim. "Bir saniye içinde döneceğim. Belki seninle yatak odasında buluşabilirim?"

Hafifçe başını salladığında bakışlarındaki şüphe kayboldu. "Tamam." Fuayenin yanındaki banyoya doğru yürümeye başladım. "Kierra?"

"Evet?"

"Bu gece seni üzgünmüşüm gibi becereceğim."

Yatak odamıza doğru yürümek için dönmeden önce bunu bir iltifatmış gibi söyledi.

Köşeyi dönüp görüş alanımdan çıktığı anda aceleyle ama sessizce ayakkabılarımı giydim, anahtarlarımı ve çantamı aldım ve evden çıktım.

Olabildiğince hızlı .

Ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmeden, daireler çizerek saatlerce araba sürdüm. Sonra Gabriel'in bana söylediği son sözleri hatırladım. *Bana ihtiyacın olursa ara. Ne olursa olsun.*

Numarasını çevirdim.

İkinci zil sesinde cevap verdi.

***

Onun evine gittim.

Arabam yanaşır yanaşmaz evinin kapısını açtı ve verandaya çıktı. Verandanın ışığı teninde yumuşak bir parıltı yaratırken

Bana endişeyle dolu bir bakış attı. "Hey. İyi misin?"

Başımı salladım.

Bir adım daha yaklaştı. "Henry ile aranızda bir şey mi oldu...?"

Kalbim göğsümde acıyla çarparken bu isimle irkildim. Düşmek isteyen gözyaşlarımı iterken sertçe yutkundum. "Merak ediyordum da, acaba... Bana... bana sarılabilir misin?" Sesim titreyerek fısıldadım.

Gabriel bir an bile tereddüt etmeden kollarını bana doladı. Yüzümü göğsüne gömdüm, sıcaklığının beni sardığını, zihnimin kaosunu ve dengesizliğini rahatlatıldığını hissettim.

Tek kelime etmedi ve ben de ağlamadım. Sadece ona yaslanmak bile Henry'yle olanlardan dolayı tamamen dağılmamı engellemeye yetti. Eve gitmek istemiyordum. Geri dönüp onunla yüzleşmek bile istemiyordum. Gabriel'le birlikte, herhangi bir zarara karşı güvende hissettiğim bir dünyada kalmak istiyordum. Görüldüğümü hissettiğim bir dünyada. Bir insanın bana her şeyden daha önemliymişim gibi baktığı bir dünyada.

Beni içeri götürdü ve saatlerce kanepesinde tuttu. Hiç konuşmadık. Ağlamadım bile. Sadece kollarında kaldım, o beni bırakmayı reddederken onu içime çektim. O benim düşüncelerimin hızını yavaşlatan battaniyem oldu.

Ondan hafifçe uzaklaştım ve gözlerinin içine baktım. "Gabriel?" "Evet?"

"Beni öpebilir misin?"

Gözleri duygularımın bir karışımını aradı -şok, endişe ve söze dökülmemiş derin bir anlayış. Yüzümü nazikçe kavradı ve başımı yukarı kaldırdı. "Kierra, çok uzun zamandır tek yapmak istediğim seni öpmektir. Ama ben..."

"Aması yok," diye araya girdim. "Sadece bir öpücük. Sadece bilmek istiyorum."

"Neyi bilmem gerekiyor?"

"Eğer kalbimin bana söylediği şey gerçekse."

Sesi birkaç oktav düştü. "Kierra, eğer seni öpersem... Durmak istemeyeceğim."

"Evet, biliyorum," diye mırıldandım, ona yaklaşırken. "O yüzden durma."

Bir an tereddüt etti, pişman olacağım bir çizgiyi aşp aşmadığından emin değildi. Ama geçmiyordu. Aksine, bana isteyebileceğimi bildiğimden daha fazlasını veriyordu. Onu istiyordum. Onu hep istemiştim.

Sonra yavaşça eğildi, dudakları yumuşak bir öpücükle benimkilerle buluştu. Beni yavaşça öptü, benim kollarım onun boynuna dolanırken o da kollarını bedenime doladı. Gözlerimi kapattım ve itiraf edemeyeceğim kadar uzun zamandır arzuladığım o anın içinde kaybolmama izin verdim.

Dudaklarının benimkilere yaptığı nazik baskı tüm vücuduma sıcaklık yaydı. Beni özenle, rahatlatarak ve her zamanki gibi hissettiren söylenmemiş sözlerle öptü. Sonra ellerinden biri boynumun dibine uzandı ve başımı daha da yukarı kaldırarak öpücüğü derinleştirdi, zihnimi bir tutku telaşına sürükledi. Beni daha derinden öperken diliyle ağzımı ayırdı, parmakları ona doğru yükselen belime doğru hareket etti. Beni kanepeye yatırdı, vücudu benimkinin üzerinde geziniyordu. Gözlerimiz kilitlendi, alnını benimkine yaslarken gözleri açılmıştı.

"Bana durmamı söyle, duracağım," diye yemin etti, sözleri dudaklarımda eridi. Kalçalarım ona doğru eğildi ve sertliğinin uyluğumun iç kısmına doğru kaydığını hissettim. Elimini aramıza kaydurdum ve sertliği elimle hafifçe okşadım. Gözleri kapanırken homurdandı. "Ama eğer dur demezen, Kierra, bunu isteyeceğim. Seni sonsuza dek isteyeceğim."

Ağzını tekrar kendime çektim, onu sertçe öptüm, dillerimiz sanki hiç ayrılmak istememiş gibi birbirine dolandı. "Bana sonsuza dek ver," diye fısıldadım dudaklarına, bana sahip olmasından başka bir şey istemiyordum. Her şeye. İyi, kötü ve kırık parçalarım.

Başka bir şey söylemeden beni koltuktan kaldırdı ve yatak odasına götürdü. Gömleğini çıkarmadan önce beni yatağın üzerine yatırdı. Hafifçe doğruldum ve o da arkama uzanıp elbisemin fermuarını açtı. Parmaklarım onun kaya gibi sert göğsüne değerken kalbim hızla çarpıyordu. Daha önce hiç görmediğim yeni dövmeleleriyle iç içe geçmiş eski dövmelelerini inceledim. Parmaklarım kalbinin üzerine, penguin ayak izlerinin olduğu yere geldi ve zamanda geriye, göğsündeki o dövmeyi yaptırdığı zamana gittiğimde gözlerim doldu.

"Kalbim sensiz atamıyor Penguin," demişti bana.

Hareketime ara verdiğimi fark edince başımı yukarı kaldırdı. Bakışlarındaki nezaket ve ilgi kendimi her zamankinden daha güvende hissetmemi sağladı. "Ağlıyorsun," diye fısıldadı, eğildi ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı tek tek öptü. "Ağlamandan nefret ediyorum. Yapmak zorunda değiliz."

"Hayır," diye araya girdim hızla, başımı sallayarak. "Bunu istiyorum, Gabriel. Bunu gerçekten ne kadar istediğime dair hiçbir fikrin yok."

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Çok bunaltıcı. Bu sadece..." İki elimi göğsüne, kalbine koyarken derin bir nefes aldım. "Böyle hissetmek için çok uzun zamandır bekliyordum. Burada seninle olmak için."

Tembel gülümsemesi geldi ve ağzını yavaşça benimkine doğru kaydırды. "Kierra... Hayatım boyunca seni aradım."

Daha fazla gözyaşı döküldü.

Daha fazla öpücük onları uzaklaştırdı.

"Bu gece kalabilir miyim?" Fısıldadım, sertliğini üzerimde daha fazla hissedebilmek için göbeğimi hafifçe kamburlaştırdım.

"Kierra..." diye inledi ağzı ensemde düşerken. Öpücüklerini ensemde gezdirdi. "Sonsuza kadar kalabilirsin."

Elbisemi aŖađı çekti ve ben de onu vücudumdan sıyırdım. Kot pantolonunu çıkarırken bana, her santimime baktı. Her Ŗey öncekinden daha hızlı hareket ediyordu. Elleri her yerimde geziniyordu ve ağzı da yle. Elim boxer'ının içine kayarken ve kalınlığının etrafına sarılırken her santimimin tadına baktı. O bana karŖı hırlarken ben onu aŖađı yukarı okŖamaya baŖladım.

"Aynen böyle, Kierra. Güzel ve yavaŖ," diye mırıldandı boynuma karŖı, sonra kulak mememi emdi ve elini klotumun içine kaydıldı. Ben mutluluktan inlerken parmakları klitorisime sürtünmeye baŖladı. "Bunu sevdim," diye fısıldadı, ağzını benimkine bastırarak. "Seni nasıl bu kadar ıslattığımı seviyorum." Sonra kalçalarını ona karŖı ileri geri sallarken bir parmağını içime kaydıldı. Bir parmağını daha soktu. Ve bir tane daha. Onun içimde olduğunu hissettikçe aklım dönmeye baŖladı. Adını seslendim ve o da ağzını meme ucuma dayayarak cevap verdi, beni orgazmın eŖiđine getirirken sertçe emdi.

"HoŖuna gitti, değil mi?" diye sordu bir elini boynumun dibine koyarak. "Ellerimin seni kontrol etmesi hoŖuna gidiyor mu?"

"*Evet*," nefes aldım. "Bu hoŖuma gitti."

Eli hâlâ boynumdayken bir parmağını daha içeri kaydıldı. Sistemim boyunca sallanan zevk miktarından neredeyse çığlık atıyordum. Gözlerini benimkilere kilitledi ve ağzıma doğru ilerledi. Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama bir noktada hangi nefesin onun, hangisinin benim olduğunu ayırt edemiyordum. Yine de sanki onun varlığı benim oksijenim olmuŖtu. O ve dokunuŖları olmadan nefes alamazdım.

Dudaklarıma gülümsedi ve ben de alt dudağını ısırmadan önce yaladım. "Tadıma bak," diye mırıldandım ağzına karŖı. "Ŗimdi."

Emirlerime itaat ederken hınzır sırtıŖı daha da büyüdü. Vücudumda aŖađı doğru hareket etti, klotumu kalın kalçalarımın aŖađı kaydıldı ve odanın kenarına fırlattı. Ellerini i uyluklarımla üzerine koydu ve onları birbirinden ayırdı. BaŖını bacaklarımla arasına gömdü ve yalamaya, emmeye baŖladı.

Ben ona doğru yükselirken parmağını klitorisime sürüyor, dilinin içimde daha da derine inmesini istiyordu.

Onu yukarı ve aşağı yönlendirirken ellerim saçlarına dolanıyor, beni en sevdiği tatlıymışım gibi yemesine bayılıyordum.

İşini bitirdikten sonra kendini yukarı itti ve üzerime çıktı, kendini dengelerken dudaklarımı öptü. Boxerını indirirken siki bacağıma süründü. Onları odanın kenarına fırlattım ve saniyeler içinde siki klitorisime sürünerek onu daha fazla istememe neden oldu. Gözleri benimkilere kilitlenmişti. Gözlerinde kayboldum ve kollarımı vücuduna doladım, o sertliğini yavaşça içime kaydırırken tırnaklarımı sırtına geçirdim. Her santiminin beni nasıl tükettiğini görünce nefesim kesildi. Kalınlığının yoğunluğundan ve içimde kaydıdığı derinlikten gözlerim kapanırken adını mırıldandım.

İki bedenimiz tek vücut olurken hızını artırdı. Henüz beni sikmiyordu, hayır. Benimle sevişiyordu. Acele etmiyor, özen gösteriyor, hayatımın en büyük doruk noktasına doğru ilerliyordu.

Ondan daha fazlasını istedim, dokunuşlarını, itişlerini, öpüşlerini, kalbini. Kendimi tamamen onun içine sarmak ve asla bırakmamak istiyordum.

"Kahretsin Kierra, kendini çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı kulağıma, sonra da ısırıldı. "Aminin sikimin etrafına böyle sarılmış gibi hissetmesine bayılıyorum."

"Hepsi senin için," diye fısıldadım, o daha da derine iterken kalçalarımı yukarı kaldırdım. "Ben seninim."

"Bu doğru," diye hırladı, ağzını benimkine yaklaştırarak. "Sen tamamen benimsin."

Şimdi seni becereceğim ve sonsuza dek sana sahip çıkacağım."

Hızı arttı ve ben mutluluk içinde haykırırken içime girdi. Sanki kaybettiği zamanı telafî ediyormuş gibi benimle sevişiyordu. Kendini içime o kadar sert ve derin pompaladı ki bacaklarımın titremesine engel olamadım. Beni önden çok sert sikti ve sonra beni ters çevirdi.

Ellerini kıvrıcık saçlarımın etrafına sarmadan ve kalçalarımı onunkine karşı sallarken bir bağlantı noktası olarak kullanmadan önce sırtıma doğru, her şeyi içine alırken ter ve ıslaklık içinde damlıyordu.

Boşaldıktan sonra nefes nefese yanıma uzandı. Üstüne çıktım ve onu nazikçe öpmeden önce dudağını yaladım. "Bu..." İçimi çektim.

Gözlerini kapadı ve alnımdan öptü. "Aynen öyle." Beni daha yakına çekti. "Seni seviyorum Penguen."

Gözlerimi kapatırken gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

"Bana on dakika ver," diye fısıldadı kulağımı ısırırken. "Sonra bu evin her odasında seninle tekrar sevişeceğim."

***

Birkaç tur daha attıktan sonra, yatakta çarşafın altında çıplak yatıyorduk, ben göğsüne yaslanmıştım, tamamen bitkin ama Gabriel'in dört duvarı dışındaki hayatımın çılgınlığından huzurluydum. Arada bir beni kendine doğru çekip alnımdan öperek yalnız olmadığımı hatırlatıyordu. Arada sırada bu hatırlatmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

"Sana doğum günü hediyesi henüz veremedim," diye fısıldadı, bir parmağını boynumda yavaşça aşağı yukarı gezdirirken tüylerim diken diken oldu.

"Yani dilinle bacaklarımın arasında yaptığın şey hediye değil miydi?" Yarı şaka yaptım. Gabriel'in bacaklarımın arasındaki yüzünü her sabah çalar saatim olarak kullanabilseydim, çok daha mutlu uyanırdım.

Kıkırdadı. "Hayır, değildi. Hediyesi görmek ister misin?" "Elbette."

Oturdu ve beni vücuduyla kaldırdı. Sonra ayağa kalktı, boxerını giydi ve elini bana doğru uzattı. Çarşaf üzerime sarılıyken, onun elini tuttum.

elimi tuttu ve beni odadan dışarı çıkardı. Koridorda yürüdük ve beni dikiş odasına dönüştürülmüş boş bir yatak odasına götürdü.

Yeşiller ve turunculardan oluşan canlı, vahşi duvar kâğıtları olan bir dikiş odası. Üç makine kurulmuştu: bir dikiş makinesi, bir nakış makinesi ve bir serger.

Sol tarafta kumaşlarla dolu bir dolap vardı. İğneler, iplikler ve kesilmiş parçalardan oluşan kutular vardı.

Bana bir dikiş odası yaptı.

Bana bir dikiş odası yaptı!

"Bu benim için mi?"

Kapının pervazına yaslandı ve başını salladı. "Hayatıma biraz renk . Yaratıcı projelerin için bir alan kullanabileceğini düşündüm."

"Gabriel?"

"Evet?"

Ona doğru yürüdüm, parmak uçlarımda durdum ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak "Benimle burada da sevişir misin?" diye fısıldadım.

O da öyle yaptı.

***

Ertesi sabah, gün ışığı pencere perdelerini araladığında, yatakta yuvarlandım ve yanımda boş bir yer buldum. Kendimi oturur pozisyona getirip Gabrieli aradım ama hiçbir yerde bulamadım. Yine de burnum durumun kokusunu alabiliyordu.

Kendimi yataktan kaldırdım, külotumu ve Gabriel'in şifonyerinin üzerinde duran tişörtlerinden birini giydim ve mutfağa doğru yöneldim.

Onu ocağın başında, tavada yumurta çırparken gördüğümde dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

"Günaydın," dedim yüksek sesle.

İrkildi ve hafifçe sıçradı, tahta kaşığını yere düşürdü, bu da bir porsiyon çırpılmış yumurtayı etrafa saçtı.

"Kahretsin, çok özür dilerim," dedim aceleyle, dağınıklığı toplamaya başlamak için acele ettim. Kağıt havluya uzandım ve yaptığım hatadan utanarak başımı salladım. "Özür dilerim, özür dilerim."

" değil," dedi kıkırdarak.

Hâlâ kendimi berbat hissediyordum, aceleyle ortalığı temizlemeye başladım. "Tanrım, çok sakarım. Üzgünüm-"

"Gerçekten, Kierra. Bunun için endişelenme."

"Ugh. Her yerde. Bu benim hatam-"

"Hey," dedi Gabriel, elini omzuma koyup beni durdurarak. Bana doğru eğildi, gözlerini gözlerime kilitledi ve o tembel gülümsemesini takındı. "Merhaba."

Alt dudağımı ısırdım ve düzensiz nefes alış verişimi yavaşlattım. "Merhaba."

Düşen saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına götürdü. "Sana kahvaltı hazırladım."

Dokunuşundaki nezaket içimdeki paniği yatıştırdı. Aynı durum Henry'nin başına gelseydi, ortalığı dağıtmasına neden olduğum için ayıplanır ve bağırılırdım. Dolaplara çarpan çırpılmış yumurtalar için bana isimler takılır ve aşağılanırdım. Bir an önce temizlemem söylenirdi.

Gabriel bunun yerine gülümsedi ve sonra beni dudaklarımdan nazikçe öptü. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğini sanmıyordum - onun kibarlığı.

"Günaydın," diye fısıldadı.

"Günaydın," diye mırıldandım.

Beni kucaklayıp alnımdan öpmeden önce ayağa kaldırdı.

Tezgâha baktım; pastırma, patates kızartması, portakal suyu ve tabii ki tarçınlı kekler vardı. Bir değil, iki değil, dört farklı yumurta çeşidi vardı.

"İki kişiyi mi yoksa bir orduyu mu besliyorsun?" Bentley odaya girip kuyruğunu sallayarak yerdeki çırpılmış yumurtaları yerken şaka yaptım. Pislikleri temizlemek için bir robota ihtiyacınız olmadığı ortaya çıktı; sadece bir köpeğe ihtiyacınız vardı.

"Yemek yapıyordum ve senin yumurtayı nasıl sevdiğini bilmediğimi fark ettim. Bu yüzden haşlanmış, rafadan, ters yüz ve omlet yaptım. Haşlamayı denedim ama . Ve çırpılmış yumurtanın
."

"Seni seviyorum," diye nefes aldım, kelimeleri daha fazla tutamadım. Karşı cins söz konusu olduğunda bu üç kelimeye inanmayı neredeyse bırakmışım. Bu kelimeleri bir başkasına fısıldayabileceğim fikrinden neredeyse vazgeçmişim. Yine de Gabriel bunu kolaylaştırdı. O kadar kolaylaştırmıştı ki sırf söyleyebilmek için sözlerini kesmişim.

Belki de aşk, gerçek aşk buydu. İnsanın dilinden takla atarak dökülen bir şey. Belki de aşk dağınık mutfaklar ve büyük boy tişörtlerdi. Belki aşk sessiz sabahlar ve alın öpücükleriydi. Belki aşk huzurdu. Belki de aşk oydu.

Gülümsedi ve beni kendine doğru çekti. İri gövdesini benimkinin etrafına sardığında hissettiklerimi seviyordum. Kendimi güvende hissediyordum. Yıllarca tam tersini hissettikten sonra güvende hissetmenin ne kadar önemli olduğunu dünyada kimse bilemezdi. "Ben de seni seviyorum. Bunun nesi çılgınca biliyor musun?"

"O da ne?"

"Daha adını bile bilmeden seni sevdiğimi biliyordum." Başparmağını yavaşça alt dudağıma sürttü ve "Yumurtanı nasıl seversin?" dedi.

Biraz sıırttım ve omuz silktim. "Karıştırdım."

"Siktir," diye güldü, bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Buzdolabına doğru yürümeye başladı. "Anlaşıldı. Birkaç tane daha kıracağım ve-"

"Gabriel." Uzanıp kolundan tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Burada ne varsa yiyelim. Ve bir dahaki sefere omlet yapabiliriz."

Kıs kıs güldü ve başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı, "Sadece 'bir dahaki sefere' demene bayıldım. Çünkü seninle gerçekten daha çok gelecek sefer istiyorum."

Bütün sabah konuşurken ve yemek yerken onun kucağına oturdum. Beni de güldürdü. Gerçi bu şaşırtıcı değildi. Adamla ilgili her şey yanaklarımı çok fazla gülümsemekten acıtıyordu.

En güzeli de neydi? O da

beni sevdi.

Bir süre sonra sığınağımdan ayrılıp eve, gerçekliğe dönmem gerektiğini fark ettim. Giyinmeyi bitirdikten sonra koridora yöneldim ve Gabriel'in arka verandada durduğunu fark ettim. Paravan kapıyı iterek açtım ve ahşap verandaya çıktığımda konuşmaya başladı.

"Beni tekrar bulmalıydın," dedi verandanın korkuluklarına yaslanıp sahil şeridine bakarken. Ellerini gri eşofmanının ceplerine soktu. "Bunca yıldan sonra... Keşke beni tekrar bulsaydın."

gittim ve karşıdaki korkuluğa yaslandım. "Biliyorum." "Neden yapmadın?"

"Seni bulmayı birçok kez düşündüm... ama her seferinde kendimi bundan vazgeçirdim. Genç ve aptaldım. Olan her şey için kendimi suçladım. Ne kadar çok şey kaybettiğini bilmek çok zordu..." Derin bir nefes aldım ve Elijah'ın görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Bir süre sonra, o kadar çok zaman geçti ki, senin hayatına devam ettiğinden ve benim de şansımı kaçırdığımdan emin oldum.

Seni bir daha sevebileceğimi sanmıyordum. Bunu yatağa atmak zorundaydım. Senin bir karın, bir ailen olduğu ve beni bir daha istemeyeceğin hikâyesini uydurdum. Arkama bakmadan çekip gittikten sonra beni asla affetmeyeceğini düşündüm. Ayrıca, benim kim olduğumu unuttun, Gabriel. Bir yabancından başka bir şey değildim."

"Bunun bir önemi yok." "Önemli."

"Hayatımın geri kalanı boyunca her gün hafızamı kaybetsem, yine de seni sevmenin yolunu bulurdum. Senin her halini severdim. Genç halini severdim. Şimdiki halini de severdim, saçları ağarmış halini de severdim, çünkü seni sevmek zaman almaz. Seni sevmek sadece sevmektir. Dengesiz bir dünyada değişmeyen bir şeydir. Sana tekrar tekrar aşık olurdum, hiç tereddüt etmeden. Sana aşık olmak yıllar bile almaz, Kierra. Sadece saniyeler sürer. Sanırım bu yüzden Henry için mimarlık projesini yaptım. Bir şekilde ruhum bunun beni sana getireceğini biliyordu."

"İki ruh sonsuza dek birbirine karıştığında..." Fısıldadım.

"O zaman sonsuza dek öyle olacaklar," diye fısıldadı.

Başımı öne eğdim. "Onu terk etmeyi çok istiyorum," diye itiraf ettim. "Ama Ava'yı kaybetmekten çok korkuyorum. Bu yüzden bu kadar uzun süre kaldım."

"Ona nasıl vuracağımızı bulmalıyız. Aldattığı gerçeğini senin için kullanabilirsin. Ayrıca, şu ana kadar onun hakkında öğrendiklerime göre, sosyal imajını çok önemsiyor."

Kıkırdadım. "En hafif tabirle."

"Ya bunu tehdit ettiysen? Ya ortak ebeveynlik yapmanıza izin vermezse medyada adını lekelemekle tehdit etseydiniz? Sence bu bir seçenek mi? Bunu yapmak zorunda bile değilsin; sadece tehdit edebilirsin."

Orada düşünceli bir şekilde dururken kaşlarımı indirdim. Bu hiç aklıma gelmemişti ama Gabriel haklıydı. Henry'nin önemsedığı bir şey varsa o da

onun kamusal imajıydı. İşler beni endişelendiren bir yöne kayarsa aklımda tutmam gereken bir şeydi.

"Bunu düşüneceğim," dedim ona.

"Evet. Ve yardım etmenin başka yollarını düşünmeye devam edeceğim."

Benim tatlı, tatlı kahramanım.

"Gabriel?"

"Evet?"

"Birkaç dakika burada kalabilir miyiz?" diye sordum. "Sadece ikimiz bu arka verandada birlikte? Konuşmak zorunda falan değiliz... Sadece burada seninle biraz daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

Bir an için başını bana doğru çevirdi. Başını salladığında bakışlarındaki samimiyet içimde bir huzur dalgası yarattı. "Evet," dedi gözlerini tekrar sabaha dikmeden önce. "Seninle sessiz olmayı çok isterdim."

Sessizliğin bu kadar gürültülü ve anlamlı olabileceğini kim bilebilirdi? Aşkın sessiz anlarından huzur gelebileceğini kim bilebilirdi?

Bir saat kadar baş başa kaldıktan sonra evin önüne yöneldik ve kapısının önünde ona veda öpücüğü verdim. Ben uzaklaşmaya başlarken arkamdan seslendi.

"Hey, Penguen?" Gabriel kapının pervazına yaslanmış, gömleksiz ve her zaman olduğu gibi mükemmel bir şekilde sordu.

"Evet?"

"Yarın geri gelecek misin?"

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı. "Evet."

"Tamam." Ellerini eşofmanının içine soktu ve başını kapının pervazına yasladı. "Hey, Penguen?"

"Evet?"

"gün geri gelecek misin?"

Kelebekler. "Evet."

"Ya ondan sonraki gün?"

Alt dudağıımı kemirirken başımı salladım. "Uh-

huh." "Hey, Penguen?"

"Evet?"

Elini dağınık saçlarında gezdirdi ve bana doğru yürüdü. Parmağını çenemin altına yerleştirdi ve bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı kaldırdı. Ağzı benimkine değdi. "Söz mü...?"

"Söz veriyorum."

Beni yavaşça öptü ve dudaklarıma doğru "Güzel" diye fısıldadığında kollarının arasında eridim.

Gabriel

Onsekiz Yaşında

Onu sevmiştim.

Bu olaydan önce ve sonra çok şey oldu ama o anda Kierra'ya aşık olmuştum. Ve o bunu bilmiyordu bile.

"Tam bu anı hatırla, olur mu?" diye fısıldadı, dudakları annesininkiyle uyumlu kocaman bir gülümsemeye dönüştü. Kierra'nın düz siyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve ağaç evin içinde yaptığı elbiseyi göstererek bir daire çiziyordu. Elbise bir komşusu tarafından o kadar beğenilmişti ki, ondan kendi orijinal Kierra elbiselerini yapmasını istemişlerdi. Gelecek vaat eden bir moda tasarımcısı olarak ilk resmi satışı olarak da biliniyor.

Onun hayallerinin gerçekleşmesini izlemek, tanıklık ettiğim için şanslı olduğum bir şeydi. Onun şapşal sırtışı ve kıvrak vücut hareketleri bende yerden kalkıp onu göğsüme çekerek öpme isteği uyandırdı. Aylar boyunca ona ilk öpücüğümü vermeyi düşünmekten vazgeçmemiştim. Ona ikinci öpücüğünü de vermek istedim. Ve üçüncü, ve dördüncü...

Bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum çünkü en iyi arkadaşını öpmek her zaman kötü bir fikirdi ama elimde değildi çünkü onu seviyordum.

Aptal aşk.

Ona defolup gitmesini söylediğimde bile ortaya çıktı.

"Bunu asla unutmayacağım," dedim ona, sevincine gülümseyerek.

"Bana ödeme yapacak, Gabriel. Buna inanabiliyor musun? Gerçek parayla. Çocukken bana ödediğin Monopoly parasının aksine."

"O benim güzel, zor kazanılmış paramdı, Kierra."

"Onu benim masa oyunumdan çaldın," diye itiraz etti. "Ödünç aldım," diye karşılık verdim.

"Benden bir şey almak için sahte para ödünç alıp geri veremezsin."

"Yapabilirim ve yaptım." Oturduğum yerden zıpladım ve başparmağımı burnuma sürttüm. "Ve bana yaptığın o battaniyeyi hâlâ her gece kullanıyorum, çok teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı ve gür kaşları çatıldı. "Bunun bir süveter olması gerekiyordu ama o zamanlar düz bir çizgiden başka bir şey tığ işi yapmayı bilmiyordum."

"Birkaç yıl içinde bunu bir milyon dolara satabilirim. Orijinal bir Kierra."

"Sadece bir milyon mu? Kırıldım. En azından üç milyona satmalısın-"

"Seni seviyorum," diye araya girdim.

Hareketleri durduğunda gözleri şaşkınlıkla dalgalandı. Başını eğdi ve utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Gabriel."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Seni seviyorum." "Seni duydum."

"Hayır," diye karşı çıktım. Ona doğru yürüdüm ve ellerimi omuzlarına koydum. Sertçe yutkundum, ağzımı açtığımda kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyordum. "Ben sana aşığım,

Kierra. Arkadaşlık aşkı gibi değil. Birbirimizi sonsuza dek tanıdığımız türden bir aşk değil. Ama seni dünyadaki her şeyden çok öpmek istediğim türden bir aşk. Seni rüyamda gördüğüm ve sonra yatağında uyandığımda orada olmadığın için kızdığım türden bir aşk. Sonsuza kollarımda olman için her günü seninle geçirmek istediğim türden bir aşk."

"Oh," diye fısıldadı, sesi ürkek ve alçaktı. "Bu tür bir aşk." "Evet. Bu tür bir aşk."

"Peki." İç çekti. "Neden bu kadar uzun sürdü, salak?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bekle, ne-"

Cevap veremeden beni öptü. Kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti, sanki o günün gelmesini bekliyormuş gibi beni öptü. Neler olduğunu anlamam birkaç dakika aldı ama anladığım anda onu daha fazla olmasa da aynı yoğunlukta öptüm. Ellerim sırtının alt kısmına düştü ve onu kendime doğru çektim, tutabildiğim kadar tuttum.

Ağızlarımız hafifçe ayrıldığında dudaklarını benimkilere değdirdi ve "Gabriel?" diye fısıldadı.

"Öyle mi?"

"Ben de seni seviyorum. Sonsuza dek sürecektir türden bir aşk." "Oh. İyi. *Güzel.*"

Kierra

Günümüz

Eve döndüğümde yemek masasının çiçeklerle dolu olduğunu gördüm. İçeri girdiğimde ev ürkütücüydü. Masanın başında elinde bir bardak koyu likör olan Henry oturuyordu. Bir gece önceki kıyafetinin aynısını giymişti ama beyaz gömleğinin düğmeleri açıktı ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı.

Sandalyede arkasına yaslandı ve bakışlarımı karşılamak için başını kaldırdı. Biraz ofladı. "Eve gelmenin tam zamanı."

"Kafamı boşaltmak için boşluğa ihtiyacım vardı."

"Dur tahmin edeyim, hâlâ boşanmak istiyorsun."

"Evet ama sarhoşsun ve hiç uyumamış gibi görünüyorsun. Bunun hakkında konuşabiliriz-"

"Anlaşmam suya düştü," diye bahsetti. "Çin'deki takımla."

Yavaşça başımı salladım, o sabah hangi Henry'yi alacağımdan emin değildim. "Tamera bundan bahsetmişti."

"Dokuz rakamlı bir anlaşmaydı. Dün öğrendim. Bu yüzden böyle davranıyordum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Henry. Ama bu mazeret değil-"

"Biraz merhametli ol, Kierra. Kötü bir gün geçirdim. En kötü gün. Ve bundan sonra iyi olmamı mı bekliyorsun? Dinle, dün gece yaptığım şeyi yapmak istememiştim-"

"Hangi şeyden bahsediyorsun? Doğum günümde Ramona ile yatma olayından mı yoksa doğum günümde bana vurma olayından mı? Hangisini kastetmedin?"

Yüzünü buruşturdu. "İkisi de mi? Ama daha çok ikinci şey. Yaptığım şeyi yapmak istememiştim."

"Bana vurmaktan mı bahsediyorsun?" Ben araya girdim. "Bana vurmak istemedin mi?"

Ne yaptığını söylememden korktu. "Yaptığım şeyi yapmak istememiştim" demek, kendisini suçlu hissetmesine neden olabilecek kelimeleri kullanmamasının bir yoluydu.

Bana

vurdu. O

bana

vurdu.

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Daha anlayışlı olursun sanmıştım. İşin ve her şey için." Gözlerini açtığında çok üzgün görünüyordu. Kırılmış. Evinin yolunu tekrar bulmaya çalışan kayıp küçük bir çocuk gibi. Bir an için kendimi suçlu hissettim. Sanki bana babasının onda yarattığı travmayı anlatan aynı kırık çocuğu görmüş gibi hissettim. Teselliye ihtiyacı olan incinmiş ruhu gördüm. Öfkesini örtmek için kullandığı acıyı gördüm. Acısını gözlerinde gördüm.

Ama o bana *vurdu*.

Bana acı veren birini teselli etmek nasıl benim sorumluluğum olabilirdi? Ruhuma defalarca balyoz indiren bu kırık adamı düzeltmek neden benim işimdi?

"Bunu yapamam Henry. Bunu yapamam," dedim düzinelerce çiçeği işaret ederek. "Bu hayat gerçekmiş gibi davranmaya devam edemem.

Normal. Normal olduğumuzu. Ben senin karın değilim, sen de benim kocam değilsin. Doğrusu, bunu uzun zamandır bildiğini düşünüyorum."

Bardağındaki kahverengi likörü yudumlamadan önce başını tekrar eğdi. Masanın üzerinde duran şişeden kendine bir tane daha doldurdu. "Dün gece neredeydin?" diye fısıldadı.

Ağzımdan çıkan kelimeleri duyuyor muydu?

"Sadece zihnimi boşaltmak için boşluğa ihtiyacım vardı," dedim ona, önümüzdeki birkaç dakikanın içinde neleri açığa çıkaracağından korkarak. Tuhaf davranıyordu. Elbette, onu daha önce de garip davranırken görmüştüm ama elleri bardağını sararken acayip derecede sessiz ve sakın görünüyordu.

"Kafanı nerede boşalttın?" "Gece

Rosie'de kaldım." "Yalan

söylüyorsun," dedi.

"Ben değilim."

"Öylesin."

"Hayır," diye karşılık verdim. "Değilim."

Kendine bir bardak daha burbon doldururken kaşları birbirine çarptı. "Telefonunu takip ettim," diye fısıldadı Henry. Sesindeki sakinlik tüylerimi diken diken etti. "Rosie'nin Gabriel Sinclair ile aynı yerde yaşadığını öğrenmek çok tuhaf."

Kalbim karnıma düştü. "Konumumu mu takip ediyorsun?"

Güldü. "Bu benim için yeterli bir itiraf." "Henr-"

"Siktir git, Kierra!" diye bağırdı ve elindeki dolu alkol bardağını odanın öbür ucuna fırlatarak duvara çarptı ve bardağın milyonlarca parçaya ayrılmasına neden oldu. Sistemim yüksek alarma geçti. Gözlerim odanın içinde gezindi. Hangi yönün en hızlı çıkış yolu olduğunu bulmam gerekiyordu. Kaçış yolları. Bir kaçış yoluna ihtiyacım vardı.

"Ne oldu?" Henry havladı, öfkesi burbon lekeli duvarda yankılandı. "Ben Ramona'yı beceriyorum, sen de patronu mu beceriyorsun? Sorunlarınla böyle mi başa çıkıyorsun? Benden intikam almaya mı çalışıyorsun?"

"Boşanmak istiyorum," diye tekrarladım, korkumu belli etmemek için elimden geleni yaparak. "Benim ya da senin ne yaptığınızın bir önemi yok, çünkü biz birlikte değiliz Henry. Çok uzun zamandır birlikte değiliz. Sadece bunun bitmesini istiyorum."

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. "Ne?"

"Hayır dedim. Beni terk edemezsin. Bırakırsan Ava'yı kaybedersin ve bunun isteyeceğin son şey olduğunu biliyorum."

"Bunun dağınık olmasını istemiyorum Henry. İkimiz de Ava'yı seviyoruz. Onun için en iyi olanı yapalım."

"Onun için en iyisi ailemizin bir arada kalması."

"Hayır, en iyisi mutlu ebeveynler."

"Sen onun gerçek ebeveyni bile değilsin. Ben ebeveyniyim. Senden önce de ben ve o vardık, senden sonra da ben ve o olacağız."

Kirli oynamak istemiyordum ama o bunu zorlaştırıyordu. Sözleriyle beni derinden yaralıyordu ve aklımdaki tek şey Ava'yı korumam gerektiği idi. Kızıma ihtiyacım vardı. "Ortalığı karıştırmak istemiyorum Henry ama evlilik sözleşmemizde sadakatsizlikten bahsediyor. Ve sosyal imajının senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İstemiyorum ama beni aldattığın gerçeğini, artık elimde kanıt olduğuna göre, mahkeme sistemine açıklayacağım. Ve bunlar halka açık kayıtlar olacak. Bunu yapmak istemiyorum, o yüzden bırak gideyim. İkimizin de Ava'yla vakit geçirebileceği bir düzenleme yapabiliriz. Ya hep ya hiç olmak zorunda değil."

"Beni tehdit mi ediyorsun? Adımı lekeleyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"İstemiyorum..." Ben karşı çıktım. "Ama Ava'nın hayatımda olması için ne gerekiyorsa yapacağım."

Güldü ve başını salladı. "Beni aldattığıma dair kanıtın bile yok. Senin elinde hiçbir şey yok... ama benim var. Söyleyeceğin herhangi bir şeyin, Gabriel'le gerçekten takıldığınıza dair elimdeki görüntüler kadar güçlü olacağından şüpheliyim."

Gözlerimi kısıtım. "Ne?"

"Telefonunda sadece kayıt özelliği olmayan bir izleme cihazı olduğunu mu sanıyorsun? Ben Henry Hughes'um, Kierra. Teknolojide ustayım. Yaptığın her şeyi görüyorum. Attığın her adımı. Aldığın her nefesi. Hepsini görüyorum. Onunla kaçtığını ilk kez dün gece mi fark ettim sanıyorsun? Hayır. Sadece sana ilk kez bahsettim."

Kocama karşı elimde olduğunu düşündüğüm tek kozun artık onun elinde olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Beni mi izliyordu? Ne kadar zamandır? Bu, içimde bir korku dalgasının yükselmesine neden oldu. Kendimi hiç beklemediğim bir şekilde savunmasız hissettim.

İnanamayarak başımı salladım. "Anlamıyorum. Benimle mutlu bile değilsin. Bunu neden yapıyorsun? Neden gitmeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü sen benimsin," dedi. "Bir sürü makine yaptım ama sen benim en sevdiğim küçük robotsun." Beni sahiplenme şekli tüylerimi diken diken etti. Kontrol damlıyordu. Viskiye suçlamak istedim ama doğrusu Henry uzun zamandır böyle davranıyordu, sanki ben onunmuşum gibi. Karısı değil, malıymışım gibi. Onun küçük robotlarından biriydim, ne zaman ne isterse onu yapıyordum ve eğer çizginin dışına çıkarsam, beni en sevdiği versiyonuma, yani karşılık vermeyen ya da konuşmayan versiyonuma döndürecek kadar düzeltmeye çalışıyordu. Akşam yemeği partilerinde onun gölgesinde duran. Kendine zerre kadar güveni olmayan, çünkü o hepsini tüketmişti. Ama şimdi beni kontrol edemiyordu, çünkü derin uykumdan uyanıyordum. Geçmiş yıllarımın kabusundan uyanıyordum. Henry benim üzerimdeki kontrolünü kaybediyordu ve bu onu korkutuyordu. Ama umurumda değildi.

Özgürlüğüme kavuşuyordum.

Bu da demek oluyordu ki, ben kendi gerçekliğime adım atmaya başladıkça o da kendi gerçekliğinin kontrolünü kaybediyordu.

"Beni bırakamazsın," dedi.

"Evet, yapabilirim ve yapıyorum." Kelimeleri söyledim ama içim belirsizlikle doluydu. Bundan sonra ne yapacağını ya da nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Kafasında dönen düşünceleri bilmiyordum. Kalp atışlarının paniklediğini bilmiyordum. Tek bildiğim, son on yılda yaşadığım gibi bir yıl daha yaşayamayacağımdı. Ava on sekiz yaşına gelene kadar bir dört yıl daha dayanamayacağımı biliyordum - doğrusunu söylemek gerekirse bir hafta daha.

Başını eğdi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Görmüyor musun?" diye fısıldadı, sesi çatlıyordu. "Her şey parçalanıyor."

"Ya da belki de ilk kez her şey bir araya geliyor," dedim sakince, bir sonraki patlamasının ne olacağından hâlâ emin değildim. Ta ki kontrolsüzce ellerine kapanarak hıçkırmaya başlayana kadar. Ağır çığlıkları kalbimin hala onun için attığını bilmediğim bir parçasını kırdı. Duyguları ve hisleri derinlemesine incelemiş olsam da, nasıl işlediklerini her zaman anlayamıyordum. Beni bu kadar uzun süre inciten bir adam için o anda hissettiğim suçluluk duygusunu hissetmem nasıl mümkün olabilirdi? Neden şeytanımı teselli etme ihtiyacı hissettim? Neden sanki ona ihanet eden benmişim gibi hissediyordum, tam tersi değil?

"Henry," diye fısıldadım.

Nefes alırken boğulacak gibi olurken vücudu titriyordu. Onu daha önce de içki içerken ağlarken görmüştüm. Bu alışılmadık bir şey değildi. Ama bu, tüm sistemine yayılan yeni bir panik seviyesiydi.

"Onun gibi olmak istemiyorum," diye hıçkırdı şiddetli titremeleri arasında. "Onun gibi olmak istemiyorum," diye defalarca tekrarladı.

Bir an için kendi göğsümün sıkıştığını hissettim. Bir an için, önümde oturan baba sorunları olan küçük çocuğu gördüm. Babası beynini o kadar çok karıştırmış ki, neredeyse imkansız hale getirmiş olan kırık çocuğu gördüm.

Henry'nin travma bavulları olmadan büyümesi için. Bir an için annelik içgüdülerim devreye girdi ve onu rahatlatmak istedim. Onun yanında olmak istedim. Onu kollarımla sarmak ve yardım alabileceğini söylemek istedim. Bundan kurtulabileceğini. Ve sağlıklı, güvenli bir ortamda ebeveynlik yapmayı öğrenebileceğimizi.

Onu teselli etmek için yanına yaklaştım. Karısı olmak için değil, bir başkasının acı çektiğini gören bir insan olmak için. Yanında diz çöktüm ve elimi omzuna koydum. "Henry. Sana yardım bulabiliriz. Biz-"

Kelimeler dilimden dökülmeyi tamamlayamadan, gözyaşlarıyla ıslanmış iki elini omuzlarıma koydu ve beni sertçe iterek kırık camının kırıldığı duvara doğru uçmama neden oldu. Yere düştüm, bir cam parçası elimi kesti. Çarpmanın etkisiyle oluşan baş dönmesini üzerimden atmaya çalışırken irkildim ve elimi kaldırdım. Cam parçasını elimden çektim ve Henry'nin bana doğru baktığını görmek için başımı kaldırdım. Hâlâ gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ama vahşi görünüyordu. Sanki artık orada değildi ve tek görebildiğim bana bakan babasıydı. Bir düğme çevrilmişti ve Henry gitmişti.

Sandalyesinden kalktı ve bana doğru ilerledi. Diz çöktü ve ellerini üstümdeki duvara koyarak beni sıkıştırdı ve yüzünü yüzüme doğru indirdi. "Beni terk etmiyorsun, tıpkı onun onu terk etmediği gibi. Anlıyor musun, Kierra?" dedi üzerime çömelirken. Eliyle çenemi kavradı ve yüzümü kendisine doğru çekti. "Şu sözleri söyledin. "Ölüm bizi ayırana kadar. Yani ya *öleceksin* ya da *kalacaksın*. Sen benimsin." Sonra dudaklarını dudaklarıma dayadı, viskiyle ıslanmış diliyle beni öptü, korkunç vaatler gibi gelen tehditlerini bana da bulaştırdı. Ağzı benimkini yutarken kıpırdamadan oturdum. Beni öpmeyi bitirdiğinde yüzümü iterek başımı arkamdaki duvara çarpmamı sağladı. "Gabriel Sinclair'den uzak dur, yoksa yemin ederim pişman olursun ve onun hayatını da seninki kadar berbat ederim."

Masanın üzerindeki g llere doğru yürüdü, avuç dolusu g l çıkardı ve bana doğru fırlattı. "Bir de sana bütün bu g lleri aldığımı düşün."

Gabriel

Selam Kierra. Bu sabah kahve dükkanında seni özledim. Umarım iyisindir.

Merhaba, özür dilerim. Çılgın bir sabah. Henry'nin keyfi yerinde değil. Her şey yolunda. Daha sonra ararım.

Gabriel: İyi misin? Bana ihtiyacın var mı?

Ben iyiyim. Sonra konuşabilir miyiz?

Gabriel: Her zaman. Sen nasılsın?

Cevap vermedi.

Mesajlarını çok derinlemesine okumamam gerektiğini biliyordum ama açıkçası endişeliydim. Gergin görünüyordu. En azından bana öyle geldi. Evli olduğu adam ve onun aklını nasıl karıştırdığını bildiğim için bu durum beni her şeyden çok endişelendiriyordu. Henry'nin Kierra'yla oynadığı akıl oyunlarını hayal bile edemiyordum. Yazdığı mesaj görünüşte basitti, ama yazdığı her harften duyduğu endişeyi neredeyse hissedebiliyordum.

Kocasını o gün öfkeyle ofisine gelene kadar onun güvenliği ve refahı için son derece endişeliydim.

Henry ofisime girerken, "Ailemden uzak dur," dedi. Tasarım bir takım elbise giymişti ve kelepçeleriyle uğraşıyordu. "Beni anlıyor musun?"

"Buraya gelecek kadar yüzüsüsün," dedim sandalyemden kalkarak. "Gitsen iyi olur."

"Güven bana, uzun süre kalmayı planlamıyorum. Sadece bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum, o da seninle hiçbir şey yapmak istemediğim. Mülkümün yakınından bile geçmeni istemiyorum. Personeliniz sonra tüm detayları halledebilir, ancak mülküm adı atmayacaksınız."

"Bu kadar mı?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum.

"Hayır, öyle değil." Bana doğru yürüdü, sanki alfa olmaya çalışıyormuş gibi göğsünü şişirdi. "Eğer karıma bir daha dokunduğunu öğrenirsem, hayatını mahvederim."

"Anladığım kadarıyla senin bir karın yok. Ve Kierra'nın da kesinlikle bir kocası yok."

"Buna karar vermek sana düşmez. Ben ciddiylim. Ondan ve kızımından uzak dur. Yoksa."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir söz," dedi ellerini pantolonunun ceplerine sokarak. "Sence Kierra şimdi benimle mutsuz mu? Güven bana... Seninle görüşmeye devam ederse hayatını cehenneme çeviririm. Sadece seni yok etmekle kalmam, onun için iyi olan her şeyi de mahvederim."

"Sen lanet olası bir kaltaksın," diye homurdandım, Kierra'ya zarar vermekten bahsederken korumacı doğamın büyüdüğünü hissettim. "Eğer ona zarar verirsen-"

"Bu benim hakkım," diye araya girdi. "Ona sahip olmak ve onunla başa çıkmak benim hakkım. O yüzden uzak dur ve ona mesaj atmayı kes. Sesin acınası geliyor."

"Onun mesajlarını mı okuyordun?"

"O benim karım. Benim karım. Gönderdiği her şeyi okumaya iznim var. Ve son duyduğumda, seninle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtti. O yüzden hepimize bir iyilik yap ve bizden uzak dur. Bana vurduğun için sana dava açmadığım için şanslısın. Hem de serseri bir vuruş. Ayaklarım yere bassaydı, asla sıkışmazdı."

Elbette, Henry. Sen ne .

"Burada işimiz bitti mi?" Dişlerimi sıkarak söyledim, beni tahrik etmeye çalıştığını biliyordum. Bir yanım meydan okumaya devam etmek istiyordu bir yanım da ona karşı koyarsam Kierra ve Ava'ya ne yapacağından endişeleniyordu. Eğer onu nakavt edersem. Çünkü yapardım. Onu tek kelime edemeyeceği kadar hızlı yere sererdim.

"Sanırım öyle. Mesajı aldığınıza eminim." "Açık ve net," diye mırıldandım.

Sinir bozucu sırtışını takındı, ellerini ceketinin üzerinde düzeltti ve odadan çıktı.

İlk aklıma gelen Kierra'ya mesaj atmaktı ama artık onun telefonunu izlediğini biliyordum. Onun için işleri daha da karıştırmak istemedim ama onu görmem gerekiyordu. Bu yüzden anahtarlarımı aldım ve günün sonunda onu yakalayabileceğimi umarak terapi kliniğine doğru yola çıktım.

Gittiğimde Joseph'i ön lobide, resepsiyonistle bazı evrak işlerini hallederken buldum. Beni gördüğünde genişçe gülümsedi.

"Gabriel, merhaba. Nasıl gidiyor?" diye sordu, yanıma doğru yürüdü ve elini bana doğru uzattı.

Onu salladım. "Gidiyor. Sadece Kierra'nın birkaç dakika sohbet etmek için müsait olup olmadığını merak ediyordum."

Saatine bir göz attı. "Sanırım on beş dakika içinde bir müşterisiyle toplantısı var ama müsait olup olmadığına bakabilirim."

"Bu harika olur. Teşekkürler."

Kierra'nın ofisine geri döndü, sonra yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle çıktı. "Geri gel, Gabriel. Ofisinde seni bekliyor."

Ona bir kez daha teşekkür ettim ve Kierra'nın ofisine yöneldim. Masasının önünde durmuş gömleğinin kollarını , bunun onun gergin bir alışkanlığı olduğunu anlamıştım.

İçeri girdikten sonra kapısını arkamdan kapattım ve ona doğru ilerledim. Hafifçe geri adım atarak yakınlığının hoş karşılanmadığını belli etti, ben de durakladım.

"Merhaba," diye nefes aldım, midem bulanıyordu. Bana çok yakındı ama aynı zamanda çok da uzaktı. Yorgun görünüyordu. Sanki günlerdir uyumamış gibiydi. Onun uzaklığı zihnimde bir umutsuzluk çukuruna düşme isteği ama henüz o kadar ileri gitmeye hazır değildim. Onun iyi olduğunu öğrenene kadar olmazdı. "Nasılsın?" diye sordum.

Gözlerini kırptırdı ve sanki gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünüyordu ama ağlamadı. "Ben iyiyim. Özür dilerim. Bugün sana daha erken dönecektim ama-"

"Nasılsın?" Ona bir adım daha yaklaşarak, o gün daha önce sorduğum soruyu tekrarladım.

Bir adım geri çekildi. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında eskisinden daha üzgün görünüyordu. Bu kalbimi kırdı. Sessizce acı çekiyordu ama acısı gözlerinden okunuyordu. O kahverengi gözlerinde derin bir hüznün yüzüyordu. "Gabriel, yapma."

Yaklaştım. "Nasılsın Penguen?"

Geri adım attı ve masasına çarptı. Elleri masanın kenarına düştü ve masayı kavradı. "Ben iyiyim."

"Yalan
söylüyorsun."

"Yalan
söylemiyorum.

"

Yaklaştım.

Yere baktı.

Parmağımı çenesinin altına koydum ve bakışlarımla buluşması için başını kaldırdım. "Seni incitiyor mu Penguen?"

"Sadece duygusal olarak," diye yumuşakça cevap verdi. "Sana hiç elini sürdü mü?"

Gözlerini kapattı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Bana cevap vermedi ama vücudunun hafifçe sarsılması ve gözyaşlarının serbest kalması bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Onu öldüreceğim," diye söz verdim.

"Yapmayacaksın. Sorun yok. Ben iyiyim. Her şey-"

"Sana zarar verdi, Kierra. Seni hem zihinsel hem de fiziksel olarak istismar ediyor.

Hiçbir şey iyi değil. Onunla ilgilenene kadar olmaz."

"Ben de öyle yapıyorum," dedi elimi yüzünden çekerek. Benden uzaklaşarak yana doğru adım attı ve gözyaşlarını silerken volta atmaya başladı. "Bununla başa çıkıyorum."

"Sana yardım etmeme izin ver."

"Edemezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü." İç çekti. "Etrafımda olursan işleri senin için zorlaştıracığını söyledi."

"Biliyorum. Beni tehdit etmek için ofisime uğradı."

Gözleri büyüdü. "Ofisinize mi uğradı?"

"Evet. Ben de bu yüzden buradayım. İyi olduğundan emin olmak istedim, ki değilsin ve-"

"Seni buraya kadar takip mi ?" diye sordu pencereye doğru ilerleyip otoparka doğru bakarken.

"Ne? Hayır. Kierra-"

"Burada olamazsın, Gabriel." İçinde belirgin bir panik büyüyordu ve bana bu adamın onu çok korkuttuğunu söylüyordu. Bu beni kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şekilde huzursuz etti. "Bir süre birbirimizi göremeyiz. Özür dilerim. Çok fazla şey oluyor ve ne senin ne de Ava ile benim güvenliğimizi riske atamam. İşleri yoluna koymak için avukatlarla çalışıyorum ama o zamana kadar birbirimizin yanında olamayız."

"Yavaş ol. Bunu birlikte çözeceğiz."

"*Yapamayız!*" diye bağırdı, ellerini yenilgiyle havaya kaldırarak. "Görmüyor musunuz? Şu anda 'biz' diye bir şey olamaz. İyi bir yerde değilim ve iyi bir yere gelmeme yardım etmek için her şeyi yapacağımı biliyorum, ama şu anda yardım etmenin en iyi yolu *gitmek*."

Bu göğsüme saplanmış bir hançer gibiydi ama ne kadar acıdığını belli etmemeye çalıştım. Bu benimle ilgili değildi. Bu onunla ve onun güvenliğiyle ilgiliydi.

"Sana zarar verdiğini bile bile seni bırakamam," dedim ona sessizce.

"Henry ile başa çıkabilirim. Bütün bunları halledebilirim. Sadece evlilik sözleşmemde seni bu işe karıştıramam. Beni tehdit ediyor, Gabriel ve ben bu kadar rahat hareket edemem. O yüzden lütfen. Sadece..." Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Benden uzak durmanı istiyorum."

"Ama..." Sesim kısıldı ve ruhumu kesen acı dudaklarımın arasından dışarı sızdı. "Seni daha yeni geri aldım."

Onun gözlerinde de gördüm. Kalp kırıklığını. Birbirimizi yeniden bulma şansımız bile olmadan birbirimizden uzaklaşmamız gerektiğinin farkına varmamız. O da benim gibi acı çekiyordu. Benden daha fazla acı çekiyordu. İşte o zaman her şey resmen kafamda oturdu. Kierra'yı fırtınasının ortasında buldum. Hayatına yeniden girdiğimde işkence savaşlarından geçiyordu ve benim orada olmam her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Acı verse de onu anlıyordum. Beni kendinden uzaklaştırmasını anlıyordum, çünkü birlikte olabileceğimiz bir yol göremiyordu.

"Seni tekrar bırakmam gerekiyor," diye fısıldadım, gerçek dudaklarımın arasından süzülürken kalbimi acıtıyordu.

Gözyaşları hızla akmaya başladı. "Çok üzgünüm, Gabriel. Seni bu işe hiç bulaştırmamalıydım. Asla..." Göz temasını keserken kelimeleri ağzında geveledi.

Ona doğru ilerledim ve ellerini avuçlarımın içine aldım. Onları ağzıma doğru çektim ve avuçlarını nazıkçe öptüm. "Beni bulmana sevindim, Kierra. Hatırlamaya ihtiyacım vardı."

"Ama bu bir karmaşa... ve biz sadece... Seni seviyorum," diye haykırdı ve bana yaklaşmasına izin verdi. Yakınlığımızın bize geri dönmesine izin veriyordu. Buna çok karşı koyuyordu ama ne zaman birbirimize yakın olsak bizi birbirimize yaklaştıran manyetik bir çekim olduğu da bir sır değildi.

O benim evimdi.

Ben de onun evi olmak istedim. Fırtınadan kurtulduğunda orada olacak sağlam temeli ve kurtulacaktı. Kurtulacaktı.

"Seni bekleyeceğim," diye yemin ettim.

"Senden bunu yapmanı isteyemem, Gabriel. Boşanma sürecinin ne kadar süreceğini kim bilebilir? Henry'nin dar kafalılığı ve acımasızlığı yüzünden uzun sürebilir."

"Seni bekleyeceğim," diye
tekrarladım. "Senden bunu
yapmanı isteyemem."

"Seni bekleyeceğim," diye bir kez daha söz verdim.

Başını bana doğru eğdi ve başını salladı. "Hayatını dolu dolu yaşamayı istiyorum. Oturup benim sana geri dönmemi beklememeni istiyorum. Ben şu anda iyi bir şey bile değilim, Gabriel. Kırıldım," diye haykırdı, hayal kırıklığı içinde başını sallayarak. "Beni şu anki halimle neden istediğini bile bilmiyorum. Ben çok fazlayım. Şu anda çok zayıfım."

"Sen zayıf değilsin."

"Evet, öyleyim. Uzun zamandır zayıfım. Henry gibi bir adamla bu kadar uzun süre birlikte kaldığım için öyle olduğumu düşündüğünüzü biliyorum."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Sana yapılan muameleye bu kadar uzun süre katlanmak güç ister, Kierra. Ama daha iyisini hak ettiğini bilmeni istiyorum. Çekip gitmeyi hak ediyorsun ve bunu yaptığın için seninle gurur duyuyorum. Ve seni anlıyorum, tamam mı? Hissetmeni istediğim son şey beni uzaklaştırdığın için suçluluk duyman. Sen kendini ve Ava'yı idare et, ben buralarda olacağım. Bana beklemememi söylesen bile burada seni bekliyor olacağım."

"Neden?" diye fısıldadı. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü sonunda aşkın ne olduğunu biliyorum. Fırtınalar sırasında sabırdır. Bazen beklemektir. Seni bekleyeceğim."

Beni derinden acı veren bir farkındalıktan doğan bir coşkuyla öptü. Dudakları, ortak geçmişimizin ve belirsiz geleceğimizin dokunaklı bir mührü olarak benimkilerle buluştu. Beni kaçırdığımız tüm dünlerimiz ve belirsiz yarınlarımız için öptü. Öpücüğün acı-tatlılığından nefret ettim. Vedalaşmayı fısıldayan ama aynı zamanda sonsuzluk vaadi gibi hissettiren öpücüklerle kafa karıştırıcı bir karışımdı.

O ana kadar öpücüklerin bir insanın kalbini aynı anda nasıl hem iyileştirip hem de kırabileceğini anlamamıştım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye tekrarladım. "Seni seviyorum, seni seviyorum, *seni* seviyorum."

Bunu pek çok kez söyledim çünkü en karanlık zamanlardan geçerken bunu bilmesine ihtiyacım vardı. Onu sevdiğimi söyledim çünkü bildiğim tek gerçek buydu. Ona defalarca söyledim, çünkü ruhum bu sözleri kalbine kazınmasını ve devam edecek kadar güçlü olmadığını hissettiğinde bunları hatırlamasını istiyordu.

"İşler kötüye giderse beni arayacak mısın?"

diye sordum. "Her şey yoluna girecek," diye yemin etti.

"İşler kötüye giderse beni ararsın," diye tekrarladım, daha çok bir açıklama olarak.

Başını salladı. "Evet."

"Güzel. Ve ondan ayrıldığında," dedim alnına nazık bir öpücük , "eve, bana gel."

"Gabriel-"

"Sabırlıyım, Kierra. Senin için yirmi yıldan fazla bekledim. Gerekirse bir yıl daha beklerim. İstedğin kadar zaman ayır. Onun zincirlerinden kurtulmak için yapman gereken her şeyi yap. Sonra sen ve Ava eve, bana gelin."

Kierra

Claire Dune ortalama bir gün geçiriyordu. Ne büyük yükselişler ne de büyük düşüşler. Sadece bir tür gezinti günü.

Diğer yandan ben mi? Bir başka gözyaşı dalgasıyla yıkılmama saniyeler kalmıştı.

Gabriel ofisimden ayrıldıktan sonra kendimi toparlamak ve profesyonelleşmek için sadece birkaç saniyem vardı. Claire ofisime girmeden saniyeler önce hayatımın en zor ayrılıklarından birini yaşamamış gibi davranmak için sadece birkaç dakikam vardı. Kalbim milyonlarca parçaya ayrılmamış gibi davranmalıydım.

Ne yazık ki oyunculuk becerilerim yeterli değildi ve Claire sıkıntımı anında fark etti. Sandalyesine otururken bir kaşını kaldırdı. "Ağlıyordun."

Başımı salladım ve gülümsedim. "Hayır, hayır. Ben iyiyim. Sen nasılsın?" Yerime oturarak sordum. Kollarımı hafifçe yukarı ittim, Henry'nin bileklerimde bıraktığı izlerin hâlâ görünür olduğunu fark etmemiştim. Bir gece önce iş planlarının gerçekleşmemesi yüzünden benimle tartışmıştı. Bileklerimi o kadar sert tuttu ki morluklar oluştu. I

Gabriell'in bunu fark etmemiş olmasına sevinmiştim çünkü bunun onu daha da sinirlendireceğini tahmin edebiliyordum.

Claire morlukları görünce gözleri büyüdü ve telaşla doğruldu. "Olamaz."

"Ne oldu?" Ben sordum.

Bileklerimi işaret etti. "Şu izler."

Kollarımı hızla aşağı çekerken içimi bir utanç dalgası kapladı. Claire'in morlukları fark etmiş olması beni çok kötü hissettirdi, özellikle de onun taciz geçmişini bildiğim için. "Oh, önemli değil. Ben sadece-"

"Bunu sana o mu yaptı?" diye sordu, sözlerimi keserek.

"Kim bana ne yaptı?"

"Henry. Sana zarar verdi mi?"

Başımı salladım. "Hayır, hayır, öyle değil. O yapmadı..." Kafamda bir şeylerin farkına varmamla birlikte kelimelerim kayboldu. "Kocamın adını nereden biliyorsun?"

Saçmalamaya başlamadan önce başını sallayan Claire'in gözlerinde bir panik parıltısı belirdi. "Çok üzgünüm, Kierra. Hiç düşünmemiştim... Sana da zarar verebileceğini bilmiyordum. Sadece ben olduğumu ve ikiniz uzun süre mutlu görüldüğünüz için benim bir tuhaflık olduğumu düşündüm. Sorunlu olanın ben olduğumu düşündüm çünkü ben çok dağılmıştım, ama sen dağılmamışsın ve o seni de incitti ve bunu yapacağını düşünmemiştim. Sana da zarar vereceğini düşünmemiştim. Ve-"

Şaşkınlık içinde ona bakarken midem düğümlendi, dilinden dökülen sözcükler beni tamamen şaşırttı. Sandalyemi masamdan geriye ittim ve ne dediğini anlamaya çalıştım. "Claire. Sen neden bahsediyorsun?"

"Henry. Gençliğimde beni mahveden kişiydi. O benim tacizcimdi."

Hayır.

Bunun imkanı yoktu.

Bu imkansızdı. Nasıl?

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Henry Hughes... Ben henüz on yedi yaşındayken tanıştık, o ise yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Birbirimize aşık olduk. Ben aşk olduğunu sanıyordum ama senin sayende anladım ki bu aşk bombardımanıymış. Kendini olmadığı biri gibi gösterdi ve ben de ona her şeyi anlattım. Ona ailemde yaşadığım travmayı anlattım ve o da bunu beni kendisine yakınlaştırmak için kullanıyor gibiydi. On sekiz yaşına geldiğimde... hamile kaldım..."

Başımı sallamaya devam ederken içimde bir düğüm oluştu. "Hayır, ne? I..." Kelimeler dilinden dökülürken kendimi rahatsız ve güvensiz hissettim. Ne diyordu? Ava'nın onun olduğunu mu söylüyordu? İmkânı yoktu.

Gözleri masamın üzerindeki Ava'nın fotoğrafına kaydı, sonra tekrar bana döndü. Claire başını sallarken gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bana gaz verdi. Bana bir hiç olduğumu ve kendiminki gibi berbat bir anne olacağımı söyledi. Onu doğurduğumda depresyondaydım. Kendimi kaybetmişim ve o bana kendimi pislik gibi hissettirdi. Ebeveynlik haklarımdan vazgeçtim ve o da bana karşı uzaklaştırma kararı aldırdı. Bunca yıl boyunca Ava'yı göremedim. Tek yapabildiğim onun mülkünün etrafında dolanıp onu bir an için görmeyi ama-"

"Hayır," dedim sertçe. "Dur, Claire."

Ama durmadı.

Devam etti. "Sonra sen onu büyötmeye başladın. Seni kıskanıyordum. Senin gibi olmak istedim. Bir süre senden nefret ettim çünkü benim hayatımı yaşıyordun. Güzel, akıllı ve benim olmadığım her şey olduğun için senden nefret ettim. Terapist olduğunu öğrendiğimde, terapinin seni tanımak için iyi bir yol olacağını düşündüm. Neyle ilgili olduğunu ve kızıma nasıl davrandığını görmek için. Benim de hayatımı kurtarmanı beklemiyordum, Kierra."

"Claire, gitmeni istiyorum," dedim sertçe, ayağa kalkarak. Paylaştıklarından dolayı dehşete düşmüş ve midem bulanmış gibi hissediyordum.

Ama ben de gördüm.

Ava'nın gözlerini onunkilerde gördüm.

Claire'in yüzüne karşı kızımın burnunu gördüm.

Ava'nın görmemeyi dilediğim kısımlarını gördüm.

O da ayağa kalktı. "Ondan nefret ettim. Seni bulduğu ve görünüşte seni doğru sevdiği için ondan nefret ettim. Benden bir şeyler çaldığı ve aslında dağılmış olan kendisiyken beni dağılmış gibi gösterdiği için ondan nefret ettim. Deli olduğum için dayak yemeyi hak ettiğimi düşündürdüğü için ondan nefret ettim. Beni incittiği ve seni sevdiği için ondan nefret ettim. Ama şimdi görüyorum ki ben değilmişim. Bunca zamandır oymuş. Çünkü seni nasıl incitebilir ki? Sen iyisin, Kierra. Sen çok iyi bir insansın," dedi gözyaşları yanaklarından süzülürken.

Bana doğru bir adım attı, ben de tetikte geri geri gittim. "Claire. Gitmen gerekiyor."

Gözleri büyüdü ve başını salladı. "Hayır. Görmüyor musun? Sen de tıpkı benim gibisin! Biz de aynıyız. Kurbanız. Anlaman gerek. Anlıyorsun, değil mi Kierra? Bir noktada sana söyleyecektim, yemin ederim. Belki Ava'yı görebileceğim bir yol bulmak istedim ve-"

"*Claire*," diye tersledim. "Şimdi git."

Gözlerinde bir acı parıltısı belirdi. "Ama... ama senin anlaman gerekiyordu."

"Joseph!" Claire bana yaklaşmaya devam ederken bağırdım. Ne yapacağını bilmiyordum, bu yüzden tek düşünebildiğim Joseph'i çağırmak ve onu uzaklaştırmaktı. Ofisime girene kadar adını tekrar tekrar bağırdım.

Kaşlarını kaldırırken endişeli görünüyordu. "Oluyor?"

"Lütfen Bayan Dune'u ofisimden çıkarabilir misiniz?" Mümkün olduğunca sakın bir şekilde sordum.

Claire başını salladı. "Ama ben de senin gibiyim! İkimizi de mahvetti, Kierra! Anlamıyor musun?" diye hıçkırdı. "Ben sadece kızımı görmek istedim. Onu sadece senin aracılığıyla görmek istedim. Sonra siz taşındınız ve ben onu görmek için evinize uğrayamadım, onu göremedim..."

Aman Tanrım.

Eski evimizdeki mülkte çalışan kişiydi. Mülkümüzde sürünen, çöp kutularımızı karıştıran fanatik.

Midem bulandı.

Joseph elini Claire'in omzuna koyarak, "Tamam, tamam, her şey yolunda," dedi. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Seni buradan güvenli bir şekilde çıkarayım."

"Hayır, anlamıyorsunuz," diye bağırdı Claire. "Canavar olan o, ben değilim! Ben deli değilim."

"Sana deli olduğunu hiç söylemedim," diye yemin etti Yusuf.

Claire başını salladı. "Ama bana deliymişim gibi bakıyorsun. Ben deli değilim. Söyle ona, Kierra. Ona deli olmadığımı ve asıl deli olanın Henry olduğunu söyle! Henry'nin beni incittiği gibi seni de incittiğini söyle. Söyle ona!"

Sessiz kaldım.

Joseph onu götürürken ihanete uğramış gibi görünüyordu.

Joseph ön taraftaki sistemle uğraşırken ben olduğum yerde donup kaldım. Polisler çağrıldı. Benimle konuşmaya geldiler. Onlara bildiğim her şeyi düşünmeden anlattım. Zihnim karmakarışık. Bir sapıgım vardı. Müvekkilim bir sapıktı. Müşterim kızımın annesiydi.

Bunların hepsi çok fazlaydı.

Hayat çok fazla olmaya başlamıştı.

Polisler gittiğinde, Joseph ofisine tekrar girdi. Gözlerindeki kalp kırıklığı çok ağırdı. Bana doğru yürüdü ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "İyi misin, Kierra?"

Başımı salladım.

Anlayışla başını salladı.

"O gerçekten Ava'nın annesi mi?" diye sordu.

"Evet. Sanırım öyle."

"Kahretsin," diye mırıldandı burnunun kenarını sıkarak. "Dinle, bunu sormaktan nefret ediyorum, çünkü çok fazla olduğunu biliyorum, ama şimdi çok endişeliyim. Claire bileklerine bakmamı söyledi. Henry'nin onu incittiği gibi seni de incittiğini söyledi. O yüzden sormam gerek çünkü seni seviyorum Kierra. Kocan sana zarar veriyor mu?"

Gözlerim yaşlarla doldu ve başımı sallarken kontrol edemediğim hıçkırıklara boğuldum. Saniyeler içinde Joseph'in kolları beni sardı ve ben onun kucağında ufalanırken o beni daha sıkı tuttu.

Dünyamdaki her şey parçalanıyordu.

Kalbimin de pes etmeden önce daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildim.

***

Henry'nin uçup gideceği bir iş seyahati olmasını dilerdim. Bu bana düşüncelerimi toparlamam için birkaç hafta nefes aldırırdı ama görünen o ki her zamankinden daha fazla evdeydi. Evin gerginliği tarif edilemezdi. Sanki yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyordum, Henry'yi neyin kızdırabileceğini bilmiyordum. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı ve hatta ne düşüneceğimi bile bilemiyordum.

Ava da kendinde değildi. Onu suçlayamazdım. Henry onu mutlu eden tek şeyi elinden aldı ve "çünkü ben öyle söyledim" dışında bir neden bile göstermedi. Kendi mutluluğumun elimden alınması bir şeydi.

çalındı; bunun kızımın başına geldiğini görmek ise bambaşka bir üzüntü yarattı.

"Neden Gabriel'e gitmeye devam edemiyorum?" Ava yemekte sordu.
"Anlamıyorum."

"Bu senin alacağın bir şey değil. Ayrıca, okula geri döndüğüne göre, derslerine odaklanmalısın. Aptalca bir akıl hocalığı değil."

"Aptalca değil. Okuldan sonra da gidebilirim. Oraya bisikletle gidebilirim." "Öyle bir şey yapmayacaksın. Oradan uzak ," diye azarladı Henry. "Ama-"

"Ava," diye araya girdim. "Bırak ."

"Hayır," dedi, bana deliymişim gibi bakarak. "Bu işin peşini bırakmayacağım. Neden onun tarafını tutuyorsun? O akıl hocalığının benim için ne anlama geldiğini biliyorsun anne!"

Gözlerinin yaşlarla dolmasını izlemek kalbimi kırdı. Bu işe karıştığım için nefret ediyordum. Onun kalp acısının büyük bir nedeni olduğum için nefret ediyordum. "Dinle tatlım," diye başladım ama Henry sözümü kesti.

"Ona bebek gibi davranmayı bırak. Zaten hayır dedim, o yüzden bu konuşma burada bitmiştir," diye emretti.

"Pislik gibi davranıyorsun. Beni gitmekten alıkoyamazsın," dedi Ava.

Henry elini masaya vurarak, "*Kapa çeneni*," diye bağırdı. "O adam hakkında evimde tek kelime daha duymak istemiyorum, anlıyor musun?"

Kızımın babasının ses tonundan çekinmeye başladığı anda bunun gerçekleştiğini gördüm. Sanki parlak bir ışık sönmeye zorlanıyor gibiydi.

~~En azından Ava'nın önünde hiç bağırıyor.~~

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ama dimdik oturdu. "Herkes Gabriell'i senden daha çok sevdiği için kızgınsın."

. Bu iyi olmayacaktı.

Boğazını temizledi. "Ava-"

"Öylesin! Onu senden daha çok sevdiğim ve annem de onu senden daha çok sevdiği için kızgınsın! Birbirlerine aşık olduklarını biliyor muydun?" Kalbim midemin çukuruna düştü. *Hayır, Ava. Lütfen dur...* "Çocukken birbirlerine aşıklardı ve o anneme senin ona davrandığından daha iyi davrandı! Çünkü o bir canavar değil. Aslında onunla mutlu çünkü ona kötü davranmıyor, duygularını incitmiyor ve-"

"Yeter!" diye bağırdı, ellerini tekrar masaya vurarak. "Ben senin yerine kapatmadan önce kapa çeneni, Ava Melanie." Bütün masa sarsıldı, bardaklar devrildi. Midem boğazıma düğümlendi. İçinden fışkıran öfke, yüzleşmeye hazır olmadığım bir paniğe yol açmıştı. Ava'nın tanık olmasına hazır değildim. Nefes alış veriş düzenisizdi.

Oda sessizlikle dolarken Ava'nın gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kendini masadan uzaklaştırdı, Henry'nin gözlerinin içine baktı ve "Senden nefret ediyorum," dedi.

Hışımla yatak odasına gitti, ben de hemen arkasıdaydım.

"Ava-"

"Neden benim için ayağa kalkmadın?" Odasına girdiğimde Ava ağladı. "Neden seninle böyle konuşmasına izin veriyorsun? Neden seni bu kadar incitmesine izin veriyorsun?"

"Karmaşık bir durum."

"Öyle değil," diye karşı çıktı. "Anlamadığım tek şey neden ona karşı çıkmadığın. Ondan nefret ediyorum anne. Ondan çok nefret ediyorum ve senin de ettiğini biliyorum, ama neden böyle şeyler yapmasına izin verdiğini anlamıyorum."

"Ava, anlamalısın. Bunu çözmek için çalışıyorum. İyi olduğumuzdan emin olmak için tahmin edemeyeceğin kadar çok çalışıyorum."

"Onsuz da iyi oluruz," dedi bana. "Ben büyükanneme gidiyorum. Ona mesaj attım bile, yolda."

"Ava-"

"Seni seviyorum anne," diye araya girdi ve koşarak yanıma gelip bana sarıldı. Bana daha önce hiç sarılmadığı kadar sıkı sarıldı. Bir sonraki nefesimde boğuldum, dudaklarımın arasından kaçmak için en çok çabalayan hıçkırığı bastırdım. "Ben sadece senin de seni sevmeni diledim."

Gözlerimi kapattım, alnından öptüm ve gitmesine izin verdim.

Tamera'yla gittikten sonra onun yatak odasında kaldım. Bir parçam onunla gitmiş olmayı diledi. Keşke ben de bir çanta hazırlayıp Tamera'nın yanına gitseydim ve içinde bulunduğum hapishaneden kaçabilseydim.

O gittikten sonra masayı toplamak için yemek odasına döndüm. Ben bunu yaparken, Henry yüzünde küçümseyen bir ifadeyle odada yeniden belirdi.

"Gabriel Sinclair'i proje üzerinde çalışmaya başlamadan önce tanıyor muydunuz?" diye sordu.

Bu konuşmanın iyi bir şeyle sonuçlanmayacağını bildiğim için tüylerim diken diken oldu. "Bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

"Cehenneme kadar yolumuz var. Ava bu konuda ne demek istedi? Ona aşık mıydın?"

"Onu gençken tanıyordum. Çok uzun zaman önceydi Henry ve Gabriel beni hatırlamıyordu bile."

"Ama onu hatırladın," diye ısrar etti. "Bunca zamandır benimle oynuyor muydun?"

"Ne?" Soru karşısında afallamış bir halde hafifçe kıkırdadım. "Tabii ki hayır. Gabriel'i işe alan ben değildim, hatırladın mı? O sendin."

"Ama bunca zamandır benimle alay ediyordun." Ben bir yığın tabak toplarken bana doğru ilerledi. "Beni utandırmaktan zevk mi aldın? Ava'nın bana kızması hoşuna mı gitti?"

"Seni utandırmadım Henry. Ayrıca Ava'nın sana kızmasının benimle hiçbir ilgisi yok."

"Her şeyin seninle ilgisi var. Eğer sen ve yalanların olmasaydı, bu Gabriel olayı asla gerçekleşmezdi."

Onunla tekrar tekrar konuşmak istemediğim için mutfağa doğru döndüm. Hem zihinsel hem de ruhsal olarak tükenmişim. Kalbim tükenmişti ve boşa koşuyordum. Tek yapmak istediğim bir süreliğine ortadan kaybolmaktı. Karanlık bir mağaraya girip dünyadan ve Henry'den uzak kalmak istiyordum.

Keşke görünmez olsaydım.

Bulaşıkları lavaboya yerleştirdim ve Henry hemen arkamda belirdi. Bileklerimi arkadan kavradı ve ellerimi tezgâhın kenarına çarparak yere sabitledi. Bir sonraki hamlesinden korkarak gözlerimi kapattığımda vücudu benimkine baskı yapıyordu. Beni her sıkıştırdığında her şey yavaşlıyordu. Ava'yla gitmediğim için nefret ediyordum. Onunla gitmeliydim.

Sıcak nefesi tenimde eriyor, bana üzerimdeki kontrolünü hatırlatıyordu. Başımı hafifçe eğdi ve burnunu kulak mememe sürttü. "Onu bizim evde de siktin mi?" diye fısıldadı.

"Kabul ediyorum" dediğim adam şeytan olduğunda ne yapmam gerekiyordu?

Henry güçlü değildi ama benden daha güçlüydü.

Henry büyük değildi ama benden büyüktü.

Ve her geçen an daha da hızlı çözülmeye başlıyordu.

"Lütfen bırak gideyim, Henry," diye fısıldadım, ses tonumdaki korkuyu hissetmemesi için dua ediyordum. Bu korkumdan besleniyordu. Beni tedirgin ettiğini bilmek hoşuna gidiyordu. Rahatlık düzeyim, güvenlik duygum üzerinde kontrolü olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Bileklerimi sıkıca kavradı.

Claire'e de aynısını yaptı mı?

Tanıştıklarında sadece on yedi yaşındaydı.

Küçük bir kızdı.

Ava'dan sadece üç yaş büyüktü.

Yetişkin adamın bir çocuğu avlaması fikri aklıma yatmıyordu. Bırakın Claire gibi çok şey yaşamış birini.

"Hazır olduğumda gitmene izin vereceğim," diye kulağıma doğru tısladı. "Claire Dune'a da böyle mi söyledin?" Ben de cevap verdim.

Kelimeler dudaklarımdan döküldü ve göğsüne çarpmış gibi hissetmiş olmalıyım çünkü beni tutmayı bıraktı.

Geriye doğru bir adım attı ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Yani onu tanıyor musun?"
diye sordum. "Claire'i
nereden tanıyorsun?"
"Ava'nın annesi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Tabii ki hayır. Sana söyledim, Ava'nın annesi keş bir psikopattı."

"Evet, bana böyle söylemişsiniz. Ama bu gerçekten doğru mu?"

"Claire Dune'u nereden tanıyorsunuz?" diye tekrar sordu, sorumu geçiştirerek. "Müşterilerimden biri."

Gözlerindeki şaşkınlık gün gibi ortadaydı. Bundan sonra ne olacağı konusunda gergindim, çünkü nasıl tepki vereceğini asla bilemiyordum. Özellikle de son zamanlarda, çünkü kolayca tetikleniyor gibiydi.

Bir adım geri çekildi, benden uzaklaştı ve bir şeyler mırıldandıktan sonra şöyle dedi: "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Belki de bu gece Ava gibi başka bir yerde kalmalısın. Gidemem çünkü toplanmam gerekiyor. Yarın iş için Çin'e gidiyorum. Şehre döndüğümde konuşabiliriz."

Tek bir kelime dışında başka ne söyleyeceğimi bilemedim. "Tamam."

O uzaklaşırken beni serbest bırakması tüylerimi diken diken etti. Gitmeme izin verdiği için minnettardım ve tepkisinin ne kadar çabuk kötüleşebileceğini fark ettim. O Çin'e gittiğinde yapmam gereken sonraki adımları fark ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı.

Şehre döndüğünde onunla konuşmak gibi bir planım yoktu. İşleri yoluna koymak gibi bir planım yoktu.

Şu anda aklımdaki tek şey benim ve Ava'nın kaçmasıydı. Tek istediğim özgür olmaktı.

CO

Kierra

Tamera'nın evine bir spor çantası ve yenik bir gülümsemeyle gittim.
"Merhaba."

Paravan kapısını açarken bana gülümsedi. Gözleri çantaya kaydı ve bilmiş bir şekilde başını salladı. "Tamam, tatlım. İçeri gel ve bana her şeyi anlat. Bize bir fincan kahve yapayım."

***

"Ava'nın biyolojik annesini tanıyor muydun?" Arka verandasında oturmuş konuşurken Tamera'ya sordum.

"Claire?"

"Evet."

"Ben yaptım. Genç bir kızdı. Çok gençti. Ama tatlı bir kızdı. Henry onu deli bir kadın olarak resmetti, ama doğrusu o zaman içinde biraz karanlık olduğunu fark ettim. Çok genç ve saftı. Evinde de bir sürü duygusal şey yaşıyordu. Ava'nın haklarını bu yüzden devrettiğini düşündüm."

"Sence bunu yapmak istedi mi?"

Tamera omuz silkti. "Bence Henry'den önce ve sonra o kadar zarar görmüştü ki sadece bir çeşit huzur istiyordu. Buna bir de doğum sonrası depresyonu eklenince o kadının pek şansı kalmadı."

Ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturdum. "Bir müşterim olarak ortaya çıktı."

Daha dik oturdu. "Kim? Claire mi?"

Başımı salladım. "Taşındığımızdan beri benim müşterim."

"Aman Tanrım. Ava'nın annesi olduğunu nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Bana bugün söyledi. Ava'nın annesi olduğumu başından beri biliyordu. ve Ava'ya yakınlaşmanın bir yolunu bulmak istiyordu. Sanırım Henry Ona karşı bir yasaklama emri. Sadece Ava'nın iyi olduğundan emin olmak istediğini söyledi."

"Aman Tanrım. Bu çok fazla."

İçimi çektim ve elimi saçlarımdan arasından geçirdim. "Hayat çok fazla gibi geliyor."

"Sanırım ilk kez oğlumun tıpkı babası gibi olduğunu gerçekten fark ediyorum. Kendimi Henry'nin farklı olduğuna ikna etmeye çalıştım. Babasının hiçbir parçasının bu çocuğun ruhunda yaşamadığına, ama bunun bir yalan olduğunu daha o zamandan biliyordum. Henry'nin içinde benden parçalar olduğunu biliyordum ama bunların çoğu Jack'e aitti," diye itiraf etti Tamera. "Bunun ne kadar acı verdiğini biliyor musun? Bir zamanlar karnımda taşıdığım bebeğin böyle bir canavara dönüştüğünü görmek."

"Tamera..." Onu bu duruma sürüklediğim için kendimi berbat hissederek iç çektim. "Çok özür dilerim."

"Seni incitiyor mu?" diye sordu. "Seni küçümsüyor mu? Sana hiç el kaldırdı mı?"

Bir an durakladım. Bir parçam oğlunun imajını onun için korumak istiyordu. Yine de başımı salladım. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

gece gökyüzüne doğru. Başını hafifçe sallayarak burnunu çekti. Bunu ona söylediğim için anında suçluluk hissettim.

"Seni korkutuyor mu?" diye
sordu. "Çoğu zaman
korkutmuyor."

"Babasıyla bir kerelik bir durum olacağını düşünmüştüm." Elleriyle oynadı. "Asla sadece bir kez olmaz. Bu sadece ilk seferdi. Ve ilk seferini asla unutamazsın. Jack bana ilk vurduğunda, neredeyse hayal ettiğimi sanacaktım. Bu olaydan önce yıllardır evliydik ve ilk başta birbirimize çok aşıktık. Sevdığım birinin bu kadar zalimce bir şey yapabileceği fikrini aklım almıyordu. Bunu idrak edemiyordum. Onu seviyordum. O da beni seviyordu. Bana ikinci kez vurduğunda, evi dağıttığım için kendimi suçladım. Üçüncüsünde, durduğumuz ışıktaki panik atak geçirdim. Henry'ye hamileydim ve o karnıma yumruk attı."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlarken, "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Henry doğduktan sonra Jack yeniden nazikleşti. Nazik ve özenliydi.

Bana bir daha asla zarar vermeyeceğine söz verdi. Birkaç yıl boyunca o sözü de. Bir süre için kocama tekrar kavuşmuş gibi hissettim. Ta ki işini kaybedene ve ne zaman kötü bir şey olsa bir kum torbasına ihtiyaç duyduğunu fark edene kadar. O kum torbası bendim."

"O bir canavardı."

"Öyleydi ama ben kaldım... Sonuna kadar kaldım. Gitmiş olsaydım hayatımın nasıl olacağını ne kadar sık hayal ederdim biliyor musun? Gördüğüm rüyaları biliyor musun?" Yıldızlar başımızın üzerinde parıldarken huşu içinde başını salladı. "Gitseydim, okula geri dönerdim. Hemşirelik diplomamı bitirirdim. Gitseydim, Henry'yi lüks olmayan küçük bir dairede büyütürdüm, ama sadece bana ait olurdu. Birileriyle çıkardım. Aman Tanrım, bana doğru gelen birini bulana kadar pek çok farklı tipte erkekle çıkardım. Aşık olurum

Aşk da. Acıtmayan gerçek bir aşk. Kırık parçaları iyileştiren bir aşk. İkimiz de mükemmel olmazdık ama birbirimiz için mükemmel olurduk. Eğer gitmiş olsaydım, yıllarca süren travmalarım olmayacaktı. Yara izlerim daha hafif olurdu. Çürüklerim bu kadar derin olmazdı. Ayrılmış olsaydım, daha erken mutlu olurdum."

Vücudunu benimkine doğru çevirdi ve konuşmaya devam ederken ellerimi ellerinin arasına aldı. "Şimdi, Kierra, eğer gidersen ne olacağını sana söyleyemem. Bu senin yazacağın hikâye, yaratacağın masal. Eğer gidersen sayfaların boş kalır ve bu anlatıyı sen yaratırsın. Ama kalırsan ne olacağını söyleyebilirim." Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silerken sesi alçaldı. Söylediği her kelimenin samimiyeti kırık kalbimin atmaya devam etmesini sağladı. "Eğer kalırsan, daha iyiye doğru değişmeyecek. Eğer kalırsan, seni incitmeye devam edecek. Kalırsan, sana vurmaya devam edecek. Eğer kalırsan, parlak ışığını daha da fazla kaybedeceksin."

Başımı salladım ve hafifçe fısıldadım. "Biliyorum."

"Ama hepsi bu değil," diye yemin etti. "Eğer kalırsan Ava fark edecek. Eğer kalırsan, onun yaptıklarına tanık olacak. Belki ilk başta değil ama eninde sonunda. Eğer kalırsan, bunu ondan saklamaya bile çalışmayacak. Kalırsan, onu durdurmaya çalışabilir. Kalırsanız, müdahale etmeye çalışırsa itilebilir. Kalırsanız, onu itebilir. Ona vurabilir. Tekmeleyebilir. Yumruk da atabilir. Eğer kalırsanız, ruhu kırılmaya başlayacaktır. Kalırsan ya sende kendini göreceksin ve erkeklerin ona bu şekilde davranmasına izin verecek ya da senden utanacak ve seni itecek ya da gidecek kadar güçlü olmadığın için seni suçlayacak. Kalırsan sadece kendini kaybetmekle kalmazsın, Ava da ışığını kaybedebilir."

"Yine de anlamıyorsun," diye fısıldadım, gözyaşlarımı silerek. "Eğer gidersem, onu benden uzak tutacağını söyledi. O benim kızım ama kâğıt üzerinde değil. Kâğıt üzerinde onun ve onu kaybedeceğim. Bu yüzden bu kadar uzun süre kaldım. Bu yüzden sahip olduğum her şeye katlanıyorum, çünkü bu dünyada istediğim tek şey kızım. Onu kaybedemem. O benim dünyam."

"Onu kaybetmeyeceksin, tatlım."

"Evet, kaybedeceğim."

Kaybedeceğimi biliyorum."

"Hayır," dedi Tamera sertçe, "gitmeyeceksin. Çünkü sen gittiğinde o da seninle gelecek. Bunu sağlamak için dişimi tırnağıma takıp mücadele edeceğim. Onu tek başına bırakmayacaksın, Kierra. Hepsi senin suçun değil. Seni seven insanlardan oluşan bir ekiple gidiyorsun. Zayıf hissettiğinde seninle savaşacak. Kendi sesin titrediğinde senin için konuşacaklar. Sana söz veriyorum. Ava mahkemeye çıkıp kendi adına konuşacak yaşa geldi ve seni seçeceğini biliyorum."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Çünkü bana öyle söyledi. Her yaşamında tekrar tekrar seni seçerdi. Tıpkı benim yapacağım gibi."

Ellerime baktım ve başımı salladım. "Ama o senin oğlun..." "Evet," diye kabul etti. "Ama siz benim ailemsiniz." Bir parmağını Çenemi tuttum ve gözlerinin içine bakmak için başımı yukarı kaldırdım. "Ve tam zamanı tekrar nefes almayı öğrenmen için. Tek ihtiyacım olan şey söylemen. Kaçmak istediğini söyle, ben de tekerlekleri harekete geçireyim. Çıkmak istediğini söyle, biz de bir yol bulalım."

"Tamam." Sesim titrerken yavaşça başımı salladım. "Çıkmak istiyorum."

Gözyaşları Tamera'nın yanaklarından aşağı yuvarlandı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnımdan öperken gülümsedi. "Cesur kız. Cesur, cesur kız."

***

Tamera, Ava ve benim için akşam yemeği hazırladı. Daha sonra Ava ve ben birkaç saat boyunca hamakta uzanıp yıldızları seyrettik. Başını omzuma yasladığında hafifçe sallanıyorduk.

"İyi ki geldin anne," diye fısıldadı gömleğinin kollarını karıştırırken. "Büyükannemi seviyorum ama bu gece sana da ihtiyacım vardı."

"Biliyorum tatlım. Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Alt dudağını ısırırken tereddüt ettim. "Yetişkinler gibi konuşabilir miyiz?"

Bana doğru baktı ve gözlerini kıstı. "Yıllardır bunu yapmanı istiyordum. Artık aptal bir çocuk değilim anne."

"Biliyorum, ama bazen sana baktığımda, ne olursa olsun her türlü zarardan korumak istediğim beş yaşındaki küçük kızımı görüyorum."

"Evet, ama o zaman seni kim koruyor?"

Hüzünlü bir gülümseme ile alnından öptüm. Dudaklarımın arasından küçük bir iç çekiş dalgalandı. "Babanı terk ediyorum."

Hafifçe doğrulup hamağın daha fazla sallanmasına neden oldu. "Ne? Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet. Ama durum biraz karışık. Babanla evlendiğimizde evlilik öncesi bir anlaşma imzaladık ve bu anlaşmaya göre eğer boşanırsak senin tüm velayetin babana ait olacaktı."

"Ne? Olmaz öyle şey. Onunla gitmek istemiyorum. Ondan nefret ediyorum," diye , tamamen doğruldu ve neredeyse hamağı fırlatıp atacaktı. Ayağa kalktı. "Bunu yapamaz. Sen benim annemsin."

"Biliyorum, tatlım. Bu sadece uzun başıma kaktığı bir belgede yer alan bir paragraf. Ama... Bir avukatla konuştum. Bana evlilik öncesi anlaşmada yer alan ve ileride açılacak bir velayet davasında üvey ebeveynin haklarını belirlemeye çalışan bir maddenin büyük olasılıkla uygulanmayacağını söyledi. Ebeveyn hakları ve velayet davaları söz konusu olduğunda çok fazla karmaşıklık var."

Ava'nın gözlerindeki korku yatıştı. "Oh. Tamam, güzel."

"Ama baban istediğini elde ederse, bu işi uzatabilir ve tehditlerini sürdürmeye devam edebilir. Mahkemede benimle birlikte olmak istediğine dair ifade vermen gerekebilir. Bunun çok şey istemek olduğunu biliyorum."

"Ben yaparım," diye araya girdi. "Senin için her şeyi yaparım."

Kelimeler ağızından çıkarken gözyaşları gözlerimin arkasını yaktı. "İyi olduğumdan emin olmak için kendini sorumlu hissetmeni istemiyorum Ava. Tek umursadığım sen ve senin güvenliğin."

"Sen benim güvenliğimsin anne. Ayrıca, sonsuza kadar demiştin, değil mi?"

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Serçe parmağımı ona doğru uzattım. "Sonsuza kadar."

Kendininkini benimkinin etrafına sardı. "Sonsuza dek," diye .

Onu kendime çektim ve uzun süre sarıldım. "Seni seviyorum, Ava Melanie."

"Ben de seni seviyorum anne. Ve seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Seninle gerçekten gurur duyuyorum.

Gözyaşlarının dökülmesine neden olan cümle buydu.

C1

Gabriel

Onlarsız perişan haldeydim. Kierra ve Ava'yı görememenin beni düşündüğümünden çok daha fazla etkilediği gerçeğinden kaçış yoktu. Onlar olmadan dünyanın karanlık olduğu gerçeğinden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyordum ama her şey boş geliyordu. Yemek yiyemiyordum, çalışamıyordum, düşünemiyordum bile.

Kierra bana uzak durmamı söyleyeli üç hafta olmuştu. Üç haftadır onun iyiliği için endişeleniyordum. Henry'nin ona ve Ava'ya zarar verecek bir şey yapmış olabileceğini düşündüğüm üç hafta. Korkunç bir şey olduğuna dair bir telefon alacağım korkusuyla bütün gece uyumadığım üç sefil hafta.

Rosie bana her gün Kierra'yı kontrol ettiğini bildirecek kadar kibardı. Bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdi ama ben hissetmiyordum. Açıklaması neredeyse imkânsızdı ama sanki korkunç bir şey oluyormuş gibi hissediyordum.

Kierra ile gençliğimize dair anılarım olmayabilirdi ama onu içimde hissediyordum. Bunun mantıklı olmadığını biliyordum ama geçen yıllar boyunca kalbimin sadece bilincimin bir yerinde onun kalbinin attığını bildiğim için attığına yemin edebilirdim.

orada da atıyordu. Ve Şu anda onun kalbinin kırıldığını hissediyordum. O parçalandıkça benim de göğsüm ağrıyordu. O ağladıkça, benim de gözlerim doldu.

Hiç mantıklı
değildi.

Hiç mantıklı
gelmedi.

Ama iyi olmadığını biliyordum.

Rosie'ye ne söylediğinin önemi yok.

"Ondan haber aldın mı?" Annem ofisime girerken sordu. Bana son birkaç haftadır baktığı gibi baktı - sanki evin yolunu nasıl bulacağını bilmeyen üzgün, terk edilmiş bir yavru köpekmişim gibi. Elijah'ı öğrendiğimden beri konuşmamıştık ve onunla bu konu hakkında konuşmaya hazır değildim. Ama Bobby'nin Kierra'ya olanlardan onu haberdar ettiğinden emindim.

Kierra'dan bahsettiğini bildiğim için başımı salladım. "Hayır, konuşmadım." Bana doğru bir adım attı. "Oğlum-"

"Yapma," diye ısrar ettim. Ona bakamıyordum. Onu düşünmek bile midemi bulandırırıyordu. "Bu konuşmaya hazır değilim anne."

"Biliyorum. Ben..." diye başladı ama sesi çatallaştı ve kayboldu. Yine de ona doğru bakmadım, çünkü baksaydım kendimi kötü hissederdim. Gözlerindeki acıyı görür ve onu teselli etme ihtiyacı hissederdim. Buna hazır değildim. Affetmeye hazır değildim. İyileşmeye hazır değildim. Onunla bizi ileriye taşıyacak ya da sonsuza dek ayıracak bir konuşma yapmaya hazır değildim.

"Oğlum, lütfen," diye yalvardı yanıma koşarken. "Sadece bunu düzeltmek istiyorum. Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle."

Bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdım. Yüzünden gözyaşları dökülüyordu ve onun üzüntüsüne tanık olduğumda inatçı kalbim hala kırılıyordu. Annem benim dünyamdı... her şeyimi çalmış olsa bile.

"Özür dile," dedim sertçe.

Hızla başını salladı. "Evet, evet. Özür dilerim, Gabriel. Çok özür dilerim."
_"

"*Hayır*," diye araya girdim. "Benden özür dileme. Ona nasıl davrandığın için Kierra'dan özür dile. Ona yüklediğin ağır yük için. Bunu yaptığında, onunla konuştuğunda, ben de seninle konuşmaya hazır olacağım."

Geriye doğru birkaç adım attı ve gözlerini kapattı. Gözyaşları akmaya devam etti ve yavaşça başını salladı. Benimkilere benzeyen kahverengi gözleri açıldı ve gözyaşlarını sildi, ancak yenileri akmaya devam etti. Başını eğdi ve kapıya doğru yürüdü. Gitmeden önce bana bir kez daha döndü ve şöyle dedi: "Seni seviyorum oğlum. Bunu gerçekten bilmeni istiyorum. Bugüne kadar yaptığım her seçim bu sevgi sayesinde oldu."

Bu sözleri söylemesinden nefret ediyordum, çünkü doğru olduklarını biliyordum.

Aşk her zaman mükemmel değildi. Sık sık bükülmeler ve çatlaklarla gelirdi. En büyük kalp kırıklıkları her zaman nefretten çok sevgiden kaynaklanırdı.

Bu yüzden aşkı anlamlandırmak çok zordu. Baş döndürücü, karmaşık ve zaman zaman kavraması çok zordu.

Annem hala duygusal gözyaşlarıyla boğuşarak ofisimden ayrıldı. Bir parçam, "Seni seviyorum" demediğim için inatçı kalbime bağırıyordu,
"

C2

Kierra

"Amma, burada ne yapıyorsun?" Ofisimin lobisinde Gabriel'in annesine bir kez daha bakarak sordum. Onu gördüğüm anda kendimi yenilmiş hissettim. Kendimi ona karşı savunamayacak kadar yorgundum. Bana ne kadar kötü bir insan olduğumu söylemesini dinleyemeyecek kadar yorgundum.

Boş bir duygu deposuyla çalışıyordum ve kendimden verecek çok az şeyim vardı. Depomda kalan suyu da müşterilerime vermem gerekiyordu. Sırf benim hayatım alevler içinde olduğu için acı çekmeyi hak etmiyorlardı. Avukatlarla zaman geçiriyor, bir çıkış stratejisi oluşturuyor, boşanma davası açmadan önce tüm planlarımı yaptığımdan emin oluyordum. Tamera, Henry'nin son birkaç hafta içinde bana saldırdığı anların video görüntülerini toplamam gerektiğinden bahsetmişti. Evimiz akıllı bir ev olduğu için Henry'nin bana şiddet uyguladığı görüntüler kesinlikle olacaktı. Bu yüzden Henry yokken ofisine gidip bulabildiğim dosyaları bulmaya çalışacaktım. Ayrıca şehre geri döndüğünde tekrar öfkelenmesi ihtimaline karşı kendi kameralarımı da kurmuştum.

Ama Amma ofisimdeyken buna odaklanamazdım. Bana söyleyeceği şey için zamanım olmadığını bilmesine ihtiyacım vardı.

"Dinle, aslında bana neden burada olduğunu söyleme. Konuşmak için zamanım yok. Ya da bana ne kadar korkunç olduğumu söylemen için," diye kaçırdım. "Açıkçası, ne kadar korkunç bir insan olduğumu duymaya daha fazla dayanamayacağım ve sana ihtiyacım yok-"

"Özür dilerim," diye araya girince duraksadım ve şaşkınlıkla başımı salladım.

"Ne?"

Bana doğru bir adım attı. "Özür dilerim. Her şey için. Yıllar önce sana karşı bu kadar acımasız olduğum için özür dilerim. Kaza için seni suçladığım için özür dilerim, çünkü bu senin hatan değildi, Kierra. Trajikti, acı vericiydi ve travmatikti ama asla senin hatan değildi."

"I..." Kelimelerim boğazımda düğümlendi. Başımı salladım. "Bu benim hatamdı.

Yolda daha dikkatli olmalıydım. Yapmalıydım-"

"Buzlu bir caddeydi. Bunu öngöremezdin ve kontrolden çıkan araba bile sen değildin. Elijah'ımı çok seviyordun. Sevdiğini biliyorum ve onun saçının telinin bile yerinden oynamasını asla istemezdin."

Bu doğruydı.

Elijah sadece Amma ve Gabriel için değil, benim için de bir hediye gibiydi. O benim hiç sahip olmadığım ve hep hayalini kurduğum küçük kardeşimdi. Onunla ilgili her şey büyülüydü. Eşsiz hayal gücünden insanları güldürme yeteneğine kadar. Nazik ve kibar kalbinden sıcacık gülümsemesine kadar. Elijah mükemmel ve saf bir ruhun tanımıydı ve dünya onsuz daha karanlık bir yerdi.

"Onu çok seviyordum," diye fısıldadım.

Başını salladı. "O da seni seviyordu. Ve bunu sana yüklediğim için özür dilerim. Kendi kalp kırıklığının hayatına girmesine izin verdiğim için üzgünüm. Onun ölümü için kendini suçlama yükünü taşımana izin verdiğim için üzgünüm. Bu bir kazaydı. Oğlumu sen öldürmedin. Senin hatan değildi."

Bu bir kazaydı.

*Oğlumu   sen
öldürmedin.   Senin
hatan değildi.*

Amma'dan duymayı hayal ettiğim üç cümle şimdi onun dilinden dökülüyordu. Ve böylece kalbimin küçük parçaları iyileşmeye başladı.

Elimi ön kolumda aşağı yukarı gezdirdim. "Ne söyleyeceğimden emin değilim." "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Ben sadece... ne kadar zarar verdiğimi fark ettim

Bitti. Gabriel'in kalbinin ne kadar kırık olduğunu görünce... Seni hiç göndermemeliydim. uzakta."

"Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın."

"Bu korkunç sonuçları olmadığı anlamına gelmez." Bana yaklaştı ve bir elini koluma koydu. "Kierra... oğlum sana aşık. Çok uzun zamandır sana aşık. Ve aşk hikayenizi böldüğüm için özür dilerim. Ama ona bir şans verersen... seni sevve hayatının sonuna kadar seveceğini biliyorum."

Ona inandım. Onun sözleri yüzünden değil, Gabriel'in kim olduğunu bildiğim için. Beni sevdiğini söylemesine ihtiyacım yoktu çünkü bunu hareketlerinden hissediyordum. Gözlerinde gördüm. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Ava dışında tek iyi şey, rüyalarımın beni ona geri götürmesiydi. Bazı geceler gözlerimi kapatıyor ve onun dudaklarını, bana sıkıca sarılmış kollarını hayal ediyordum. Rüyalarımda, olmayı hak ettiğimiz her şeydik. Aşıktık, mutluyduk, sonsuza dek iç içeydik.

Her gün uyandığımda nefret ediyordum, çünkü rüyalarla ilgili sorun buydu -Gerçekliğe ulaşmadılar. Sadece karanlığın içinde kaldılar. "Onu seviyorum," dedim ona.

" zaman peşinden gidin. O bekliyor."

"Yapamam," diye fısıldadım başımı sallayarak. "İstiyorum, Amma. Güven bana, istiyorum. Ama önce kızımın ve benim güvende olduğumuzdan emin olmalıyım."

Oğlununkilere benzeyen gözleri birkaç kez kırıştı. "O seni bekleyecek."

"Ondan bunu yapmasını isteyemem."

"Oh, Kierra... Anlamıyor musun?" Başını salladı. "Yirmi yılı aşkın bir süredir seni bekliyor. Biraz daha bekleyebileceğinden hiç şüphem yok. Ona söyleyebilirim-"

"Lütfen yapma," diye ısrar ettim. "Tek kelime etme, Amma. Bu şekilde olmasını istemiyorum. Ben hayatımı anlamaya çalışırken onun da yaşamasını istiyorum. Ona her şeyimi verebileceğimi bilene kadar beni beklemesini istemiyorum. Ve eğer çok geç kalırsam, o zaman... bununla yaşamak zorunda kalacağım."

Aşkla ilgili olan şey buydu, gerçek aşk yani. Biri diğerinin neşesini bulmasına engel olmamak için onu bırakmaya istekli olmalıydı.

***

İşten sonra Henry'nin ofisindeki belge ve dosyaları aramaya başlamak için eve gittim. Evde beni taciz ettiği videoların şifresini bulmak istiyordum. Ne kadar akıllı bir evimiz olduğunu bildiğimden, Henry'nin bana yönelik tacizlerini kaydeden bir şeyler olması gerektiğini biliyordum. Bu videolar mahkemede çok işe yarayacaktı.

Ofise girip eşyalarını karıştırmaya başladıktan sonra midem düğümlendi. Tek sorun, her şeyin şifreyle korunuyor olması ve girmenin neredeyse imkânsız olmasıydı. Bir teknoloji patronunun üst düzey bir şifre sistemi kurmuş olması beni şaşırtmamalıydı. Yine de bir şeyleri kırabileceğimi umuyordum. *Herhangi bir şey.*

"Ne halt ediyorsun sen?"

İrkildim ve başımı kaldırdığımda Henry'nin ofisinin kapısında durduğunu gördüm. Elinde bir yığın evrak tutarken yüzündeki şok ifadesi çok ağırdı. Hazırlattığım ve oturma odasında bıraktığım boşanma evrakları.

O gece bunları okuyacak ve avukatım için yapmam gereken değişiklikleri not edecektim.

"Henry. Burada ne işin var?" Ofis koltuğundan kalkarken endişeyle sordum.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrarladı. "Peki bunlar ne?"

Nasıl tepki vereceğinden emin olmadan yavaşça ona doğru yürüdüm. "Eve bu kadar erken döneceğini bilmiyordum. Sen döndükten sonra her şeyi bir araya getirip üzerinden geçmeyi umuyordum."

"Bunu zaten konuşmuştuk. Boşanmayacağız." "Evet, boşanıyoruz."

Gözlerini kıstı ve ofisinde etrafına bakındı. "Burada ne yapıyordun? Mahkemede bana kazık atmanın yollarını mı arıyordun?"

"Öyle değil... Ben sadece..." Midem düğümleirken içimi çektim. "Ava'yı kaybedemem Henry. O benim dünyam."

"O senin değil. O benim."

Başımı salladım. "O senin malın değil. O bir insan ve benimle birlikte olmak istiyor."

Gözlerinde parlayan öfke tüylerimi diken diken etti. Burun delikleri derin nefes alış verişleriyle alevlendi. "Beni mahvetmeye çalışıyorsun. Eminim paramı da istiyorsundur."

"Hayır," dedim. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Her şey sende kalabilir. Ben sadece kızımı istiyorum."

"Benim kızım," diye düzeltti. "Senin değil."

Kapıyı kapatıyordu, çıkış yolumu. Sakin kalmaya çalıştım çünkü içimde bir anlık korku görürse buna daha da fazla eğileceğini biliyordum.

Yanından rahatça geçmeye çalışırken yüzümü buruşturdum. "Daha sonra konuşabiliriz. Eminim uzun bir uçuş geçirmişsindir ve-"

Bileğimi kavradı ve beni kapının pervazına doğru itti. Sırtımın kapıya o kadar sert çarpmasının acısıyla irkildim.

"Ah, Henry!" Bileğimi kavrayışını çözmeye çalışarak mırıldandım. "Bırak beni."

"Beni mahvetmeye çalışıyorsun," dedi, kahverengi gözleri nefret ve korkuyla doluydu. Viski gibi kokuyordu ve Çin'e yaptığı yolculuğun umduğu gibi gitmediği anlaşıyordu. Şimdi onu mahvetmeye çalışan bendim. Artık onun düşmanıydım çünkü onu gerçekten hayal kırıklığına uğratanlara saldıramazdı. Sadece gölgelerde bana zarar vermeye çalışabilirdi.

"Henry. Yorgunsun. Lütfen bırak gideyim," diye fısıldadım.

Beni kendine doğru çekti ve alnını alnıma bastırdı. Gözlerimi kapattım, sıkı sarılışının göğsümde yarattığı tehlike seviyesini hissediyordum. Yanağını yanağıma sürttü ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. Kelimeleri sanki aşkla ıslatılmış gibi, tutkulu bir şekilde söyledi. "Beni duyuyor musun, Kierra? Senden nefret ediyorum."

Ben de senden nefret ediyorum.

bunu söyleyemezdim.

Çünkü bunun onu daha fazla spiral yapacağından emindim.

Boynumu kavrayarak beni öpmeye zorladı ve ben kıpırdamadım. Bunu yapamayacak kadar gergindim. Öpücüklerinin tadı nefret gibiydi. Beni en büyük düşmanıymışım ve iğrenç tadıyla beni işaretliyormuş gibi öptü.

Sonra bir eliyle yanaklarımı kavradı ve beni geriye doğru yere itti. Sert bir gümbürtüyle yere düştüm. Bana sırtarak baktı ve başını salladı. "Ayağa kalk, Kierra. Bu kadar zayıf olmayı bırak," dedi kıkırdarak.

Ayağa kalkmak üzereyken bacağını ayaklarımın önüne doğru savurdu ve beni yere düşürdü. Panik göğsümde büyümeye başladığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Evin önüne doğru sürünmeye başladım. Sürünmemi izlerken attığı kahkahalar midemi bulandırdı. Sadece yapmak istedim

ön kapiya kadar. Bana zarar vermeden önce dışarı çıkmak için. Bana geri alınamayacak bir şey yapmadan önce.

Mutfığa yaklaştığımda kapının pervazını kavradım ve ayağa kalkmaya başladım. Ayağa kalktığımda Henry beni arkamdan itti ve öne doğru sendelememe neden oldu. Başım mutfak adasına çarptı ve alnımdan aşağı kan damlamaya başladığını hissettim. Başım dönüyor, midem bulanıyor, utanıyordum. Zayıf.

Arkamdan kıs kıs gülmeye devam etti.

"Ayağını denk al, Kierra. Çok utanç vericisin," tısladı bana doğru yürürken. Kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çekmeye başladı. "Konuşmak için odamıza çıkalım," dedi. "Oturup dertleşmeliyiz."

"Lütfen Henry. Durdur şunu," diye yalvarırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı ve alnımdaki kanla karıştı.

Bana tokat attı. Sertçe. Sonra yüzüme yumruk attı ve alyansıyla dudağıımı patlattı. Yıllar önce ona verdiğim yüzökle. Sonra tekrar güldü. "Güçlü ol, Kierra. Zayıf bir sürtük gibi konuşmayı bırak." Sonra beni kollarımdan tutarak merdivenlere doğru sürükledi ve her birinden yatak odamıza çıkmaya zorladı.

Beni duvara itene kadar sürüklemeye devam etti.

Bir sonraki vuruşunun ne zaman geleceğinden emin olamadan top gibi kıvrıldım. Kalbim daha hızlı atmaya başladığında başımı kapattım, gerçeklik yerleşmeye başlamıştı. 'Ölüm bizi ayırana kadar. Beni öldürecekti. Beni öldürecekti ve Ava'nın kimsesi olmayacaktı. Beni öldürecekti ve Ava annesinin öldüğü mesajını alacaktı. Beni öldürecekti ve ben kızımı bir daha asla göremeyecektim.

"Lütfen dur." Akıl almaz hareketlerinin korkusundan vücudum şiddetle titrerken ellerimin içine hıçkırarak ağladım. "Sadece beni yalnız bırak," diye yalvardım.

Ona bakmadım. Bakamazdım. Çünkü eğer bakarsam, gözlerindeki neşe beni zaten olduğundan daha fazla korkutacaktı.

Boşanma evraklarını yırtmaya başladı ve parçaları bana fırlattı. Daha sonra atmaya fırsat bulamadığım ölü güllerin bulunduğu vazoyu aldı ve başımdan aşağı atarak beni ve evrakları ıslattı. Eğildi ve yüzümü bir kez daha avuçlarının içine aldı. "Sen daha mahkemeye bile çıkmadan, sahip olduğun her kuruşu kurutacaktım. Sonra da seni mahkeme salonunda mahvederdim, seni çılgın sürtüğ. Beni sınama," emretti. Elindeki vazoyla birkaç adım geri gitti ve vazoyu başımın üzerinden fırlatarak duvara çarptı. Vücudum, bir evde tam bir deliyle baş başa kalmış olmanın dehşetiyle durmaksızın titrerken cam parçaları üzerime saçıldı.

Beni öldürecek. Beni

öldürecek. Beni

öldürecek.

O etrafımda dolaşırken başımı eğdim. Ben top gibi dururken o gülmeye devam etti. "Çok zavallısın, Kierra. Bu utanç verici. Kendini topla."

Ben bir şey söylemedim, o da gülmeye devam etti.

"Bir şeyler içmeye ve birkaç müşteriyle görüşmeye gidiyorum. Bu pisliği temizle. Sonra konuşuruz."

Odadan çıktı ama ben gerçekten çıktığına inanmadım. Kocam bir yalancıydı. Muhtemelen köşede beni merdivenlerden aşağı itebilmek için ayağa kalkacak kadar güvende hissetmemi bekleyen psikotik, canavarca bir yalancıydı. İnsanlara benim de tökezlediğimi söylerdi. Çok sakar olduğumu. Çok dengesiz olduğumu. Sorunun ben olduğumu.

Sorun hep bendim.

Ön kapının kapandığını ve bir arabanın uzaklaştığını duydum. Kısa bir nefes dudaklarımın arasından döküldü.

Yeterli cesareti bulduğumda arka cebime uzandım ve cep telefonumu çıkardım. Hızlı bir mesaj gönderdim. Sonra bekledim. Ve bekledim. Ve bekledim.

Buraya nasıl geldim?

Neye dönüşmüştüm?

Komodininin yanında top gibi dururken yanağımdan kan damlıyordu. Su haliya sızarken cam parçaları etrafıma saçılmıştı.

Bu da başka bir tartışma olurdu. Ya da daha çok, bana bağırması, ne kadar hayal kırıklığı yarattığımı hatırlatması.

"Neden beni bu kadar üzdün ki sana bunu fırlatmak zorunda kaldım, Kierra? Tek yaptığım seni sevmekken neden beni bu kadar zorluyorsun? Şu pisliğe bak."

Karışıklık.

Tam bir karmaşa.

Ön kapının açıldığını duyduğumda ürperdim, Henry'nin daha fazlası için geri döndüğünü düşündüm. Son yirmi dakikadır hiç hareket etmemiştim. Sinir sistemim aşırı hızda çalışmaya devam ederken telefonum ellerimdeydi ve fiziksel olarak ayakta durmamı imkânsız hale getiriyordu.

"Kierra!" diye bağırdı, sesi uyanık ve sertti.

Saniyeler içinde, sıkıntılı ruhum basla dolu sesle sakinleşti. Henry'nin sesi bunu yapmadı, beni yatıştırmadı.

"İşte," diye boğuk bir ses çıkardım. Kendime bakarken bir miktar utanç hissettim. Tişörtüm, Henry'nin elleri beni bir bez bebek gibi oradan oraya savurduğu için gerilmiş ve yırtılmıştı.

O anda aklımdan geçen ilk şey güvenliğim için endişelenmek olmalıydı, ama doğrusu önce utanç geldi. Bir başkasının beni bu halimle görmesinden utanç duydum. Özellikle de onun.

Beni görmesini istemedim. Kırılmış. Hırpalanmış. Çürük. Hasarlı.

Gözyaşlarımı çılginca sildim ama yine de ayakta duramıyordum. Ayaklarım neden hareket etmiyordu? Neden vücudum donmuştu? Neden karşı koyamadım?

Zayıf.

"Sen çok zayıf bir kaltaksın."

Düşüncelerimin çoğu artık bana ait bile değildi. Hepsi ona aitti. Son birkaç yılını düşüncelerimi kendi sesine uyacak şekilde yeniden programlayarak geçirmişti. Bana hızla hakaretler yağdıran, ruhumu kendinden şüpheyeye boğan düşünceler.

Çok küçük, zararsız bile başladılar.

"Bir parça daha ekmek , değil mi?" "İlginç bir saç rengi seçimi."

"Enerjini daha fazla yükseltmek için bir spor salonuna başlamayı düşündün mü? Birlikte gidebilir ve bunu çiftler için bir şey haline getirebiliriz."

Enerjimle hiç mücadele etmedim. Yine de üyelik için kaydoldum.

Dur, diye yalvardım kendi beynime. Bana yaptıklarından sonra kalan çok küçük bir parçam vardı. Yorgun olsa da, incinmiş olsa da, defalarca vazgeçmek istese de yine de savaştı. Beni buradan götürecek aramayı yapmayı başaran da aynı parçamdı.

Ayak sesleri hızlıydı ve sonra yatak odasına ulaştılar ve beni buldular.

Ben.

Köşede.

Bir korkak gibi toplanmış.

Başımı kaldırdım ve gözleriyle karşılaştım. Günlerdir, haftalardır görmediğim o nazik gözlerle.

Gabriel.

Geldi.

Benim için geri döndüğü gerçeği ortaya çıktı. Her şey olup bittikten sonra bile.

Aceleyle yanıma geldi, elini yanağıma dayadı ve ben de gözlerimi kapadım. Rahat. En çok bunu özledim.

"Kierra..." diye boğuk bir sesle, hissedilir bir kalp ağrısıyla konuştu.

Gözlerimi açtım ve bakışlarındaki acıyı gördüm. Başımı salladım. "Sadece birkaç çürük, hepsi bu," diye yarı şaka yaptım.

Gülmedi. Onu suçlamadım. Hiçbir şey komik değildi.

"Ava nerede?" diye sordu tetikte, gözleri boşlukta geziniyordu. "O...?"

"O iyi. Büyükannesinde."

Gabriel beni kendine doğru çekti. "Onu öldüreceğim," diye homurdandı, burun delikleri daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle alevlenmişti. "Onu öldüreceğim."

"Hayır. değil."

"Bu hiç de iyi değil," diye homurdandı, sesinde intikam arzusu vardı.

"Biliyorum. Ama o gelmeden gitmeliyiz-"

Ön kapı tekrar açıldı ve gerildim. Gabriel yatak odasının kapısına doğru baktı, sonra tekrar bana döndü. "Burada kal," diye emretti. Kontrolden gelen bir emir değil, korumadan gelen bir emirdi. Bu emirler çok farklıydı. Henry kontrol ediyordu; Gabriel ise koruyordu.

Gabriel ayağa kalktı ve yatak odasından dışarı çıktı. Kulaklarımı kapattım ve diğer odadaki kargaşa yoğunlaştıkça ileri geri sallandım. Eşyaların devrildiği, bir şeylerin kırıldığı bir savaş alanı gibiydi.

paramparça oldu. Korkudan titriyordum, diğ er odada neler olup bittiğinden emin değıldim. Beklerken saniyeler dakikalar gibi, dakikalar da saatler gibi geliyordu.

Kargaşa durduğunda, sessizlik beni önceki gürültüden daha çok korkuttu. Ayak sesleri yaklaştı. Endişem daha da arttı. Sonra o ortaya  ıktı.

Gabriel.

Dudağı patlamış bir şekilde bana doğru yürüdü.

Elimi yüzüne koydum. "İyi misin?" diye sordum.

Dudaklarında küçük bir kıvrım belirdi. "Sadece birkaç çürük, hepsi bu." Gabriel.

Gabriel'im.

Benim en iyi arkadaşım.

"Ya Henry?" Sesimde bir çatlakla sordum. "Merak etme. Güvendesin."

Beni kollarına aldı. Göğsüne gömüldüm. "Arabaya binene kadar gözlerini kapalı tut, tamam mı Kierra? Etrafına bakma."

Kabul ettim. Beni araca taşıdı ve kapının kilidini açtı. Beni yolcu koltuğuna oturturken gözlerimi kapalı tuttum. Aceleyle sürücü koltuğuna geçti ve kapısını kapattı. Arabayı sürdüğü anda gözlerimi açtım ve nefes almaya başladım.

Kierra

Karakolda otururken kendimi kirli hissediyordum.

Beni soydular. çektiler.

Bana kocam hakkında sorular sordular. Gabriel hep yanımda durdu.

Elimi tuttu.

Kendi kendime konuşamadığım zamanlarda sorularımı yanıtladı. Kendimi her zamankinden daha güçsüz hissettiğimde beni teselli etti.

Utanmaya başladığımda bana daha sıkı sarıldı. Ben ağladığımda, o da ağladı.

Her şeye rağmen kaldı.

C4

Gabriel

Henry olaydan kısa bir süre sonra tutuklandı. Kierra'nın vücudunun her yerinde Henry'nin tacizine dair fiziksel kanıtlar olmasının yanı sıra, kurduğu video kameralar da memurlara Henry'nin uzun süre hapiste kalması için tam olarak neye ihtiyaçları olduğunu gösteriyordu. Ne yazık ki, Henry gibi güçlü bir adamın parası ve kaynakları varsa, er ya da geç serbest bırakılma ihtimali de vardı. Ya da daha kötüsü, bileğine bir tokat yiyecekti. Adalet her zaman yerini bulmuyordu, özellikle de uzun süre sessizce acı çeken kadınlar için. Hepimiz bu korkuyla yaşamak zorundaydık ama bununla yüzleşecektik. Henry'nin artık kızlarıma zarar vermesine izin yoktu. Hayatımın geri kalanında onları korumak için savaşacaktım. Ve ne olursa olsun, o kaybetti. Henry şimdiye kadar karşılaştığım en harika iki kadını kaybetti. Günlerinin geri kalanında bu onun hapsi olacaktı - artık Kierra ve Ava'nın ışığına erişemeyecekti. Parmaklıkların arkasında ya da dışında dünyası hep karanlıkla dolu olacaktı. Sonsuza dek mutlu bir hayatı olmayacaktı. Biz ışıktaki dans edip geleceğimizi mutlu sona doğru inşa ederken o karanlıkta sıkışıp kalacaktı.

Onu kalması için evime götürdüm ve tüm zaman boyunca sessiz kaldı. Onu suçlamadım. Neler yaşadığını, aklından neler hayal bile edemiyordum. Bir süre sonra onu duşa soktum ve

onu temizledim. Hâlâ çok acı çektiği belli olan vücudunu yıkarken kurumuş kan giderden akıyordu. Keşke zihinsel ve duygusal acısını da dindirebilseydim. Keşke tüm acısını şişeleyip lanet olası okyanusa atabilseydim.

Parmaklarımla saçlarına masaj yapmaya başladığımda "Ben iyiyim," diye fısıldadı. ", iyiyim, iyiyim," deyip duruyordu, sanki en çok da kendini ikna çalışıyordu.

Başını yukarı kaldırdım, böylece gözleri benimkilerle kilitlendi. "Kierra, olmak zorunda değilsin-"

Gözlerini kapadı ve su üzerimize düşerken başını salladı. "Hayır. Lütfen. Ben sadece..." Başını sallamaya devam ederken gözyaşları yeniden yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "İyi olmak zorundayım. İyi olmak zorundayım. İyi olmasam bile bunu söylemeye devam etmeliyim, tamam mı Gabriel? Aksi takdirde o kazanır ve ben onun kazanmasına izin veremem," diye hıçkırdı, vücudu kollarımda titriyordu. "Onun kazanmasına izin veremem. Yapamam. Onun kazanmasına izin veremem..."

Onu göğsüme çekerken çenemi başının üstüne bastırdım. Kollarımda hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sıkıca sarıldım ve fısıldadım, "İyisin. Bir şeyin yok. Bir şeyin yok."

İkimiz de o anda olmadığını biliyorduk ama ona duymak istediği şeyi verdim.

Derin nefesler aldı ve sözlerimi tekrarladı. "Ben iyiyim, ben iyiyim, ben iyiyim..."

Bu sözler gerçek olana kadar bekleyemezdim.

Duştan sonra onu bir havluya sardım ve yatak odama götördüm. Yatağımın kenarına otururken ona yavaşça tişörtümü ve eşofman altımı giydirdim. Ben bunu yaparken tek kelime etmedi. Yüzündeki yenilgi kalbimi kırmaya yetmişti.

Önünde diz çöktüm ve ellerini ellerimin arasına aldım. Zihninde "*iyiyim*" kelimesini tekrarladığını biliyordum. Bu yüzden ona birkaç kelime daha söyledim

tekrarlayabileceğini söyledi.

"Güvendesin, güvendesin, güvendesin," diye fısıldadım, avuç içlerini nazikçe öperek.

Gözleri kapandı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken başını hafifçe benden yana çevirdi. Başını yavaşça salladı.

"Güvendeyim, güvendeyim, güvendeyim," diye mırıldandı, sesi zayıftı.

Onu yatağa yatırdım ve yanına tırmandım. İlk başta ona sarılmadım çünkü benden ne yapmamı istediğini bilmiyordum. Kucaklanmaya mı yoksa nefes almak için boşluğa mı ihtiyacı olduğunu bilmiyordum.

Yine de bana doğru ilerledi, bir top gibi kıvrıldı ve başını göğsüme yaslayarak tam karşıma oturdu. Kollarım onu bir daha bırakma planım olmadan sımsıkı sarıldı.

Karanlıkta otururken, Kierra'yı kendi gözyaşlarımı görmemesi için korumaya çalıştım. Ama bunu ona nasıl yapabilirdi? Dünyadaki en nazik varlığa zarar verecek kadar nasıl canavar olabilirdi?

İşte o zaman kalbimin onunkine karıştığını anladım.

İşte o an kendime bir daha asla onun yanından ayrılmayacağıma dair söz verdim.

Ben yaşadığım sürece bir daha asla o kadar korkmayacaktı.

"Ava'ya ne diyeceğim?" diye fısıldadı bana doğru. "Nasıl açıklayacağım..." Başını sallayarak iç çekti. "Olanları ona nasıl anlatacağım?"

"Benimle birlikte," dedim ona. "Ona benimle söyleyeceksin. O zaman bunu tek başına yapmak zorunda kalmazsın."

"Senden bunu yapmanı isteyemem, Gabriel. Zaten çok şey yaptın ve-"

"Kierra. Artık sonsuza dek buradayım. Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin. artık."

Ağır bir rahatlama iç çekişi vücudunda dalgalandı. "Teşekkür ." "Dinlen," diye fısıldadım, alnından öperek.

Elinden geleni yaptı.

Gece boyunca kabuslardan uyandı ama ben onu tekrar uyutmak için yanındaydım. Ve gün ışığı geldiğinde, Ava'ya birlikte anlattık.

Ava ağladı ve annesine sıkıca sarıldı. Sanki Henry'nin annesine yaptığı şey onun suçuymuş gibi özür diledi. Kierra da ağladı ve Ava'yı asla incitemeyeceği için minnettar görünüyordu. Bana kalırsa onları bir daha asla incitemeyecekti.

***

Kierra, Henry'ye karşı mahkemeye gitti. Medya, patron Henry Hughes'un istismarcı bir canavar olduğu bilgisine ulaştığında durum iyice karıştı. Haber makaleleri, düşünce yazıları ve sosyal medya tüm durum hakkında kendi görüşleriyle patladı. Kierra, Ava'ya tüm bu çılgınlık sürerken internete girmeyeceğine dair söz verdirdi. Asıl kaygısı tüm bu olaylar boyunca kızını korumaktı. Benim tek endişem ikisini de korumaktı.

Davanın hızlıca sonuçlandığını söylemek isterdim ama Kierra'nın Ava'nın tam velayetini alması aylar sürdü ve Henry yaptıklarından dolayı üç yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Bu olaydan sonra daha çok gözyaşı döküldü ama bunlar özgürlük gözyaşlarıydı.

Kızlarım güvende olur.

***

Ava arka bahçede Bentley'nin peşinde koşarken Kierra, "Senin hayatına öylece giremeyiz," diye itiraz etti. "Bizim için zaten çok şey yaptın, Gabriel. Seninle kalmamıza izin verdiğin için minnettarım ama bizim için tüm hayatını değiştirmeni beklemiyorum."

Arka verandanın en üst basamağına oturduk ve ben omuz silktim. "Neden olmasın? Senin için tüm hayatımı değiştirmek istiyorum. Sen ve Ava'nın hayatıma daha fazlasını katmanızı istiyorum."

Buraya renk katın."

Omzuma yaslandı. "Emin misin?" "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım Penguen."

"Sadece endişeleniyorum..." Başını öne eğdi. "Senin için hâlâ çok kırgın olduğumu. Sanki birlikte olmadan önce iyileşmem ve kendimin daha iyi bir versiyonu olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum-"

"Senin her halin en iyi halindir," dedim ona ve bunda ciddiydim. "Ve alınma Kierra, ama seni tekrar yanımda görmek için yeterince bekledim ve daha fazla beklemek istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Her şekilde, her tarzda, her mevsimde. Ve birlikte en iyi benliğimiz olmak için çalışabiliriz. İlerlerken birlikte büyüyebiliriz."

Elimi avucunun içine aldı ve avucumu öptü. "büyüyecek miyiz?" "Evet. Gittikçe büyüyeceğiz."

"Tamam... iyi. Ayrıca Ava'nın bundan kaçmama izin vereceğinden şüpheliyim.

Özellikle de artık hep istediği köpeğe sahip olduğu için."

Yere düşen ve Bentley'den milyonlarca köpek öpücüğü alan Ava'ya gülümsedim. "Sanki olması gereken buymuş gibi."

"Onun gibi bir şey."

"Peki, şimdi düşünüp taşınmak için daha fazla zamanın olduğuna göre, Claire hakkında ne düşünüyorsun?"

Kierra içini çekti ve başını salladı. "Ava'yla bu konuyu konuştum. İkisini tanıştırmamanın akıllıca bir şey olup olmadığını görmek istedim. O buna açık. Sadece Claire'in bunu kaldırabilecek kadar dengeli olduğundan emin olmalıyım. Bu çok hassas bir konu ve Ava'yı tehlikeye atmak istemiyorum. Ama Henry'yi de tanıyorum ve Claire'e neler yaşattığını ancak hayal edebilirim. Muhtemelen onunla oynadığı akıl oyunları. Onun yerinde olsaydım kim bilir ben ne yapardım. Ben de kızıma geri dönmek için mümkün olan her şeyi yapardım."

"Hayatın o kadar da siyah ve beyaz olmadığını öğreniyorum."

"Evet," diye kabul etti ve beni kolumdan d rt erek. "İ te tam da bu yüzden annenle konu malısın."

"İ te konuşuyoruz."

"İ le ilgili şeyler." Alt dudağını ısır ı. "Yani ilişkiniz ve Elijah hakkında konu malısınız. Bence ikiniz birlikte Elijah hakkında konu malısınız."

İçimi çektim ve burnumun kenarını sıktım. "Zor olacak." "Evet," diye onayladı, "ama zor şeyler yapabiliriz."

"Penguen

mi?" "Evet?"

"Sen benim en iyi arkada ımsın."

Gülümsedi ve bana daha da sokuldu. "Biliyorum, Gabriel. Biliyorum." Aya a kalktı ve ellerini beline koydu. "Hey, Ava? Bent'i getir. Hadi hep beraber köpek parkına gidelim."

Gabriel

Bir Cuma akşamı annemin ofisine girerken "Bir şeyin farkına vardım," dedim. "Hayat hakkında."

Ona yaklaştığımda kafası karışmış görünüyordu. Elindeki evrakları masasının üzerine bıraktı. "Peki bu ne?"

Onun karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bu çok zor."

Küçük, belirsiz bir gülümseme dudaklarını kaldırdı.

"Evet, öyle."

"Ve kimse ne yaptığını bilmiyor. Pek değil." "Bu da doğru."

"Bence hepimiz fırtınalarla mücadele ederken elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Babam ve Elijah'ın ardından boğuluyordunuz ve bir şekilde kıyıya geri dönmek için yapmanız gerektiğini düşündüğünüz her şeyi yaptınız. Ben olsam senin yaptığını yapardım diyemem ama yine de ben sen değilim. Hiç senin yerinde olmak zorunda kalmadım. Hiç ortağımı ve oğlumu gömmek zorunda kalmadım. Eğer zorunda kalsaydım bunun ruhuma ne yapacağını bilmiyorum. Tüm bunları hala sindirmeye çalışıyorum ve bu biraz zaman alacak ama tüm bu olanlardan sonra bir şeyi bilmeni istiyorum."

"Ve bu?"

"Seni seviyorum."

"Ah, Gabriel..." diye fısıldadı vücudu hafifçe titrerken.

"Kızgın olduğumda bile. Mesafeli olduğumda ve tüm bunları düşünürken bile, seni hala seviyorum."

Başını sallarken gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. "Ben bu sevgiyi hak etmiyorum."

"Evet, hak . Hepimiz sevgiyi hak ediyoruz."

"Bu kadar derinden hata yapan ve hayatlarının geri kalanında seçimlerinden pişmanlık duyacak olanlar bile mi?"

"Belki de diğerlerinden biraz daha fazla sevgiyi hak ediyorlardır." Sandalyemden kalktım ve onun yanına doğru yürüdüm. Eğildim ve alnından öptüm. "Bundan sonra dürüst ol, tamam mı?"

"Tabii ki."

"Tamam, güzel. Şimdi gel bakalım." Ona doğru bir el uzattım. "Gidip yemek yiyelim."

Bir kaşını kaldırdı. "Yapacak çok işin var. Akşam yemeği için hiç zaman ayırmıyorsun."

"İşin her şey olmadığını fark ediyorum. En çok önem kişilere zaman ayırmam gerektiğini düşündüm."

Elini benimkine koydu ve ben de kalkmasına yardım ettim. "Teşekkür ederim, Gabriel." "Her zaman." Onu kucaklamak için çektim. "Kierra'nın ona yazdığı mektuplar var.

Elijah beri her hafta. Düşündüm ki sen ve ben Onu hatırlamamıza yardımcı olması için birlikte inceleyelim. Onun hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek istiyorum."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ona mektup mu yazıyordu?" "Evet.

Her hafta. Onu çok severdi."

Gözleri yaşardı ve başını salladı. "Öyle yaptı." "Seni de depoya götürsem iyi olacak" demeden önce elleriyle oynadı.

"Depo birimi mi?"

"Yıllar boyunca tüm eşyalarını orada sakladım. Yine de size tavsiyem, oraya ne zaman gitsem sonunda ağlıyorum."

"Sorun değil anne. Bu sefer daha iyi olacak."

"Bilemiyorum. Muhtemelen yine ağlayacağım."

"Evet," diye kabul ettim, "ama bu sefer ağladığında yalnız ağlamak zorunda kalmayacaksın."

C6

Kierra

Bir Cumartesi öğleden sonra, Claire elbisesinin kollarını çekiştirerek Florence Bakery'ye girdi. Beni aramak için etrafına bakındı ve ben de ona el salladım. Beni gördüğünde gözleri yumuşaktı ve rahatlamış görünüyordu.

Karşımdaki sandalyeye kaydı ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Merhaba, Kierra."

"Selam Claire. Geldiğin için teşekkürler."

"Benimle görüştüğünüz için teşekkürler. Bunu beklemiyordum ama e-postanız geldiğinde çok mutlu oldum. Ben sadece..." İnançsızlıkla başını salladı. "Her şeyi yaptığım gibi ortaya dökmeyi hiç beklemiyordum. Aylardır bu konuda kendimi hırpalıyorum, Kierra. Eminim benim kötü yola düşmüş bir psikopat olduğumu düşünüyorsun ama-"

"Sen bir annesin," diye araya girdim. "Sen yıllar önce kızından koparılmış bir annesin."

Gözleri yaşlarla doldu. "Evet."

"Ve o seni bir canavardı." "Evet."

Sandalyemde arkama yaslandım ve Claire'i inceledim. Onu bir tehlike olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum. İki yılı aşkın bir süredir karşımda oturuyor ve bana hikâyesini anlatıyordu. Tetikleyicilerini ve neşesini biliyordum. İnişlerini ve çıkışlarını biliyordum. Yine de günün sonunda tek sorumluluğum Ava'nın güvende olduğundan ve ona bakıldığından emin olmaktı.

"Seninle tanışmak istiyor," dedim Ava'dan bahsederken.

Claire başını ileri geri sallarken gözleri yaşardı. "Tanrım, hayır. Hayır, Kierra. Bunu yapamam. Ben de bunu beklemiyordum. Ben sadece..." İç çekti. "Sadece bana yaptığını ona da yapmadığından emin olmak için kontrol ettim. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Onun hayatında olmak bana düşmez, biliyorum. Böyle bir şey olmasını beklemezdim. Henry'nin gittiğini bildiğim için artık endişelenmeme gerek yok. Seninle güvende olduğunu biliyorum."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Evet, öyle. Ama... senin yanında da güvende olacağını biliyorum Claire."

Yüzündeki gözyaşlarını silerken gergin bir kahkaha attı. "Ama sen onun annesisin. Ben sadece bir yabancıyım."

"Bana en büyük hediye veren bir yabancı. Şimdi, baskı yok. Eğer onunla tanışmak istemiyorsan-"

Bir an için tereddüt etti. "Yani... eğer sorun olmazsa. Sadece bir kez olabilir. Ben sadece..." Elleri göğsüne gitti ve başını salladı. "Sadece ona bir kez daha sarılmak istiyorum."

Tamamen anladım.

Henry'nin beni öldüreceğini düşündüğümde, hayatımın bittiğini düşündüğümde, tek düşünebildiğim Ava'ya bir kez daha sarılmak istediğimdi. Kollarımı ona dolamak ve kucağımda sevgimi hissettiğinden emin olmak istiyordum.

"Bir oyun planı hazırlayacağız. Bu durumu ilgili herkes için en rahat hale nasıl getireceğimizi bulacağız."

"Her şeyi yaparım," dedi. "Bu işi yürütmek için her şeyi yaparım."

"Tamam. Güzel. Şimdi... sana tarçınlı kek ısmarlayabilir miyim?"

***

Claire ile görüştüktan sonra Ava ve Gabriel ile buluşmak üzere eve döndüm. Arabayı yanaştırdığımda, evin yanında her tarafı ışıltı ışıltı ışıklarla kaplı bir kemer gördüm. Kemerin altında bana gülümseyen Gabriel duruyordu.

Ne olduğunu anladığımda kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Arabayı park ettim ve dışarı çıktım. Ona doğru attığım her adım, sonsuza ve daima doğru atılmış bir adım gibi geliyordu.

"Ne yapıyorsun?" Ona yaklaşırken endişeyle sordum.

O tembel gülümsemesiyle gülümsedi ve kemere ulaştığımda elimi avucunun içine aldı. Konuşmadan önce avucumu öptü. "Erkek penguenlerin eşlerini bulduklarında ona bir çakıl taşı hediye ettiklerini biliyor muydun? Evlenme teklif edecekleri mükemmel çakıl taşı bulmak için defalarca arama yaparlar. Önce bir yuva inşa ederek aile kurmak için gerekli temelin sağlam olduğundan emin olurlar ve erkeğin getirdiği son çakıl taşı, onu eşine bağlayan ve onları ömür boyu eş yapan çakıl taşıdır. Senin için doğru olanı bulmak için uzun süre aradım, iyi bir arkadaşımın da yardımıyla," dedi ve ön verandada genişçe gülümseyen Ava'yı işaret etti.

Gabriel'in yüzüne döndüğümde tek dizinin üzerine çökmüştü. "Kierra, sen benim penguenimsin ve yuvamı seninle kurmak istiyorum. Sen benim her şeyimsin. Hayatım boyunca yörüngesinde döndüğüm gezegen oldun, zihnim bulanıklaştığında bile. Ruhum her zaman seni tanıdı ve her gün senin adını haykırdı. Sen hayal edebileceğim her şeydin. Harika bir kadın, harika bir anne, harika bir eş ve harika bir en iyi arkadaş. Günlerimizin geri kalanında seni, bunu ve bizi istiyorum."

Yüzük kutusunu açtı ve ben de kutunun içindeki güzel pırlantaya bakarak nefes nefese kaldım. "Benimle evlenir misin?"

Heyecanlı bir "Evet" söyleyecek başka bir şey .

Kollarına atıldım ve daha yüzüğü parmağıma geçirmeye fırsat onu öptüm. O da beni öptü ve yüzüğü takmaya çalışırken güldü.

"Yaşasın!" Ava bağırarak kutlamak için yanımıza geldi. Kollarını ikimize de doladı ve hepimiz ağlayıp birbirimize sarıldık.

Buna inanamadım.

Gabriel'le birbirimize tekrar kavuştuğumuza inanamıyordum.

Şimdiye kadar dilediğim onca dilek arasında, onun için dilediğim dilek gerçekleştiği için şükrediyordum.

Sonsöz

Kierra

Bir Yıl Sonra

Ava, Gabriel ve ben evimizin dışında oturmuş, duran devasa ağaca bakıyorduk. Kereste yığınları söz konusu ağacın yanında, geleceğimiz için inşa edilmeyi bekliyordu. Gelecekteki bir ağaç evdi bu. Ama sıradan bir ağaç ev değildi. Gabriel'in küçük bir çocukken babasının onun için yaptığının karbon kopyasıydı. Annesi ona bu planları verdiğiğinde, bunun bizim aramızda yeniden yaratmamız gereken bir şey olduğunu biliyordum. Gabriel ve Ava'nın tasarıma kendi mimari fikirlerinden birkaçını da eklemesine bayıldım.

Gabriel sol tarafımda, Ava da sağ tarafımda otururken, ikisinin de ellerini tuttum ve gökyüzüne bakıp yıldızlara aşık bir şekilde sarhoş olduk. Gecenin sessizliği üzerimize çökerken bir huzur patlaması hissettim.

"Tekmeliyor!" Ava'yı yanından dürterek söyledim. Hızla bana doğru döndü ve ellerini büyüyen karnıma koydu. Sekiz aylık hamileydim ve bunu tüm vücudumda hissediyordum.

"Tanrım. Adamın çok hareketli olduğu kesin," diye gözlemledi. "Belki de bir koşu yıldızı olur," diye şaka yaptı Gabriel.

Gölmek istedim ama onun yerine bir esneme sesi çıktı. Gabriel yanağımdan öptü. "Yatma vakti."

Ben de kabul ettim. "Yatma vakti."

Ayağı kalkmama yardım etti ve Ava gece için odasına gitti.

Gabriel beni yatak odamıza götürürken, "Çok yorgunum," diye fısıldadım. "Ama çok, çok mutluyum." Sırtım ağrıyordu ama mutluydum. Ne zaman otursam rahatsız oluyordum ama mutluydum. Tatlı oğlum ne zaman karnımda dönse mutluydum.

Mutlu olacak çok şeyim vardı. Gabriel için. Ava için. Müstakbel oğlum Elijah Gabriel Sinclair için. Adını tanıdığım en iyi iki adamdan almıştı.

Uzun yıllar süren denemelerden sonra, asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm tek şeyi, yani kendi gerçek sonsuza dek mutlu yaşamımı nihayet elde ediyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamadım.

Gabriel yatağıımızın üzerindeki battaniyeleri çekti ve ben de yatağı girdikten sonra yastıkların üzerine çöktüm. Yorgunluğun ötesindeydim ve ayaklarım şişmiş ve ağrıyordu. Ben daha bunu söylemeden Gabriel yatağı kenarına geçti, çoraplarımı çıkardı ve ayaklarıma masaj yapmaya başladı.

Gözlerimi kapattım, başparmakları ayağımin kemerini çevrelerken ruhuma ve tabanıma bir mutluluk seviyesinin çarptığını hissettim. "Teşekkür ederim," dedim yastığımin içinde daha da eriyerek.

"Her zaman."

"Nasılsın?" Ayak masajından sonra yanıma uzandığında fısıldadım.

"Mutluyum," diye cevap verdi. "Sen nasılsın?"

"Mutlu," diye . Çok, çok mutluydum. "Beni tekrar bulduğun için teşekkür ederim."

Alnımdan öptü ve beni daha da kendine çekti, o kadar yakın tuttu ki başımı göğsüne yaslayabildim. "Burada kaldığın için teşekkür ederim."

zaman."

Uykuya daldığımızda, sabah olduğunda bir önceki gece kadar mutlu olacağımı biliyordum çünkü her gün etrafımda isteyebileceğim her şey vardı. Kahkahalarım vardı, huzurum vardı, neşem vardı ve sevgim vardı.

İşte buydu. Bu bizimkiydi. İyi ve kötü. Yokuş yukarı mücadeleler ve aşağı . Kolay günler ve zor geceler. Ne olursa olsun hepsiyle birlikte yüzleşecektik.

Gabriel Sinclair benimdi ve her zaman onun olacaktım.

Bu nedenle, sonsuza kadar onun yanında, kollarında kalmaktan başka çarem yoktu. Evimdeydim.

Home.

Gabriel Ayodele Sinclair sayesinde nihayet yeniden evimdeydim. Mutluluğum eve dönmüştü.

Teşekkür

Her şeyden önce, etrafımı saran tüm kadınlara teşekkür etmek istiyorum. Kızlık benim için her şeydir ve sizler olmasaydınız bu hikayeyi yaratamazdım. Karanlık günlerimde elimden tuttuğunuz için teşekkür ederim. Hepiniz hayatımın aşklarısınız. Kadınlar olmadan ben bir hiçim.

İkinci olarak, her iki menajerime, Flavia ve Meire'ye, hayatta ve romanlarımda kendime nasıl döneceğimi hatırlamama her zaman yardımcı oldukları için teşekkür etmek istiyorum. Liderliğiniz ve rehberliğiniz benim için dünyalara bedel.

Mary - Casablanca'daki muhteşem editörüm - bu hikâye hakkındaki tüm panik e-postalarımın cevap verdiği için teşekkür ederim. Bunun benim için özel olduğunu anlayabileceğini biliyordum, bu yüzden daha iyi olmasına yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Konu kurgu olduğunda olağanüstü bir yeteneğe sahip bir insansınız. Sizinle ve ekibinizle çalışmak bir ayrıcalıktı.

Sourcebooks Casablanca'ya Kierra ve Gabriel'in hikâyesini paylaşmam için bana bir platform sağladığı için teşekkür ederim. Bunu benden çok daha büyük yaptığınız için teşekkür ederim.

Son olarak, güçlü kadınlara, yani tüm kadınlara teşekkür etmek istiyorum. Bunun size olağanüstü olduğunuzu hatırlatmasını istiyorum. Sevgiye ve saygıya layıksınız. Siz önemlisiniz. Ve eğer sizi korkutan bir durumla karşılaşırsanız, lütfen özgürleşmek için yardım isteyebileceğinizi bilin. Lütfen yardım almanın diğer tarafında, kendi planınızla yeniden inşa etmeye başlamanız için sizi bekleyen yeni bir temel, boş bir tuval olduğunu bilin.

Yeniden başlamak için asla geç değildir.
Sen değerlisin. Güçlüsünüz. Güçlüsünüz.

Bir dahaki sefere
kadar,
-BCherry

Yazar Hakkında

Brittainy Cherry, kelimelere her zaman aşık olmuş, Amazon'da çok satan bir yazardır. Carroll Üniversitesi'nden tiyatro sanatları alanında lisans derecesi ve yaratıcı yazarlık alanında yan dal derecesi ile mezun olmuştur. Brittainy ailesiyle birlikte Milwaukee, Wisconsin'de yaşıyor. Milyonlarca ayak işi yapmadığı ve hikayeler hazırlamadığı zamanlarda, muhtemelen sevimli evcil hayvanlarıyla oynuyordur.

Brittainy Cherry'nin diğer romanları şunlardır: *The Air He Breathes*, *Loving Mr. Daniels*, *Art & Soul* ve *The Space In Between*.

Web sitesi: bcherrybooks.com

Facebook: [BrittainyCherryAuthor](https://www.facebook.com/BrittainyCherryAuthor)

Instagram: [@bcherryauthor](https://www.instagram.com/bcherryauthor)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

